

HALKIN KURTULUŞU

21 OCAK 1980
FİYATI 10 TL

191

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Egemen sınıflar, her yola başvurarak gerici partileri birleştirmeye çalışıyor

- Egemen sınıfların ilk hedefi AP-CHP işbirliği.
- Ecevit ve CHP bütün baskı yasalarını destekliyor.
- Revizyonistler ve reformistler halkı faşist saldırılara karşı teslimiyete çağırıyorlar.

DEMOKRASİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİNİ DURDURAMAYACAKSINIZ!

Emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmi ve toprak ağalığı ekonomisinin krizini, şimdi de faşist saldırıların eşliğinde kitlelerin sırtına bindirmeyi amaçlayan gerici egemen sınıflar, bu işi böyle kolayca yerine getiremeyeceklerini 24 Aralık eylemleriyle anlamaya başladılar ve yeni saldırılar için hazırlığa giriştiler. Yeni muhtıra bu söylediklerimizin kanıtını oluşturuyor. Egemen güçler yeni operasyonlar tezgahlayarak devrimci mücadelenin gelişmesini engelleme peşinde koşuyorlar. 1 Ocak 1980 tarihinde yeni bir mektup vererek kendi isteklerini dile getirdiler.

Hakim sınıflar, Türkiye halkının demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini boğmak istiyorlar. Egemen güçler demokrasinin bir kırıntısının dahi bulunmasına tahammül edemeyeceklerini söylüyor-

Devamı sayfa 6'da

Açıklama

GAZETEMİZİN BASIMI VE DAĞITIMI İLE İLGİLİ ENGELLEMELER BÜTÜN ŞİDDETİYLE SÜRMEKTEDİR. KAĞIT TAHSİSİMİZ SEKA TARAFINDAN TÜMÜYLE KESİLMİŞ VE GEREKLİ KAĞIDI, BASIN TEKELLERİNİN KARABORSAYA SÜRDÜKLERİ KAĞIDI NORMAL FİYATININ ALTI KAT ÜZERİNDE BİR FİYAT ÖDEYEREK BULMAK ZORUNDA BIRAKILMIŞTIR.

Gazetemizin 190. sayısının tamamına yakınına İzmir polisi tarafından kanunsuz olarak el kondu.

AYRICA POLİS GAZETEMİZİN BASIMINI VE DAĞITIMINI ENGELLEMEK İÇİN HER ÇABAYI GÖSTERMEKTEDİR. HALKIN KURTULUŞU'NUN 188. SAYISININ 20 BİN ADEDİNE YASA DIŞI OLARAK EL KOYAN POLİS, 190. SAYIMIZIN DA HEMEN HEMEN TAMAMINI DAHA DAĞITIM BAŞLAMADAN GASBETMİŞTİR. KAĞIT YOKLUĞU NEDENİYLE ZATEN AZ SAYIDA BASILAN 190. SAYIMIZ BU NEDENLE ÜLKENİN BİRÇOK BÖLGESİNDE DAĞITILAMAMIŞTIR.

BU DURUMU GÖZ ÖNÜNE ALARAK GEÇEN SAYIMIZDAKİ BİRÇOK HABER VE YORUM YAZISINI GAZETEMİZİN BU SAYISINDA YA TÜMÜYLE YA DA ÖZETLEYEREK YENİDEN YAYINLIYORUZ. ÖZELLİKLE AFGANİSTAN İŞGALİ VE "MUHTIRA" İLE İLGİLİ YAZILARIMIZI YENİ GELİŞMELERLE BİRLİKTE YENİDEN YAYINLIYORUZ. ANCAK GEÇEN SAYIMIZDA DAHA AYRINTILARIYLA VERDİĞİMİZ STALİN YILI KUTLAMALARI VE 24 ARALIK EYLEMLERİYLE İLGİLİ HABERLERİMİZİ ZORUNLU OLARAK KISITLAMAK ZORUNDA KALDIK

Parlamentonun işlevi

Geçtiğimiz günlerde verilen Muhtırayla, burjuva parlamentosunun niteliği hakkındaki Marksist-Leninist görüşler daha açık ve net bir konuma geldi.

Gericilik, seçimlerin, parlamentonun, siyasi gücün esas unsurları olduğu yolunda durmadan demagojik propaganda yürüttüğü bilinen bir gerçektir. Oysa olaylar, her adım başı gericiliğin demagojisini yerle bir etmektedir. Ülkemizde, faşist diktatörlüğün "demokrasi" maskesinden başka özelliği olmayan gerici parlamentonun, Son verilen muhtıranın tehdidi karşısında aldığı tavırla hangi görevleri yerine getirmekle vazifeli olduğunu açıkça ortaya koydu.

Bu görev, faşist diktatörlüğün halka yönelen azgın saldırılarına yasal bir statü kazandırmaktan ibarettir. Burjuva diktatörlüğünde parlamento, esas siyasi güç değildir ve olamaz. Burjuva devleti, resmi güçlerde yüksek devlet kademelerinde, tekelci burjuvaların, büyük bürokratların toplantılarındaki kulislerle yönlendirilmektedir. Türkiye için bu durum daha belirgindir. Sıradan bir insan tarafından da kavranacak açık bir gerçektir. Faşist diktatörlük altındaki parlamentoların bu niteliğinin doğal olduğunu düşünürsek Türkiye'de faşist diktatörlüğün olmadığını ileri süren her türden revizyonistin hangi sınıfın çıkarı doğrultusunda siyasi faaliyet yürüttüğü açıklığa kavuşmaktadır.

Faşist diktatörlüğün "demokrasi" maskesi, gerici parlamentonun

Devamı sayfa 6'da

Afganistan işgali protesto ediliyor

İzmir'de yapılan miting ve yürüyüşte de Afganistan'ın işgali kınandı.

İstanbul Çemberlitaş'ta yapılan yasa dışı gösteriye 1000'e yakın emekçi ve devrimci katıldı.

Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgalini protesto etmek amacıyla ülkenin çeşitli şehirlerinde gösteriler yapılmaktadır. İstanbul'da çeşitli semtlerde ayrı gösteri ve toplantılar düzenlenmiş ve sosyal-emperyalistler lanetlenmiştir.

13 Ocak günü İstanbul 1 Mayıs ve Yeni Sahra Mahallesi halkı Ankara-İstanbul otoyolu üzerinde işgali kınayan bir gösteri yapmışlardır. Gösterinin yapıldığı yere "Afganistan'da Emperyalist İşgale Son" yazılı ve TDKP–İÖ imzalı bir pankart açılmıştır. Yine İstanbul Küçükköy'de işgali lanetleyen bir gösteri yapılmış ve göstericiler "Rus sosyal-emperyalistleri Afganistan'dan Defol" ve "Yaşasın TDKP" sloganları ile yürüyüş yapmışlardır. Ayrıca bu semtteki kahvelerde devrimciler konuşmalar yapmışlar ve

Devamı sayfa 6'da

Sovyet birlikleri Kabil havaalanında.

Sosyal-emperyalistler Afgan halkına karşı saldırılarını sürdürüyor

Dünya halklarının yüreği Afgan halkıyla birliktedir

- Yeni Çarlar halkların intikamından kurtulamayacaktır.
- ABD emperyalistlerinin ve diğer gericilerin çığlıkları kimseyi aldatamayacaktır.

YAZISI 2. SAYFADA

HALKIN KURTULUŞU

Demokrasi mücadelesini yükseltelim

Egemen sınıfların ve onların faşist diktatörlüğünün işçi sınıfına ve ezilen emekçi halk kitlelerine karşı yönelttikleri siyasal saldırılara ve egemen sınıfların anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak için aldıkları tedbirlere bir yenisi daha eklendi: 2 Ocak'ta açıklanan Muhtıra.

Egemen sınıflar ve emperyalist haydutlar ordu komutanlarınınmektubu ileişçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin bugüne kadar verdikleri mücadele sonunda kazandıkları bütün demokratik ve siyasi mevzilerin bir bütün olarak ortadan kaldırılmasını, kitlelerin ve halk gençliğinin yükselen anti-faşist demokrasi mücadelesinin ezilmesini, bütün kitle örgütlerinin dağıtılmasını, işçi ve emekçilere yönelik ekonomik saldırıların artırılmasını ve yeni baskı tedbirleri yasa tasarısının yasalaşmasını istemekte ve bu tedbirlerin bir an önce hayata geçirilmesi için de bütün gericilerin birleşmesini şart koşmaktadır. Egemen sınıflar, bugün faşist AP hükümeti eli ile yürütülen saldırıları az bularak, faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılması için başta AP faşistleri ve CHP reformistleri olmak üzere bütün gerici siyasi partilerin birleşmesini, gerici siyasi mihrakların kendi aralarındaki çelişkilere son vermelerini belirtmektedir.

"Muhtıra"nın verilmesinden hemen sonra egemen sınıfların çeşitli sözcüleri ve faşist diktatörlüğün uşakları sevinç çığlıkları atmaya başladılar. Ve hemen birtakım yeni tedbirlerin resmi güçlerin silah zoruyla hayata geçirilmesi için ön hazırlıklar başladı. Önce tam bir dikensiz gül bahçesi yaratmayı amaçlayan yeni baskı tedbirleri yasa tasarısının bir bölümü meclislerde görüşülmeye başlandı. Arkasından AP ve CHP gericileri arasında yeni bir bahar havası esmeye başladı. Bunu takiben de CHP reformistleri kendi iktidarları döneminde hazırladıkları ve bugüne kadar bir türlü yasalaştırmayı başaramadıkları yeni baskı tedbirleri yasa tasarısını destekleme kararı aldılar.

Her renkten revizyonist ve sendika ağası ise bir yandan sahte anti-faşist nutuklarla ortalığı birbirine katarken (elbette bir kısmı) bir yandan da faşist diktatörlüğün yeni tedbirlerini kitlelere hoş göstermek, kitlelerin demokrasi mücadelesini bastırmada yeni yöntemler denemek için kolları sıvamaya başladılar. Demagojiye daha az başvuranlar ise, "komutanların görüşlerine katılmamazlık edemeyeceklerini" açıklamaktan geri kalmadılar ve niyetlerini açıkça dile getirdiler.

Şimdi bütün gericilik silah zoruyla, kendi aralarındaki çelişkileri bir kenara bırakarak ekonomik iktidarını sağlamlaştırmak için birleşmiş, tek bir cephe oluşturmuş görünmektedir. Egemen sınıflar bu yolla anti-faşist demokrasi mücadelesinin bastırılıp yok edilmesi, uzun vadede faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılmasını hedeflemektedirler.

Bunu başarabilecekler midir?

Her şeyden önce koşullar, 1970'lerin Türkiyesinden değişiktir. Kitle mücadelesi gerileme değil, yükselme dönemindedir ve faşist diktatörlüğün bugüne kadar başvurduğu tedbirlerin hiçbirisi bu mücadeleyi ezme-

Devamı sayfa 6'da

'Savunma İşbirliği Anlaşması' bir ihanet anlaşmasıdır

Türkiye halkı kölelik anlaşmalarını mutlaka yırtacaktır.

Türkiye ABD emperyalizmi safındaki yerini pekiştiriyor

Geçtiğimiz günlerde Afganistan olaylarının yarattığı gürültü arasında Amerikan emperyalizminin yetkilileriyle, Türk hükümeti yetkilileri arasında "Savunma ve İşbirliği Anlaşması" olarak bilinen bir anlaşma parafe edildi. Bu anlaşma Türkiye'yi emperyalistler arası dalaşmanın girdabına daha fazla çeken ve onu Amerikan emperyalizminin savaş arabasına daha fazla bağlayan bir ihanet anlaşmasıdır.

Günümüzde emperyalist-revizyonist dünya sisteminin bunalımının derinleşmesine bağlı olarak, emperyalistler arası çelişmeler daha da derinleşiyor ve dünyanın çeşitli bölgelerinde savaş ocakları tutuşuyor.

Devamı sayfa 6'da

Emperyalist sömürünün sadık savunucuları

Her türden emperyalizme ve faşizme karşı mücadele bir bütündür. Emperyalistlerin ülkemize ve halkımıza yönelttikleri ve onu köleleştirmeyi, yağmalamayı, sömürmeyi amaçlayan ekonomik, siyasi ve askeri saldırılarla, faşist diktatörlüğün ve her türden faşistlerin ekonomik, siyasi saldırıları birbirinden ayrılmaz. Devrimci, yurtsever, demokrat odur ki, bunların tümüne birden karşı çıkar. Gerçek bağımsızlık ve demokrasi için yılmadan mücadele eder. Devrimci komünistler, aynı zamanda en tutarlı yurtseverler ve demokratlar olarak, ama kendilerini onunla sınırlamaksızın, bu mücadelenin en önündedirler.

Ama bir de emekçileri ve halkı aldatmak için kendilerini bağımsızlık ve demokrasiden yanaymış gibi gösteren sahte yurtseverler, sahte demokratlar var. Bunlar reformistler ve revizyonistlerdir.

Devamı sayfa 6'da

İşkenceci katiller işbaşında

- İSKENDERUN'DA DEVRİMCİ BİR GENÇ DAHA İŞKENCEDE KATLEDİLDİ
- İSKENDERUN'DA DEVRİMCİ DEMİR-İŞ YÖNETİCİLERİNE DE İŞKENCE YAPILDI

22 Aralık günü İskenderun'da gözaltına alınan Ankara Dev-Genç Başkanı Necdet Bozkurt, İskenderun karakolunda işkence edilerek katledildi.

Yine İskenderun'da 11 Ocak günü Devrimci Demir-İş yöneticileri, sendika genel merkezinden polis tarafından alınmış ve kendilerine saatler boyu vahşice işkence yapılmıştır. İşkenceden haberdar olan Hatay

Devamı sayfa 6'da

En büyük terörist: DEVLET

Geçtiğimiz günlerde İstanbul Aksaray'da 13-14 yaşlarında üç çocuk sıkıyönetim birlikleri tarafından kurşunlandı. Bir çocuk öldü, bir diğeri ise yaralandı. Yine İstanbul Sultanahmet'te bir kişi kurşunlanarak katledildi.

Daha önce de İstanbul Kadıköy'de arabasını banka önüne

Devamı sayfa 6'da

Revizyonizmin teslimiyet çağrılarını boşa çıkaralım

bu son mektup gericiliği birleştirmeye ve olmayan demokrasiyi koruma"ya yönelik 1 Ocak muhtırası "demokratik" (!) destek tutumlarıyla selamlanıyor.

Reformistlerden çeşitli türden revizyonistlere, sendika ağalarına ve sözde demokratlara kadar uzanan, faşist diktatörlük altında "demokrasi" oyunu oynamaya ve kitleleri aldatmaya çalışan akım ve kişiler kendilerini pek de "zor" bir durumda buldular. Ne güzel oyun oynuyorlardı!

Ama bu "demokrasi" güldürüsüne son vermeye, oyun oynamaktan vazgeçmeye "demokrasi havarisi" pozunda dolaşan kimsenin niyeti yok.. Şimdi bunlar, oyunu kuralları daha belirlenmiş bir çerçevede oynamaya soyundular. Daha mektub açıklanır açıklanmaz; şöyle olursa "olumlu" olur, böyle olursa "demokrasi" gelişir türünden soytarılıklarla, dayattıklarına hemen uyum sağlamaya giriştiler. "Demokrasi"nin (!) "demokratik" (!) destekçiliği, ya da faşizmin hizmetkarlığı işte budur.

Devamı sayfa 6'da

"Tedbirler Paketi": Dikensiz gül bahçesi yaratmanın aracı

YENİ BASKI YASALARI NE GETİRİYOR?

YENİ BASKI YASALARI DA GERİCİLİĞİ KURTARAMAYACAKTIR.

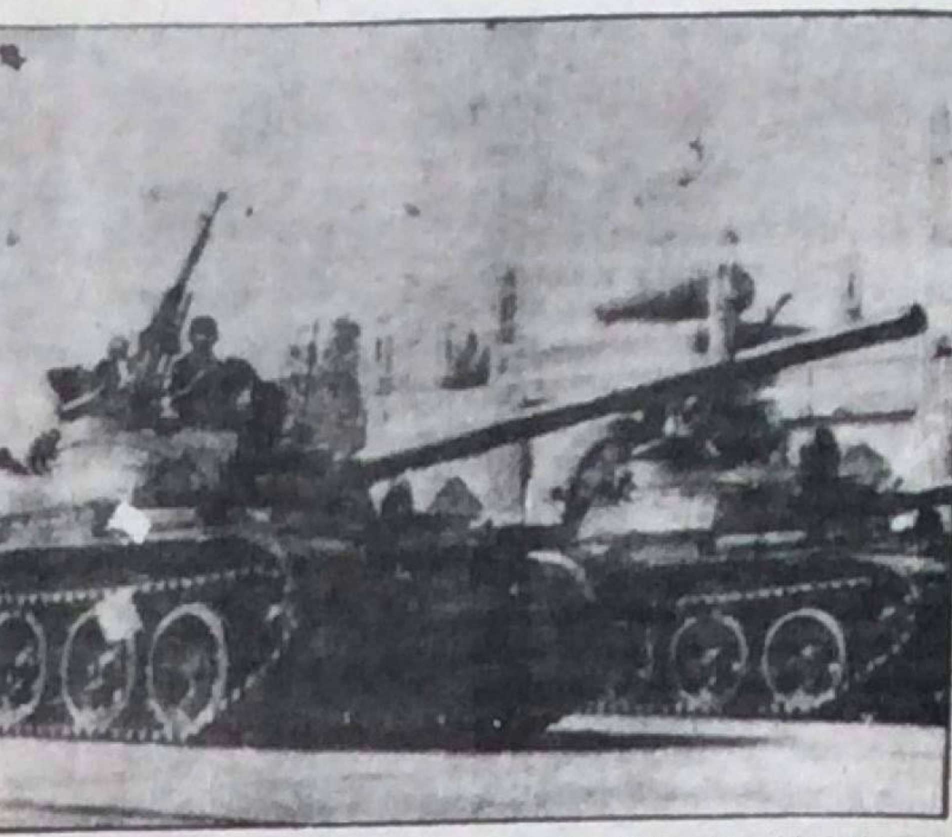
YAZISI 8. SAYFADA

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN !

AFGANİSTAN

Afganistan 647 bin kilometrekare yüzölçümü ve 20 milyon nüfusu ile geri bir tarım ülkesidir. Feodalizmin tüm etkinliği ile yaşadığı bu ülkede başta Pathanlar, Tacikler ve Özbekler olmak üzere çeşitli milliyetler bulunmaktadır. Ülke ekonomisi son derece geridir. Dağlarla kaplı olan ülkede tarımsal üretim bile çok ilkel şartlar altında yapılmaktadır. Kişi başına düşen milli gelir açısından dünyanın en geri ülkeleri içinde yer almaktadır: 100 dolar. Afganistan'da sanayi hiç gelişmemiştir. Modern anlamıyla proletaryanın sayısı 30 binin üzerinde değildir. Dini inançların çok güçlü olduğu ülkede kadınların sosyal yaşam içindeki yeri çok zayıftır. Ekonomik potasiyelinden çok stratejik yerinden dolayı Afganistan tarih boyunca emperyalistlerin hedefi haline gelmiştir.

100 bini aşkın Sovyet askeri Afganistan'da bulunuyor.

Lanetliyoruz

27 Aralık gecesinden bu yana Afganistan 60 bin Sovyet askerinin çizmeleri altında eziliyor. Davetsiz misafirler, Çekoslovakya'da mülteci kamplarında yetiştirip ellerinde büyüttükleri Babrak Karmal adlı bir uşaklarını da beraberlerinde getirdiler. O, şimdi koltuğa oturmuş duruyor. Moskova'dan, Brejnev'den gelen emirlerle Sovyet askeri birlikleri yüzlerce binlerce yurtsever Afganlıyı öldürüyor, tutukluyorlar. Bütün büyük şehirler Sovyet askerlerinin kontrolu altına girmiş bulunuyor.

Sovyetler Birliği, yüzündeki bütün maskeleri atmış, paralı askerler kullanmayı şimdilik bir yana bırakmış ve bütün dünya kamuoyu önünde bir halka karşı açık bir saldırıya geçmiş bulunuyor. Sovyetler Birliği'nin bu azgın ve pervasızca saldırısı, bir avuç uşağının dışında bütün dünya halklarının, uluslararası proletaryanın, komünistlerin, dünyanın dört bir yanındaki gerçek yurtseverlerin, demokratların, bütün namuslu kişilerin derin nefreti ile karşılanmıştır. Türkiyeli proleter devrimciler olarak, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yurtsever Afgan halkını boğazlamayı, emperyalist çıkarları uğruna bu mazlum halkın bütün haklarını ayaklar altına almayı amaçlayan bu vahşi saldırısını büyük bir öfkeyle lanetliyoruz.

Sovyet saldırısı karşısında Sovyetler Birliği ile rekabet ve hegemonya alanları için mücadele eden başta ABD ve Çin olmak üzere dünya gericiliğinden de homurtulu sesler yükseliyor. Ancak bu sesler yalnızca çıkarlarının sarsıldığını hisseden, avlarının ellerinden kaçıp gittiğini ve başka bir vahşi hayvanın eline geçtiğini gören kurtların çıkarttığı seslerdir.

Oysa bütün ülkelerin ezilen halkları, baskı ve sömürü altında yaşayan uluslararası proletarya, bu güçlerin gerçek özlem ve çıkarlarının temsilcileri olan komünistler, dünyanın bütün namuslu kişileri Afgan halkının kişiliğinde kendi acılarını duyuyor, işgale karşı direnen Afgan halkında kendilerini görüyorlar. Onlar, Afgan halkının özgürlük, bağımsızlık ve demokrasi için duyduğu özlemi etiyle, kanıyla, ruhuyla hissediyorlar. Dünya halklarının yüreği şimdi Afgan halkıyla birlikte atmaktadır.

Elbette Sovyet kuklaları ile Amerikan uşakları arasında süren gerici çatışmadan Afgan halkının hiçbir çıkarı yoktur. Ve dünya halklarının desteklediği bu gerici mücadele değildir.

Türkiye halkının, Türkiye proletaryasının ve Türkiyeli komünistlerin kalbi de Afgan halkıyla birliktedir. Yeni Çarlar tası tarağı toplayıp Afganistan dağlarından kovulana dek, Türkiye halkı kardeş Afgan halkının mücadelesini destekleyecektir. Ve yine hiç kuşkusuz Afgan halkı mutlaka zafere kavuşacaktır. 20. yüzyılın dünyasında hiçbir zalim, hiçbir işgalci, hiçbir emperyalist kendini halkların intikamından kurtaramadı. Yeni Çarların sonu da diğerlerinden farklı olmayacaktır.

Sosyal-emperyalistler

Afgan halkına karşı saldırılarını sürdürüyor

Dünya halklarının yüreği Afgan halkıyla birliktedir

Afganistan'da halk hareketinin ve Amerikan emperyalizminin desteğindeki İslam Partisi'nin giderek güçlenmesi ve Brejnev'in yeni uşağı Hafızullah Amin'in de bu hareketi bastıramaması sonucu 27 Aralık günü Sovyet askeri birlikleri bütün Afganistan'ı işgal etmişler ve kendi kuklaları Amin'i iktidardan indirerek, Çekoslovakya'da yetiştirdikleri Babrak Karmal'ı koltuğa oturtmuşlardır.

Bu arada Sovyetler Birliği'nin daha önce "büyük devrimci", "usta bir devlet adamı" olarak gösterdikleri Amin yakın çalışma arkadaşları ve ailesiyle birlikte kurşuna dizilerek öldürülmüştür. Sovyet TASS Ajansı'nın bildirdiğine göre Sovyet askeri birlikleri Afganistan'ın yasal yönetiminin isteği üzerine ve ülkeyi dış tehlikelere karşı korumak amacıyla Afganistan'a girmiştir. Ancak Sovyetler Birliği'nin resmi açıklamasında "yasal yönetimin" kimin tarafından temsil edildiği belirtilmemiştir. Oysa 14 Eylül darbesiyle iktidara geçen Amir Sovyet istilası başladığında hala koltuğunda oturmaktaydı ve Amin'in yerine geçen Babrak Karmal da işgal başladığında ülkede bulunmuyordu. Karmal Sovyet askeri birlikleri Afganistan'ı işgal ettikten sonra Sovyet uçakları ile Çekoslovakya'dan getirtilmiş ve iktidar kolduğuna oturtulmuştur.

Babrak Karmal basına yaptığı ilk açıklamada daha önce "büyük devrimci", "Sovyetler Birliği'nin gerçek dostu" olarak nitelenen Hafızullah Amin'in "faşist ve Amerikan ajanı" olduğunu açıklamış ve Amerikan gizli servisi ile içiçe çalıştığını iddia etmiştir. Hatırlanacağı gibi Türkiye'deki revizyonistler de 14 Eylül darbesinin ardından Taraki'nin nedeni bilinmeyen bir hastalıktan öldüğünü söylemişler ve Amin'in "büyük bir devrimci", "gerçek bir enternasyonalist" olduğunu açıklamışlardı.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'a karşı açık bir saldırıya geçmeleri ve ülkeyi askeri güçlerine dayanarak işgal etmeleriyle birlikte Sovyet kuklalarına karşı gelişen silahlı direniş daha yüksek boyutlara ulaşmıştır. Ülkenin çeşitli bölgelerindeki karayolları Sovyet askeri birliklerinin harekatını engellemek amacıyla tahrip edilmiş, bazı elektrik santralleri havaya uçurulmuştur. Afganistan'dan sızan haberlere göre Kabil dahil birçok şehirde ve kırsal alanlarda halkın aktif direnişi sürmektedir ve çatışmalar sırasında çok sayıda Sovyet askeri ve subayı öldürülmüştür. Öldürülenlerin arasında işgalci ordu birliklerinin yüksek düzeyde bir komutanı da bulunmaktadır.

İŞGALE GİDEN YOL

Uzun süredir Afganistan'da etki alanını güçlendiren Sovyetler Birliği 27 Aralık'ta gerçekleştirdiği askeri harekatla Afganistan'ı tümüyle bir Sovyet sömürgesi haline getirmiş bulunmaktadır. Şimdi Kabil sokaklarında Sovyet askerleri dolaşmakta, gerçekte uzun süredir Brejnev'in kuklaları haline gelmiş bulunan Afgan subaylarına dahi güvenilmemekte ve bütün askeri birliklerin yönetimi Sovyet subaylarına bırakılmış bulunmaktadır. Ancak Sovyetler Birliği'nin Afganistan üzerindeki etkisi daha eskilere gitmektedir.

Afganistan uzun yıllar çeşitli emperyalist ülkeler tarafından ezilmiş ve yağmalanmıştır. Bunların başında İngiltere ve ABD gelmektedir. Özellikle İngiliz sömürgecilerine karşı Emanullah Han'ın verdiği mücadele sonucunda Afganistan geçici ve nispi bir bağımsızlığa kavuşmuş, ancak başta Müslüman Kardeşler Örgütü olmak üzere çeşitli feodal-komprador kliklerin baskısı sonucu Emanullah Han 1929'da devrilmiştir.(Bilindiği gibi Müslüman Kardeşler Örgütü bugünkü Amerikan uşağı İslam Partisi'nin temelidir) Ardından Afganistan'ın kapıları yeniden batılı emperyalistlere ardına kadar açılmıştır. Afganistan'da krallık rejimini yeniden kuran ve sürdüren Nadir Han ve Zahir Şah emperyalistlerin desteği ile zalim bir baskı ve sömürü düzeni kurmuşlardır.

1973 yılında Davud Han'ın yaptığı bir darbe sonucu ülkede sözde bir cumhuriyet ilan edilmiş, çoğu sözde kalan bazı reformlar yapılmış ama bu arada Afganistan'ın Sovyetler Birliği ile olan ilişkileri giderek güçlenmiştir. Sovyetler verdikleri kredilerle Afgan ekonomisini bütünüyle kontrolleri altına almışlar, dış ticareti kendilerine bağlamışlardır. İşler Afgan ordusunun Sovyet askeri uzmanları tarafından eğitilmesine kadar varmıştır. Çok sayıda subay Moskova'ya, eğitilmek üzere götürülmüş. Ve bunlar daha sonra Sovyetlerin vurucu gücü ve "Afgan devriminin itici unsurları" olarak yetiştirilmişlerdir.

Bu arada Davut Han hem Sovyetler Birliği yöneticileri hem de Afganistan'daki uzantıları tarafından "sosyalist önder" "büyük devlet adamı" gibi sözlerle nitelendiriliyor ve şişiriliyordu. Ancak 1977 yılında ortaya çıkan gelişmeler Davut Han'ı Sovyetler Birliği'nden uzaklaştırmaya ve batılı emperyalistlere yaklaştırmaya başladı. Davut Han bu gelişim içinde kendi kabinesi içinde bulunan ve doğrudan Moskova'nın sözcülüğünü yapan beş bakanı bile bakanlar kurulundan uzaklaştırdı. Sovyetlerle daha önce yapılmış olan bazı anlaşmaları iptal etmeye kalktı ve 1978 başında Nisan 1978 darbesinin önde gelen ismi Taraki'yi ve bazı yandaşlarını tutuklattı. Ancak artık iş işten geçmiş, Sovyetler Birliği Afganistan'a pençelerini geçirmişti. Yeni Çarlar elde ettikleri ile yetinmiyorlardı. ve çok geçmeden KGB'nin tezgahladığı ve Sovyet askeri birliklerinin desteği ile 28 Nisan darbesi gerçekleşti. Bir zamanlar Sovyetler Birliği'nin gözdesi Davut Han sarayında Sovyet MİG uçakları tarafından bombalanarak öldürüldü. Taraki iktidara geçirildi. Ve Davut Han'ın kapalı ya da aralık tuttuğu kapılar ardına kadar Sovyet sosyal-emperyalistlerinin önünde açıldı. Ama Afgan halkı doğrudan Sovyet güdümlü bu uşakların iktidarına daha ilk günden büyük bir öfkeyle karşı çıktı. Birçok bölgede aynı anda silahlı direnişler başladı. Taraki rejimi bu direnişin karşısında giderek yıprandı, başta Herat olmak üzere birçok şehir ve köyde binlerce Afganlı yurtseverin katledilmesiyle sonuçlanan kanlı askeri harekatlar da direnişi bastırmaya yetmedi. Bu askeri harekatlarda binlerce Sovyet uzmanı görev alıyor. Afgan subaylarının üniformalarıyla MİG uçaklarını kullanan Sovyet pilotları birçok Afgan şehrini bombalayarak direnişi kırmaya çalıştılar. Ama halk hareketi ve batı yanlısı güçlerin muhalefeti yine de durdurulamayınca bu kez geçtiğimiz yılın 14 Eylül'ünde Afganistan'daki aynı revizyonist partinin başka bir kliğini temsil eden Hafızullah Amin Taraki'yi devirerek direnişçilere karşı daha sert bir siyaset izlemeye başladı. Ancak Amin'in bu sert politikası da Afganistan'da revizyonist iktidarın ve Sovyet emperyalistlerinin durumunu sağlamlaştırmaya yetmedi. Ve Brejnev bu kez en son çareye başvurarak askeri işgal yolunu seçti. Ardından Çekoslovakya'da yetiştirdiği beslemesi Babrak Karmal'ı yeni piyonu olarak iktidar koltuğuna oturttu. Sonra da dünyaya yeni yönetimin çağrısı üzerine Afganistan'a askeri "yardım" yaptığını ilan etti.

SOSYAL EMPERYALİSTLERİN YENİ ADIMI

Afganistan'ın Sovyet askeri birlikleri tarafından işgal edilmesi Sovyetler Birliği'nin Amerikan emperyalistleri ile dünya hegemonyası için yürüttükleri mücadelenin yeni bir parçasıdır. Bu gelişim, Sovyet revizyonistlerinin özellikle 1970 başlarından bu yana başta Afrika ve Asya olmak üzere dünyanın dört bir yanında sürdürdükleri hegemonyacı ve emperyalist siyasetlerinin daha üst bir düzeyde devamıdır. Özellikle Afrika'da Kübalı paralı askerlerin Sovyet revizyonistlerinin hesabına sürdürdükleri akseri harekatlardan farklı olarak Yeni Çarlar bu kez bizzat kendi askeri güçlerini açıkça kullanarak ve bunu bütün dünyaya ilan ederek başka bir ülkeyi işgal etmişlerdir.

Afganistan'ın işgali Sovyetler Birliği'nin, sıcak denizlere, özellikle de Hint Okyanusuna ve Basra Körfezine bir adım daha yaklaştırmış ve Amerikan emperyalistleriyle dünya çapındaki rekabetinde kendisinin var olan bir mevzisini güçlendirmesidir. Ancak bu işgalin Amerikan emperyalistlerinin bilgisi dahilinde ve hatta onayıyla dahi gerçekleşmiş olması olasıdır. Sovyetler Birliği'nin karşılığında bazı etki alanlarını bırakarak ve bazı ödünler vererek bu konuda ABD'den yeşil ışık yakmasını sağlamış olması daha önceki örnekler düşünüldüğünde akla uzak gelmeyen bir olasılıktır. Önümüzdeki günlerdeki gelişmeler, özellikle de İran ve Orta-Doğu'da ortaya çıkacak yeni olgular bu soruya daha açık bir cevap vermenin olanağını yaratacaktır.

YENİ BİR VİETNAM

Ama ne olursa olsun bütün gelişmeler Sovyetler Birliği'nin kolay kolay kurtulamayacağı bir batağın içine düştüğünü göstermektedir. Vietnam savaşından aşağı yukarı on yıl sonra Afganistan'da Sovyetler Birliği eli ile yeni bir Vietnam yaşanmaktadır.

Gerçekten Afganistan'da yaşanan olaylar Vietnam savaşıyla birçok yönden benzerlik göstermektedir. Sovyetler Birliği de tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi bizzat kendisi savaşın içine girmeden birkaç uşak değiştirmiş, bunlar da sonuç vermeyince savaşı kendisi tırmandırmaya başlamıştır. Uşaklarını birbiri peşisıra iktidardan indirme ve yerlerine yenilerini koyma açısından bile Sovyet taktikleri ABD'ninkileri hatırlatmaktadır. Bilindiği gibi Amerika da Vietnam'da işler kötüye gittikçe kuklalarını saray darbeleri ile birbiri ardı sıra alaşağı etmiş, yerine daha az yıpranmış olanları geçirmiş ve böylece durumu kendi lehine çevirmenin yollarını aramıştı. Örneğin Diem, Van Tiyö tarafından devrilmiş ve Diem'in azılı bir Amerikan uşağı olmasına karşın bu darbe bizzat CIA tarafından düzenlenmişti.

Afganistan'ın Vietnam'dan farkı, Afganistan'daki çatışmanın egemen klikler arası bir çatışma olması ve Afgan halkının katledilmesi, Vietnam'da ise Amerikan emperyalistlerinin doğrudan Vietnam halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini ezmeyi hedeflemesidir.

Hiç kuşkusuz Sovyetler Birliği'ni Afganistan'da bekleyen son, ABD'nin Vietnam'da yaşadığı gerçeğe benzeyecektir. Halklar, Yeni Çarlara gerekli dersi verecektir.

Çekoslovakya'dan Afganistan'a

21 Agustos 1968. Çekoslovakya. Gece, Rus tankları daha önceden üslendikleri D. Almanya'dan Çekoslovak sınırını geçiyorlar. Yanlarında Doğu Almanya, Macaristan, Polonya ve Bulgar askeri birlikleri var. Sovyet tankçıları önce Prag'a saldırıyor. Tıpkı otuz yıl önce Alman Yıldırım Tugaylarının, Hitler'in köpek sürülerinin Prag'a saldırdığı gibi. Yüzbinden fazla Varşova Paktı askeri Çekoslovakya'yı bir çekirge sürüsü gibi bir gecede istila ediyor. Kitle halinde tutuklamalar, katliamlar birbirini izliyor. Yalnızca 24 saat sonra Çekoslovakya, artık doğrudan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin askeri boyunduğu altında bir ülkedir. Kelimenin tam anlamıyla bir sömürge.

Aynı gün Moskova'dan ses geliyor: "Çekoslovak yöneticileri sosyalizmin zaferlerini tehlikede gördükleri için çağrıldık ve Çekoslovakya'ya girdik".

27 Aralık 1979. Afganistan. Gece, Sovyet uçakları Kabil'e asker taşıyor. Tank birlikleri Afganistan'ı Sovyetler Birliği'ne bağlayan tek karayolunu kontrolleri altına alıyor. Buradan da motorize birlikler Kabil'e ve Afganistan'ın diğer büyük şehirlerine doğru akıyor. Kitle halinde tutuklamalar, katliamlar peşi sıra geliyor. Devlet Başkanı Amin, Sovyet çıkarlarına iyi hizmet edemediği için bir duvarın kenarında kurşuna diziliyor. Ailesi, çoluğu çocuğu ile birlikte. Sabahın ilk ışıkları ile birlikte iş aşağı yukarı bitmiştir. 68 Çekoslovakyasından ders alın diye herhalde Çekoslovakya'da yetiştirilmiş bulunan bir kukla iktidar koltuğuna oturtuluyor.

Ama Kabil Radyosundan önce Moskova Radyosu konuşuyor: "Afganistan'ın yasal yöneticilerinin çağrısı üzerine 1978 yılında Sovyetler Birliği ile Afganistan arasında imzalanan anlaşmaya dayanarak Sovyet Birlikleri Afgan devriminin zaferlerini korumak amacıyla Afgan halkının yardımına koşmuştur."

Bu iki örnek Sovyetler Birliği'nin içte kapitalizmi, yeniden inşa ettikten ve dışa karşı yayılmacı bir çizgi izlemeye başladıktan sonra gerçekleştirdikleri askeri müdahalelerin, yıkıcılık ve darbeciliklerinin belki de onda biri bile değildir. Çekoslovakya işgalinden bu yana Sovyet revizyonistleri dünyanın dört bir yanında at koşturuyor, egemenlik alanlarını genişletmeye, halkları daha fazla sömürmeye, daha çok baskı altına almaya çabalıyor. Çarlığın yıkılışından aşağı yukarı kırk yıl sonra tekrar tekrar ortaya çıkan yeni çarlar, bu doymak bilmez iştahlarını askeri güçlerine dayanarak gidermeye, satın aldıkları kuklalarını iktidarın yollarını açarak, gerekirse saray darbelerine başvurarak o da olmazsa paralı askerler tutarak gidermeye çalışıyor. Eritre, Angola, Yemen, Somali, Sudan, Afrika'nın adı bile duyulmamış ülkeleri, Güneydoğu Asya'nın bir dizi ülkesi Sovyet sosyal-emperyalistlerinin askeri müdahaleleriyle, yıkıcılığı ve darbeciliği ile yüz yüze kalan ülkelerden ilk akla gelenlerdir.

KGB güdümlü bir darbeyle Etiyopya'da iktidara geçen Mariom kliği Sovyet desteği ile Eritre halkını kılıçtan geçiriyor. Sovyet yapısı silahlar, napalm bombaları, Eritre halkına kan kusturuyor. On yedi bin Kübalı paralı asker bu ülkede Sovyet çıkarlarını korumak için bulunuyor. Sovyet savaş gemileri Etiyopya kıyılarını korurken, Doğu Alman pilotları Eritre'yi bombalıyor. Ve Sovyet revizyonizminin markasını taşıyan "sosyalizm" uğruna onbinlerce kişi ölüyor. Yüzbinlercesi yerlerinden yurtlarından ediliyor.

Angola. Yıl 1975. Ulusal Kurtuluş savaşı içinde giderek Sovyetlerin kucağına oturan MPLA, Kübalı askeri danışmanları tarafından eğitilmeye başlanıyor. Altı ay içinde Kübalı "danışmanlarının" sayısı 20 bine yaklaşıyor. Paralı askerlerin iyi iş çıkartamadığı görülünce üç bin de Sovyet "danışmanı" Angola "devriminin" yardımına koşuyor. Ve elbette Sovyetler Birliği Angola'dan aslan payını alıyor. Angola kahvesi dünya fiyatlarının yarısından daha azına Rusya'ya gönderiliyor. Karasularını 200 mile çıkaran Angola yöneticileri bu sularda Sovyet balıkçılarına kolaylıklar sağlıyor. Elmas, Uranyum, Altın, Angola'dan Moskova'ya akıyor...

Güney Yemen'de yine bir KGB darbesiyle karşılaşıyoruz. İktidarı alan klik bütün ülkeyi "büyükçe bir Sovyet üssü" haline getirdikten sonra Kübalı, Etiyopyalı, Sovyet ve Doğu Alman askeri "danışmanlarının" desteği ile Kuzey Yemen'e saldırıyor. Neden? Çünkü Sovyet sosyal-emperyalistlerinin aç gözü doymamıştır. Ve Kuzey Yemen de Sovyet tehdidi önünde boyun eğiyor. Sonuç bin askeri "danışman" da Kuzey Yemen'e...

Örnekler uzayıp gidiyor. Sovyet revizyonistlerinin pervasız tutumu ve genç bir emperyalist olarak doymak bilmez iştahı bunlara yenilerini ekleyeceğini de gösteriyor. Dünya halklarından dersini alana dek.

Afganistan işgali karşısında

Uşaklar yine efendilerinin yanında

Sovyet sosyal-emperyalizminin Afganistan'ı işgal etmesiyle birlikte ülkemizde olduğu gibi dünya çapında da iki süper devletin uşaklarını büyük bir telaş dalgası kapladı. Uşaklar adeta birbirleriyle yarışırcasına efendilerini temize çıkarmak için bildiri üzerine bildiri yayınladılar. Kuşkusuz bu alanda Amerikan emperyalizminin uşakları arasında şampiyonluğu elinde tutan Enver Sedat'tır. Afganistan'ın işgal edilmesinden sonra hemen hemen her gün bildiri yayınlayan Sedat, sonuna kadar efendisinin yanında olduğunu yinelemekten usanmadı. Sedat, Afganistan'ın işgali ile birlikte Sovyetler Birliği lehine bozulan dünya dengesini yeniden düzenlemesi amacıyla üslerini Amerikan emperyalizmine teslim etmeye hazır olduğunu açıkladı. Mısır topraklarında Amerikan birliklerinin tüm gıda ve malzeme ikmallerinin sağlanması konusunda söz verdi.

Sedat, Afganistan işgaline karşı son derece "duyarlı" davramakta ve "Afgan halkına karşı girişilen saldırıyı" lanetlemektedir. Ama onu bu tutumu takınmaya iten şey ne emperyalizme karşı duyduğu kin, ne de Afgan halkının geleceğine ilişkin kaygılarıdır. Bu ateşli protestonun altında yatan tek neden Sedat'ın efendisine yaranma çabasıdır.

Aynı çabaları diğer bir uşak da Sovyet sosyal-emperyalizminin "sadık müttefiki" yeni Hindistan başbakanı İndra Gandi'de görmekteyiz. İndira Gandi ayağının tozuyla yaptığı açıklamalarda ilk önce "konu hakkında elinde yeterli veri bulunmadığını" söyleyerek meseleyi geçiştirmek istedi. Daha sonra ise, iyi bir uşağın görevinin, iyi günlerinde olduğu gibi kötü günlerinde de efendisine sadakat göstermek olduğunu hatırlamış olacak ki, "Sovyetlerin bu müdahale için gösterdiği nedenlerin bahane değil, gerçek olduğunu ve doğal olarak da buna bir saldırganlık denemeyeceğini" açıkladı.

Diğer yandan Sovyet revizyonistlerinin Avrupa'daki temsilcilerinden Fransız Komünist Partisi "Afganistan'da yapılan askeri müdahaleyi olumlu bulduklarını basının haberleri çarpıttığını ve asılsız haberler ürettiğini" açıklayarak iyi bir uşak olduğunu kanıtladı. Oysa bugüne kadar Fransız Komünist Partisi ve revizyonist Sovyet önderliği arasında "ideolojik bir mücadele" sürmekte ve ortaya çıkan çelişkiler çözülmeye çalışılmaktaydı. Sovyet sosyal-emperyalizminin Afganistan'ı işgal etmesi ve bunun sonucu olarak özgürlüğe aşık dünya halkları tarafından bir kez daha lanetlenmesinden sonra FKP tüm çelişkileri bir yana iterek, efendisi Sovyet emperyalizminin yanında saf tuttu.

Kısacası Afganistan'ın işgal edilmesi sonucu iki süper devlet arasındaki çelişkilerin şiddetlenmesiyle birlikte, uşaklar efendilerin yanındaki yerlerini birer birer aldılar.

Işığa üşüşen pervaneler gibi kendi emperyalist, sosyal-emperyalist mihrakları etrafında toplanan Sedatlar, Gandiler her ne kadar keskin "anti-emperyalist" pozlara bürünürlerse bürünsünler, her ne kadar "enternasyonalist dayanışmadan" bahsederlerse bahsetsinler, basit birer uşak olduklarını hiçbir zaman gizleyemeyeceklerdir.

Yıl 1968. Sovyet tankları Prag sokaklarında.

Etiyopya ordusunu Sovyet subayları eğitiyor.

Sovyet tankları Etiyopya ovalarında.

EMPERYALİST İŞGAL Mİ, DÜNYA HALKLARINA "YENİ YIL ARMAĞANI" MI?

Sosyal-emperyalistler ve onların ülkemizdeki uşakları revizyonist gürüh, Rus uçakları desteğindeki Taraki darbesini "Afgan halkının dünya halklarına 1 Mayıs Armağanı" olarak göstermişlerdi. Yine aynı sosyal-emperyalist - revizyonist mihrak Taraki'yi deviren Amin'i büyük bir Marksist olarak ilan ederken, Taraki'nin nedeni bilinmeyen bir hastalıktan öldüğünü söylüyor, Amin'le birlikte Afgan "devrimi"nin yeni bir aşamaya yükseldiğini iddia ediyorlardı. Onlar, şimdi, geçmişte Amin ve avanesi için bütün söylediklerini unutmuş görünerek, Amin'in bir "Hain, Amerikan uşağı, bir karşı devrimci" olduğunu iddia ediyorlar.

Kaldı ki; sosyla-emperyalistler, ABD ve SSCB arasında orta yol izleyen Davut Han'ı 1973 yılında büyük bir sosyalist ve ulusal kahraman olarak ilan etmişlerdi. Ama Davut Han, ABD'ne yakın bir çizgi izlemeye yönelince, Rus uçakları desteğindeki Taraki tarafından 1978'in 28 Nisan'ında devrilmişti.

Kısacası Rusya, çıkarları tehlikeye düştüğünde kendisinin en sadık uşaklarını bile "hainlikle" suçlamaktan çekinmemiş, en sonunda da kendisi uçaklarıyla, tanklarıyla, sayısı onbinlere varan askerleriyle Afganistan'ı işgal etmiştir. Sürdürülen bütün bu darbe ve işgal eylemleri, Çekoslovakya, Angola, Etopya, Yemen gibi ülkelere müdahalede olduğu gibi, Rusya ve onun çeşitli ülkelerdeki uşakları tarafından "enternasyonalist sosyalist dayanışmanın" bir örneği olarak sunulmaya çalışılmıştır.

Sosyal-emperyalizmin Türkiye'deki uşakları TKP, Politika Gazetesi ve modern revizyonizmin çeşitli mihrakları TİP, TSİP gibi sosyal-faşist partiler her dönem Rusya'nın yayılma ve yağma politikasının baş destekçisi olmuşlardır. Onlar bugün de Rusya'nın Afganistan'ı işgalini meşru ve "Sosyalist dayanışma"nın bir örneği olarak göstermeye çalışıyorlar. Bunu yaparken de; "iki ülke arasında yapılan anlaşmalar ve yasal hükümetin çağrısı", "sosyalist yardım", "işgale karşı çıkanlar kimlerdir" gibi demagojilere baş vuruyorlar. Oysa gelişmelere bakıldığında görülür ki her üç iddia da tamamen demagojiden ibarettir ve bu gerçeği uşaklıktan gözü kararmamış herkes görebilir.

Aslında modern revizyonistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların kuklalarının bu demagojik iddiaları Amerikan emperyalistlerinin, faşistlerin iddiasından farklı değildir. Amerikan emperyalistleri ve onların kuklaları da emperyalist işgal ve müdahale eylemlerini "hür dünyanın çıkarları", "hürriyet ve bağımsızlık" vb. demagojiler arkasına saklanarak yürütmekte, emperyalist hegemonyalarını haklı göstermeye çalışmaktadırlar. Bu konuda onların en büyük yardımcıları kendilerine bağlı komprador-feodal klikler ve onların siyasi iktidarlarıdır. Amerikan emperyalistleri ve diğer batılı emperyalist ülkeler, yarı-sömürge bir çok ülke ile bu alanda ikili anlaşmalar imzalamışlardır. Emperyalistler, "Hürriyetçi rejimin tehlikeye girmesi" halinde, bu anlaşmalara dayanarak ve kendi kuklalarının çağrısı üzerine bu ülkelere asker sevketmekte, açık müdahalede bulunmaktadırlar. Amerika'nın Vietnam işgali bunun bilinen en açık örneğidir.

Şimdi TKP vb. sosyal-faşist hainler, düşman kardeşleri faşistlerden aldıkları bu demagojik silahı, tıpkı onlar gibi, Türkiye işçi sınıfını ve halkını aldatmak için kullanmaktadırlar.

TKP ve Politika'nın Rus işgalini aklamak için öne sürdüğü birinci iddia, şöyledir: "Sovyetler Birliği iki ülke arasında yürürlükte olan anlaşma uyarınca ve Afganistan'ın yasal yönetiminin çağrısıyla... yardımda bulunmuştur" (2 Ocak 1979 tarihli Politika) Peki, işgal öncesi Afganistan'ın yasal yönetimi kimdir. **Bu sorunun cevabı açıktır. O gün "yasal yönetim" Amin yönetimidir.** İşgal kuvvetlerinin ilk yaptığı ise "yasal yönetimin" başı Amin ve bakanlarını katletmek olmuştur. Öyleyse bu "yasal yönetimin" çağrısı sözü dünya halklarını aldatmak için ortaya atılmış rezilce, bütün halkları, dünyanın devrimci ve demokratlarını kör yerine koyan bir yalandan başka bir şey değildir. Kaldı ki bu "yasal yönetimin çağrısıyla müdahale" geçmişte, Amerikan, İngiliz, Fransız emperyalistlerince çok kullanılmış olan ve bütün halklarca, emperyalizmin arkasına saklandığı bir paravana olduğu bilinmektedir. Sosyal emperyalistler ve onların her ülkedeki uşaklarının böylesine kof bir gerekçeye sarılmaları onların işgalinin gözlerden saklanamayacak kadar çıplak olduğunun bir göstergesidir.

TKP ve Politika'nın konuya ilişkin ikinci iddiası ise, revizyonistlerin sık sık başvurduğu sahte bir ikileme dayanmaktdır. TKP'li yazar diyor ki; bu işgale, Amerika, İngiltere, Fransa, Almanya, vb. ülkeler karşı çıkıyor, o halde bu işgal emperyalizmin çıkarına zarar veriyor. bu nedenle de doğrudur. Sanki emperyalistler arasında da bir çelişkinin olduğunu, bunun zaman zaman emperyalistler arası savaşlara yol açtığını hiç kimse bilmiyor. I. ve II. paylaşım savaşları bu çelişmelerin ürününden başka bir şeymiş gibi bu revizyonist gürüh "bir emperyalistin karşı çıktığı bir şey doğrudur" gibi saçma gerekçelerin arkasına sığınarak halkın, devrimcilerin, demokratların gerçekleri görmesini engellemeye SSCB'nin Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev ve Brejnev kliği tarafından tedricen emperyalist bir ülke haline geldiği gerçeğinin üstünü örtmeye çalışıyorlar.

TKP ve Politika'nın, işgali gizlemek için kullandığı üçüncü maske ise: "enternasyonalist dayanışma ve sosyalist yardım" demagojisi. Diğer emperyalistler müdahale, yağma ve işgal politikalarını, nasıl ki; bugüne kadar "demokrasinin korunması" paravanası arkasında yürüttülerse ve yürütüyorlarsa, Rusya da sosyalizmin bu yüce ilkesini kendisine paravana etmeyi adet edinmiştir. Angola'dan Etopyaya, Yemen'den Çekoslovakya'ya kadar bir dizi ülkeye müdahaleyi bu paravana arkasında yürütmüş, şimdi de Afganistan'ı işgalinde aynı paravana arkasında gizlenmeye dünya halklarının tepkisini engellemeye çalışmaktadır. Oysa "devrim ihraç edilmez" gerçeği sosyalizmin temel ilkelerinden biridir. Ve emperyalist işgal bu gerçek arkasına gizlenemez. Revizyonist elebaşılar, bu yolla yüce komünizm ülküsünü karalamayı amaçlamaktadırlar.

Sosyalizmin büyük öğretmenlerinden Stalin devrim ihracını savunanlar için şunu söylüyor: "Biz Marksistler, devrimin öteki ülkelerde de gerçekleşeceğine inanırız... Devrimin ihracı saçmalıktır... bizim başka ülkelerin yaşayışına karışarak bu ülkelerde devrim yapmak istediğimizi ileri sürmek, gerçek olmayan ve hiçbir zaman öğütlemediğimiz bir şeyi söylemektir" Kuşkusuz biz burada Stalin'den yaptığımız alıntıyla, sosyal-emperyalizmin uşağı TKP vb. partileri uyaracağımızı düşünmüyoruz. Ama bugün hala TKP'ni sosyalist bir parti, Rusya'yı kötülükleri de olsa sosyalist bir ülke olarak gören demokratları, devrimcileri bir nebze de olsa daldıkları uzun uykudan uyanmalarına yararı olur düşüncesiyle koyuyoruz.

Kısaca söylenecek olursa; Rusya'nın ve onun ülkemizdeki uşaklarının Afganistan işgalini haklı göstermek için ileri sürdükleri gerekçeler bütünüyle sahte ve demagojiden ibaret gerekçelerdir. Böylesine zayıf gerekçelerle kendilerini haklı çıkarmaya çalışmaları yüzlerindeki sosyalizm maskesini artık taşıyamaz duruma gelmelerinin açık ifadesinden başka bir şey değildir.

Batılı emperyalistlerin ve Çin'in sahte gözyaşları

Afganistan'ın Sovyetler Birliği tarafından işgal edildiği haberi duyulur duyulmaz başta ABD olmak üzere batılı emperyalistler ve Çin revizyonistleri hep bir ağızdan işgalden duydukları "derin üzüntüyü" belirten açıklamalarda bulundular.

Amerikan başkanı Carter, Sovyetler Birliğinin Afganistan'a doğrudan müdahalesinin dünya barışı için vahim bir tehlike teşkil ettiğini bildirdi. NATO Genel Sekreteri Joseph Luns, "bağımsız ve egemen bir devletin topraklarına yapılan müdahalenin uluslararası güvenliği tehlikeye attığını" açıkladı. Ardından Fransa Cumhurbaşkanı, Çin "Komünist" Partisi'nin benzer açıklamaları duyuldu. Hepsi birbirleriyle yarış edercesine küçük bir ülkenin "bağımsızlığı", "egemenliği", "toprak bütünlüğü" üzerine ahkam kesmeye, barış ve uluslararası güvenlik hakkında nutuk çekmeye koyuldular.

Çin birlikleri Vietnam'da

ABD'NİN MACERALARI

Oysa dünyanın yaşadığı gerçekler bu gericilerin yaygaralarının sahteliğini ortaya koymaya yeterlidir. Örneğin, Carter'ın uluslararası barış ve güvenlik için döktüğü dil, Afganistan halkı için akıttığı sahte gözyaşları Amerikan emperyalizminin özellikle son çeyrek asırdır dünya halklarına karşı işlediği suçları, dünyanın beş kıtasında döktüğü kanları gizleyebilmekten uzaktır. Amerikan emperyalistleri milyonlarca masum insanın kanına girdikleri, birçok ülkenin egemenlik ve toprak bütünlüğünü ayaklar altına aldıkları Güneydoğu Asya macerasının üzerinden yalnızca üç-beş yıl geçmiştir. Amerikan gizli servisi CIA tarafından Şili'de düzenlenen darbe hâlâ dünya halklarının belleklerinden silinmemiştir. Bu süper devlet bugün de başta Avrupa olmak üzere dünyanın dört bir yanında yarım milyondan fazla asker ve askeri danışman bulundurmakta, bu ülkeleri gizli bir işgal altında tutmaktadır. CIA ajanları hâlâ birçok ülkede faaliyettedir ve dünya halklarının aleyhine yeni komploların peşinde koşmaktadır.

DİĞERLERİ

Kendisi pür-ü pakmış gibi Sovyetlerin Afganistan'a giriştiği saldırıyı kınayan Fransız emperyalistlerinin, dünya halklarına karşı giriştikleri çeşitli oyunlar, askeri müdahaleler, darbeler kendi çapında oldukça önemli bir yekun tutmaktadır. Örneğin 1977'de Zaire'ye paraşütçüler indirerek eli kanlı diktatör Mobutu'nun iktidarını sağlamlaştıran onlardır. Daha yalnızca birkaç ay önce Orta Afrika Cumhuriyeti'nde kendi halkı ve dünya kamuoyu önünde yıpranmış olan ve bu anlamda artık Fransız emperyalizminin çıkarlarını koruyamayan İmparator Bokassa'yı bir darbe ile işbaşından uzaklaştıran ve Afrika'da kendine taze bir kan sağlayan Fransız emperyalistlerinden başkası değildir. Afganistan işgali üzerine iç gıcıklayıcı demeçler veren Fransa Cumhurbaşkanının yalnızca Afrika'da 20 binden fazla askeri bulunmaktadır.

Diğer batılı emperyalistlerin durumu da bundan farklı değildir. Onlar da kendi çaplarında dünyanın şu veya bu bölgesinde komplo, darbe, müdahale peşinde koşmaktadırlar.

ÇİN'İN SALDIRGANLIĞI

Hele Çin bu konuda en son söz söylemesi gerekenlerin içinde yer almaktadır. Çin'in Vietnam'ı işgalinin üzerinden bir yıl bile geçmemiştir. üstelik Hindiçin'den gelen haberler Çin'in Vietnam'a karşı yeni bir saldırıya giriştiği ve Vietnam sınır bölgelerinde yeni provokasyonlara başvurduğunu, hatta bir şehri işgal ettiğini bildirmektedir. Kuklaları öne sürerek etki alanları yaratma ve hegemonya peşinde koşma konusunda da Çin sosyal emperyalistlerinin, Sovyetler Birliği'nden aşağı kalan yanı yoktur. Faşist Pol Pot'un arkasına geçerek Kamboçya'yı kana bulayanlar, bu bölgedeki ülkeler üzerinde baskı kurmak isteyenler Çin revizyonistlerinden başkası değildir. Çin revizyonistleri şimdi de Sovyet sosyal-emperyalistlerini en tehlikeli emperyalist olarak niteleyerek, Amerikan emperyalizminin koltuğu altında kendisine yer açmaya çalışmaktadır. Afganistan işgali karşısında Çin'in tutumu bu stratejik çizgisine uygundur.

ÇİN – ABD İTTİFAKI

Öte yandan Afganistan olayları ile birlikte Çin-ABD ittifakında yeni gelişmeler olmuş; daha doğrusu bu gerici ittifak daha da pekişmiştir. Ocak ayının ilk haftasında Çin'e giden ABD Savunma Bakanı Brown, bu ittifakın güçlenmesi ve Sovyetler Birliği karşısında güçlü bir savaş odağını ortaya çıkarmanın çabası içine girmiştir. Brown'un Çin gezisi ABD ile Çin arasındaki askeri ilişkilerin pekiştirilmesini hedeflemektedir. ABD açısından bu ittifakın amacı, Asya'da güçlü bir müttefik kazanarak bu bölgede Sovyet sosyal-emperyalizminin lehine gelişen güçler dengesini tersine çevirmektir. Asya'da güçlü bir Çin, ABD'nin Uzakdoğu ülkeleri üzerindeki etkisini artırmanın ve yeni savaşlar çıkarmanın bir aracıdır.

Bu arada Çin'in "üç dünya" teorisinin demagojik hedefleri bir kez daha ortaya çıkmış bulunmaktadır. Artık Çin, birinci ve ikinci dünya'dan söz etmemekte, bütün gericileri tek bir çatı altında rakibi sosyal-emperyalistlere karşı birleştirmenin yolunu aramaktadır. Elbette bu ittifak aynı zamanda devrime ve halkların kurtuluş mücadelelerine karşı da yönelmiştir.

Kısacası, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin işgali karşısında sahte gözyaşlarını şarıl şarıl akıtan bütün dünya gericiliğinin günah defterlerinde benzer suçlar fazlasıyla vardır. Zaten bütün bu gericilerin yaygaraları dünya halklarının Sovyet işgali karşısında duydukları samimi öfke ve nefretten çok farklıdır. Onlar ellerinden kaçan avın düşmanlarının pençesine takıldığını görmekten duydukları endişeyi dile getirmekten başka bir şey yapmıyorlar.

Hele Türkiye gericiliğinin yaygarası çok daha trajik-komik bir olaydır. Demireller, Türkeşler, Feyzioğulları, yani emperyalizmin bu kırk yıllık uşakları şimdi Afganistan işgalini protesto etmekte, "bağımsızlık" "egemenlik" üzerine nutuklar çekmektedirler. Dün bağımsızlık, egemenlik için haykıranların üzerine polis copuyla, asker dipçiğiyle saldıranlar birden bu şiarların keskin birer savunucusu haline gelmişlerdir. Ama Türkiye halkı emperyalizmin bu damgalı uşaklarını iyi tanıyor, onların duydukları korkunun nereden kaynaklandığını iyi biliyor. Sahte çığlıklar, salya-sümük ağlaşmalar kimseyi kandıramayacaktır.

Amerika'nın Hindiçin macerası unutulmadı.

İslam gerillaları ve gerici savaş

Afganistan'ın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından işgal edilmesinden sonra, bütün Amerikancı gericiler "İslam Gerillaları"nı yeniden ön plana çıkararak, bunları emperyalizmden ve sosyal-emperyalizmden nefret eden halklara karşı sempatik bir şekilde sunmaya çalışmaktadırlar. Bütün Amerikancı gericiler, faşistler ve dinci-gericiler hergün gazete sayfalarından, radyo mikrofonlarına, TV ekranlarına kadar hemen her yerde "İslam Gerillaları" denilen örgütün propagandasını yapmakta, bu gerici siyasal hareketi Afganistan halkının çıkarlarının savunucusu olarak göstermektedir.

Halbuki durum Amerikancı gericilerin iddialarının tam tersidir ve "İslam Gerillaları" yaygın adıyla anılan İslam Partisi (Müslüman Kardeşler Örgütü) Afganistan halkının gerçek çıkarlarının savunucusu değildir ve varlığı boyunca da böyle olmamıştır. Bugün Afganistan'da Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlı gerici kliklerle savaşan bu örgüt, Afganistan'da Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin çıkarlarının destekçisidir ve batılı emperyalistlerin siyasi aletinden başka bir şey değildir. Müslüman Kardeşler Örgütü'nün Sovyet sosyal-emperyalistlerine ve ona bağlı gerici komprador-feodal kliklere karşı yürüttüğü mücadele devrim ile karşı-devrim arasındaki bir çatışma değil, tersine farklı komprador-feodal klikler arasındaki bir it dalaşıdır. Bu çatışma, gerici kliklerin bağlı oldukları dış emperyalist güçler açısından söylersek, Sovyet sosyal-emperyalistleri ile Amerikan emperyalistleri arasındaki bir çatışmadır. Çin sosyal-emperyalistleri de Afganistan'da Amerikan emperyalistlerinin koltuğu altında palazlanmak istediği için "Müslüman Kardeşler Örgütü"nü desteklemekte, onu lanse etmektedir.

Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlı olan ve bugün iktidarda bulunan siyasi klikle, "Müslüman Kardeşler Örgütü" Afganistan'daki feodal parçalanmışlık temelinde var olmaktadır ve bu klikler çeşitli komprador-feodal egemen sınıf kliklerinin çıkarlarını temsil etmektedirler. Onun için de bugün Afganistan'da bu iki kliğin çatışmasının Afganistan halkının çıkarları ile hiç bir ilişkisi yoktur. Sovyet sosyal-emperyalizminin siyasal uşakları nasıl Afganistan'ı sosyal-emperyalistlerin çıkar alanları içinde tutuyorsa, aynı şekilde "Müslüman Kardeşler Örgütü" de Afganistan'ın sosyal-emperyalistler yerine Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin hegemonya alanı içine sokmaya çalışmaktadırlar. Bunun için bu çatışmanın temelini iki egemen sınıf kliği ve iki emperyalist devlet arasındaki it dalaşı oluşturmaktadır. Afganistan halkının gerçek çıkarları bu iki kliğin dışındadır. Ve Afganistan'da gerçek bir anti-emperyalist mücadele, hem Amerikan emperyalistlerine ve bunlara bağlı komprador-feodal kliğe ve hem de Sovyet sosyal-emperyalistlere ve onlara bağlı olarak bugün iktidarda bulunan komprador-feodal kliğe yönelmek zorundadır.

"Müslüman Kardeşler Örgütü" varlığını yüzyıldan bu yana sürdürmektedir. Ve daima da Afganistan'da batılı emperyalistlerin çıkarlarının bekçiliğini yapmıştır, yüzyıla yakın süredir bu emperyalist güçlerin bir oyuncağı olmuştur. Bu örgüt, bugüne kadar Afganistan'ın en gerici siyasal mihraklarından birini oluşturmuştur.

Bugün de "Müslüman Kardeşler Örgütü" ve onun yönetimi altında ülkenin bazı yerlerinde Sovyet sosyal-emperyalistlerine ve ona bağlı faşist kliğe karşı süren mücadele tümüyle CIA tarafından desteklenmektedir. Bugün yaygın adı ile "İslam Gerillaları" olarak adlandırılan sözkonusu faşist-feodal siyasi hareket, bu yüzyılın başında İngiliz sömürgeciliğine karşı savaşan Emir Emanullah Han'a karşı İngilizlerin yanında yer almış ve İngiliz sömürgeciliğine karşı zafer kazanan Emir Emanullah'ın iktidarını 1929 yılında yıkarak ülkede yeniden emperyalistlerin baskı ve sömürüsünün sürmesini sağlamıştır.

"Müslüman Kardeşler Örgütü" 1973'ten önce ülkenin iktidarını elinde tutan batı emperyalizminin kuklası Zahir Şah'ın en büyük destekçisi olmuş ve gerici iktidara karşı girişen bütün direnişleri kanla bastıran sivil komando birlikleri oluşturmuştur.

Örgüt bugün de Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarının bekçiliğini yapmakta ve Rus sosyal-emperyalistlerine karşı Amerikan emperyalistlerinin çıkarları için savaşmaktadır.

Politika

SAVAŞSIZ SÖMÜRÜSÜZ

AFGAN DEVRİMİ YEN[İ] BİR AŞAMAYA GİRD[İ]

Afganistan'da ulusal demokratik cephe kuruluyor

faşistler

TKP'nin UDC'si ve 'ileri demokratik düzeni' neymiş?

TKP ve onun yayın organı Politika gazetesi, Rusya'nın, uçaklarıyla, tanklarıyla, onbinlere varan ordularıyla Afganistan'ı işgal etmesi karşısında, bu sosyal emperyalist işgali aklamak için kafalarından geçirdikleri "devrimin" ne menem bir şey olduğunu söylemek zorunda kaldılar. Politika'nın revizyonist yazarları bir yandan işgale karşı çıkanları, Rusya'yı suçlayanları, Rusya'nın buradaki konumunu "anlamadıklarına hayret" ettiklerini söylerken, Rus işgalini aklayabilmek için yıllardır söylemeye cesaret edemedikleri şeyleri de açıklamak zorunda kaldılar. Böylece de; "İleri Demokratik Düzen"lerinin, "Ulusal Demokratik Cephe(UDC)"lerinin ne olduğu anlaşılmış oldu!

TASS ve Pravda'nın Türkiye şubesi olarak faaliyet gösteren TKP organı Politika Gazetesi'ne göre; Rus ordularının, girmesiyle birlikte "Afgan devrimi rayına oturmuş", "Afganistan UDC'sinin örgütlenmesi gerçekleştirilmiş" ve "İleri demokratik düzen" kurulmuş. Hızını alamayan revizyonist yazar Rus işgalinin "Afgan devrimi"nin yeni bir utkusu(zaferi)" olarak ilan ediyor.

Oysa; açıktır ki; devrim üst yapıda gerici sınıfların iktidarı yerine daha ilerici bir sınıfın iktidarını kurması, ekonomik yapıda ise gerici ilişkilerin tasfiye edilmesidir. Afganistan'da ise ne iktidardaki sınıfların niteliğinde ne de üretim ilişkilerinde hiç bir değişiklik olmamıştır.(hem de, Rusya'nın dolaysız desteğindeki üç darbe ve Rus işgaline rağmen) Sadece iktidar darbelerle komprador feodal klikler arasında el değiştirmiştir. Dün olduğu gibi bugün de, Afganistan geri, feodal, yarı-feodal bir ülkedir. Dünden tek farkı, dün yarı-sömürge iken bugün Rusya'nın tam sömürgesi durumuna gelmiş olmasıdır.

TKP'li yazarların yazdıklarından açıkça anlaşılıyor ki; onların "UDC"si ve "ileri demokratik düzenleri" aynen Afganistan'da olduğu gibi, cuntalar ve Rus uçakları, tankları, orduları ile gelen bir "devrim" olacak, bu işgalci zorba güce dayanılarak iktidar ele geçirilecektir. Onlara göre devrim işçi sınıfımız ve emekçi halkımızın eseri değil, "ilerici" subayların darbelerinin, halk hareketini bastırmaya, bu da yetmezse sosyal-emperyalist işgal kuvvetlerinin eseri olacaktır. Afganistan işgalinin gerekçesi ve TKP'nin bu işgali aklarken söylediklerinin, dahası onun "UDC" ve "ileri demokratik düzen" programının bundan başka bir anlamı yoktur.

Ortayolcuların suskunluğu

Sosyalist maskeli Rus sosyal-emperyalistlerinin 27 Aralık 1979 günü Afganistan'ı işgal etmesi üzerine çeşitli siyasi mihraklar olayı kendi bakış açılarına göre değerlendirmeye çalıştılar. Faşistler ve gericiler, devrimin ve halkın azılı düşmanları, sosyal emperyalist Rusya'nın şahsında komünizmi karalama ve gözden düşürme çabası içine girdiler. Rus sosyal-emperyalizminin uşakları sosyal-faşist hainler, emperyalist efendilerinin işgalciliğini aklamaya ;Amerikan ve Çin uşakları, efendilerinin çıkarları açısından, bu işgale karşı çıktılar.

Dünya halklarının özgürlük ve bağımsızlığı için, proletaryanın kurtuluşu ve yüce komünizm davası için mücadele eden gerçek devrimciler, komünistler ise Rusya'nın dünya halklarının köleleştirme ve hegemonyası altına alma emellerinin bir sonucu olarak Afganistan'ı işgal etmesini protesto etmekte ve bir emperyaliste karşı mücadelenin bir diğer emperyaliste dayanılarak yürütülemeyeceğini vurgulamaktadırlar.

Ortayolcu akımlar ise ya sessizliği yeglemekte ya da tutumlarını açıkça ortaya koymamak için bazı tekerlemeleri birbiri ardına sayıp dökmektedirler.

Dev-Yol, Dev-Sol, ve Kurtuluş gibi ortayolcu akımlar her zamanki gibi Sovyet emperyalizminin işgalciliğini suskunluklarıyla, ya da "anti-Sovyetik propaganda yapılmamalıdır" diyerek onaylamaktadırlar. Onlara göre Sovyet emperyalizmine karşı mücadele edenler şablonculuk yapmakta, Tiran'ın peşinden gitmekte, "iki şabloncu görüşten birini izlemektedirler" Ortayolcular belki de bu işgale "revizyonist diktatörlüğün yanlış politikası" diyeceklerdir. Ama onlar bunu söylerken bile, sosyal-emperyalistlerin dünya hegemonyası için yürüttükleri mücadeleyi haklı göstermeye çalışacaklardır. Ortayolcular, sosyal-emperyalistlerin proletaryayı ve halkları köleleştirmek için yürüttükleri gerici, faşist, hegemonyacı ve köleleştirici mücadele karşısında susarken veya sözde "iki şabloncu çizgiden birinin peşine takılmazken", sosyalizm düşmanlarının ekmeğine yağ sürmektedirler. Onlar, diğer yandan da, ekonomisi ve politikası ile, altyapı ve üstyapısı ile emperyalist bir ülke haline gelmiş olan Rusya'yı "sosyalist" gösterme çabaları ile, gericiliğin komünizm düşmanlığına yardımcı olmaktadırlar.

Örneğin Kurtuluş gazetesi 100. sayısında Afganistan işgalinin "sosyalizm veya halk hareketi olarak görülemeyeceğini", "sosyalizmi bir alternatif olarak göstermek istiyorsak Afganistan ve Etyopya'da olup bitenlerin sosyalizm olmadığını anlatmalıyız" demektedir. Afganistan'ın Rusya tarafından işgalinin açıkça mahkum edilmediği bu yazı yine de Kurtuluş açısından ileri bir adımdır. Ancak Kurtuluş bu eylemin ne olduğunu söylememekle, Sovyetler Birliği'nin bu işgali hangi dürtülerle gerçekleştirdiğini belirtmemekle ve Sovyetlerin niteliğini açıkça ortaya koymamakla, antikomünizmin ekmeğine yağ sürmektedir. Ama yaşam Kurtuluş'a gerçeği mutlaka itiraf ettirecektir.

Afganistan'da ne olmuştur?

REVİZYONİZMDEN KOPAMAYANLAR

Şimdi Dev-Yol, Kurtuluş ve Dev-Sol bunu nasıl tanımlayacaktır? Sovyet usulu ihraç yolu ile Afganistan'da devrim mi gerçekleşti? Afganistan'da feodalizm ve komprador kapitalizmi tasfiye edilerek, burjuva devlet mekanizması parçalanarak, işçi-köylü diktatörlüğü mü kuruldu? Afgan halkının iradesine rağmen, zor ve işgal yolu ile devrim gerçekleşebilir mi? Sovyet işgali "revizyonist diktatörlüğün yanlış politikası" ile izah edilebilir mi? Ortayolcular dün Eritre'de kurtuluş mücadelesi yürüten Eritre halkını, Irak'ta bağımsızlık mücadelesi yürüten Kürt halkını, Irak ve Etiyopya gericiliğinin yanında yer alarak napalm bombaları ile imha eden Sovyetlerin "sosyalist olduğunu" ispatlamaya! çabalıyorlardı. Bugün de Afganistan işgalini aklamaya çalışıyorlar. Suskunluklarının bundan başka bir anlamı yoktur ve olamaz. Ortayolcular, revizyonizmin kuyruğunda Rus sosyal-emperyalistlerine karşı gelişen özgürlük mücadelesine kara çalmaya ve bunu şablonculuk olarak göstermeye devam ediyorlar.

TKP'nin kuyruğundan ayrılmayan Kurtulu ve Dev-Sol'cular, revizyonizm ile araya sınır çekmeyi çıkarlarına aykırı bulan Dev-Yolcular, Sovyetlerin Afganistan'ı işgal etmelerinin Amerikan emperyalistlerinin Vietnam, Kamboçya ve Laos'u işgal etmelerinden hiçbir farkı olmadığını kavramak zorundadırlar. Ortayolculuk, kişiyi revizyonizmin peşinde yürümek, karşı-devrimi güçlendirmek, karşı-devrimci faaliyetlere dolgu maddesi olmaktan başka yere götürmez.

Dev-Yol, Dev-Sol ve Kurtuluş gibi ortayolcu akımlar Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan işgaline karşı neden olarak ABD emperyalizminin başını çektiği gerici emperyalist blokun, Çin sosyal-emperyalistlerinin, NATO'cuların, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki dinci gericilerin ve faşistlerin anti-komünizm şiarı ile ve kulakları sağır eden yaygaraları ile işgale karşı çıkmalarını gösterebilir ve kendilerine uygun bir mazeret bulabilirler.

Oysa gerici çıkarları için pazar paylaşımına girişen emperyalistler ve gericiler, her zaman kendi çıkarlarına darbe indiren diğer emperyalistin yayılmacı girişimleri karşısında yer almılardır ve yer almaktadırlar. Rakip emperyalisti durmadan saldırganlıkla, ulusların içişlerine karışmakla suçlar ve ulusların bağımsızlığından yana imiş gibi bir politika izleyebilirler ve izlemektedirler. Örneğin Birinci ve İkinci Emperyalist Savaş dönemlerinde Alman emperyalistleri, İngiliz, Fransız ve ABD emperyalistlerini saldırganlıkla, diğer ulusların içişlerine karışmakla suçlamış ve kendilerini ulusların kaderlerine saygılı devletler olarak lanse etmişlerdir. İngiliz, Fransız ve ABD emperyalistleri de aynı tavrı Alman emperyalistlerine karşı göstermişler, onu saldırganlıkla suç-

Bugünkü durum da budur. Afganistan'ın sosyal-emperyalistler tarafından işgal edilmesi ve bugün Afganistan'da sosyal-emperyalistlerle İslam Partisinin güçleri arasındaki savaşın niteliği gericidir. Emperyalistler ve bunlara bağlı olan Afgan gericileri gerici çıkarları için Afgan halkını savaşa sürmüşlerdir. Afgan halkı bu iki gerici bloka karşı mücadele etmek zorundadır. Afgan halkının ne sosyal-emperyalist istilaya ve ne de ona karşı sözde direndiğini açıklayan ve ABD ve Çin emperyalistleri tarafından desteklenen dinci gericilerin hareketinden bir çıkarı vardır. Bu gerici klikler arasındaki mücadele, Afgan halkının kimin tarafından sömürüleceği, ve ezileceğinin belirlenmesinin mücadelesidir. Bu nedenle ne Sovyetlerin Afganistan işgali, gerici-

Devamı sayfa 6'da

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

Ücretlerin dondurulması ne anlama gelir?

Buhranın derinleşmesine paralel olarak, 1970'lerin ortalarından beri burjuvazi, işçi ücretlerinin sınırlandırılması, dondurulması için çeşitli manevralara girişti. Bu düzen yıkılırsa herkesin altında kalacağı, üstüne fetvalar çıkarmaktan, işçilere kapitalizmi kurtarma çağrısına kadar çeşitli ideolojik saldırılar yapıldı. "Toplumsal Anlaşma", "ekonomiyi kurtarma paketleri"nin en önemli maddelerinden birisi ücretlerin dondurulması idi. Burjuvazi, onun politikacıları ve her soydan sendika ağası, bazen üstü kapalı bir biçimde bazen de açıkça ücretlerin dondurulması için çaba harcadılar. İşçilerle patronların çıkarlarının aynılığı, düzenin "demokrasinin" kurtarılması için herkesin fedakarlık etmesi gerektiği üstüne yıllardır yoğun bir propaganda yürüttüler. Bununla da yetinmediler, işçilerin aşırı ücret taleplerinin fiyatların yükselişinin tek nedeni olduğu, bir kesim işçinin mutlu azınlık olduğu üstüne propaganda yürüterek ara sınıfları işçi sınıfının karşısına dikmeye, böylece de, enflasyonun, zamların sorumluluğunu işçilerin üstüne yıkmaya çalıştılar. Dahası onlar, (hükümet, burjuva politikacılar, sendika ağaları) ücretlerin ne olduğu konusunda kargaşalık yaratarak kendilerine demagoji yapacak geniş bir alan sağlamaya çalıştılar.

Bugün ücret konusu, tekelci sermayenin en büyük ağalarından birisi, V. Koç tarafından açık bir biçimde gündeme getirildi. "Ücretler ve fiyatlar dondurulmalı" imiş. Tekelci sermayenin bu baş taleplerinden birinin daha iyi anlaşılması için biz burada kısaca da olsa ücretin ne olduğunu, "ücret ve fiyatların dondurulması"nın ne anlama geldiğini açıklamaya çalışacağız.

Bilindiği gibi kapitalizm, alınıp satılabilecek her şeyi, insanın işgücü dahil, her şeyi, bir mala,metaya dönüştürmüştür.İşçinin varlığını sürdürmek için işgücünden başkasatacak bir şeyi yoktur. Bu nedenle, kapitalizmde nasıl ki, malların fiyatları üretim masrafları tarafından belirleniyorsa, bir metadan başka bir şey olmayan işgücünün fiyatı (ücret) da onun üretim masrafları tarafından belirlenir. Demek ki, kapitalist sistemde, malların fiyatlarını düzenleyen ekonomik yasalar, ücreti, yani emeğin fiyatını da düzenler. Ve yine aynı diğer metalarda olduğu gibi "emeğin fiyatı üretim masraflarıyla, yani işgücü denilen bu malın üretimi için gerekli emek süresiyle" belirlenir.

Peki işgücünün üretim masrafları nelerdir?

Bunlar, işçinin işçi olarak varlığını sürdürmesi, yiyecek, giyecek, barınak, gibi şeyler için gerekli masraflardır. Ancak masraflar bundan ibaret değildir. Nasıl ki, patron, eskiyen makinalar yerine yenilerini koymak için ayrı bir masraf ediyorsa, yıpranan işçilerin yerine yeni işçiler almasını sağlayan "tekrar-üretim masraflarını da yukardaki masraflara eklemek gerekir.

Yukardan beri söylenenleri göz önüne alırsak; "basit işgücünün üretim masrafları, işçinin geçim ve tekrar üretim masraflarından" meydana gelir. Kapitalistin işçiye verdiği ücret, işte bu geçim ve tekrar-üretim masraflarının karşılığıdır.

İşçi için emeğini ortaya koyması, işçinin hayatını ortaya koyuş tarzıdır. İşçinin, varlığını sürdürmek için gerekli geçim araçlarını sağlamak amacıyla kapitaliste sattığı şey bu hayati faaliyettir.Kapitalist için ise, işçinin işgücü belirli sermaye yatırarak (nasıl ki makinalara ve hammaddelere sermaye yatırıyorsa) belirli bir süre için satın aldığı bir maldır. Ama işgücü öylesine bir maldır ki, kapitalistin sermaye yatırdığı diğer mallardan farklı olarak ürettiği şeye fazladan bir değer katar. Bu nedenle de işçi işgücünü harcadığı sürenin bir kısmında kendi aldığı ücreti karşılarken, diğer bir süresinde ise kapisatistin kârı olarak ortaya çıkar. Öyle ki, üretimde emeğin payı (ücret) düştükçe kapitalistin kârı yükselir, ücretlerin payı yükseldikçe kapitalistin kârı düşer.

Yukarıda ücreti, işçinin geçim ve tekrar üretim masraflarının karşılığı olarak tanımladık. Peki bu geçim ve tekrar üretim masrafları değişmeyen sabit şeyler midir? Elbette değil. Tersine ihtiyaçlar, toplumsal gelişmeyle birlikte artar. Bir dönem ihtiyaç olarak görülmeyen şeyler bir başka dönem işçilerin ihtiyacı haline gelir. Çünkü: "üretici sermayenin hızla artması, servette, lükste, ihtiyaçlarda, sosyal zevklerde de aynı hızla artışı sağlar. Gerçi işçinin zevkleri artmıştır ama işçilerin bundan sağladıkları sosyal tatmin, genellikle toplumun gelişme derecesine, kapitalistin zevklerine oranla azalmıştır. İhtiyaçlarımızın ve zevklerimizin kaynağı toplumdur. Sonuç olarak, bunları biz topluma göre ölçeriz, yoksa bizi tatmin eden objelere göre değil, ihtiyaçlarımız ve zevklerimiz sosyal mahiyette oldukları için, nispidir." İşçilerin ihtiyaçlarının "sosyal mahiyeti" ve "nispi" olduğunu gözardı eden revizyonistler başta olmak üzere her soydan burjuva sözcüsü, kapitalist-emperyalist ülke işçilerinin otomobil, ev vb. sahip olduğuna bakarak, bir yandan kapitalizmin koşulları içinde işçilerin tüm ihtiyaçlarının giderilebildiği, bir yandan da bu ülke işçilerinin devrimci niteliğinin kaybolduğunu iddia etmektedirler. Oysa, daha 1849'larda Marks, açıkça ışçilerin ihtiyaçlarının niteliğini yukarıdaki gibi açıklıyor, kapitalizmin koşulları altında işçilerin ihtiyaçlarının tamamının karşılanmasının mümkün olmadığını, tersine sermayenin hızla artması karşısında, ihtiyaçlar da aynı hızla artar, ama bu ihtiyaçların burjuvazi ancak çok küçük bir bölümünü karşılayabilir diyordu.

Şimdi "ücretler ve fiyatlar dondurulsun" demagojisine gelebiliriz. Kuşkusuz bu formül, burjuvazinin işçilere kendilerinin de "fiyatları dondurarak" fedakarlık ettiği görünümünü vermek için öne sürülmüştür. Onlar ne yapıp yapıp fiyatları yükseltmenin bir yolunu bulacaklardır. Kaldı ki, ücretler dondurulduğunda fiyatlar da gerçekten dondurulacak olsa bile, bu durum gerçek ücretleri düşürecek, işçi sınıfı ve kapitalist sınıf arasındaki uçurumu büyütecek, işçi sınıfının sosyal durumu kötüleşecektir.

Şöyle ki:

Ücretlerin ve fiyatların dondurulduğunu varsayalım: İşçi ihtiyaç maddelerini eskisi gibi sağlayarak, sermayenin kâr miktarı da değişmeyecektir. Ancak, sermaye yeniden üretim sürecine girdiğinde miktarı bir önceki kâr miktarı kadar artmış olacak ve denetleyeceği işgücü hacmi de o ölçüde büyüyecektir. Sermayenin artması ile birlikte işçilerin ihtiyaçları arttığı halde alım güçleri sabit kaldığından, nispi bir yoksullaşma, sınıfın durumunda genel bir kötüleşme olacaktır. Böylece her yeniden üretimde sermaye gittikçe artan bir işgücünü denetimi altına alıp kâr miktarını artırırken, (sermaye bunu, yeni makinaları hizmete sokarak, sömürüyü artıran yöntemleri uygulayarak gerçekleştirebilir) işçinin ürettiği üründe sermayenin payı artarken, işçinin (ücretin) payı azalacaktır.

İşte bütün bu nedenlerden dolayıdır ki, bugün burjuvazinin "ücretler ve fiyatlar dondurulsun" talebi işçi sınıfı üstünde sömürünün artırılmasının, buhranın yükünün işçi sınıfının üstüne yıkılmasının bir yönteminden başka bir şey değildir.

NOT: alıntılar K. Marks'ın Ücretli Emek ve Sermaye adlı broşüründen alınmıştır.

İzmit Aslan Çimento'da patron toplu işten çıkarma manevralarına girişti

Aslan Çimento patronu yakıt yokluğunu bahane ederek işçileri yılbaşı dolayısıyla 4 günlük ücretli izne ayırdı. Aslan Çimento patronu şimdiye kadar böyle bir uygulamaya hiç gitmemişti. İşçiler bunun altında bir bit yeniği olduğunu sezerek sendikacıları sıkıştırıyorlar.

Aslında patron, işçileri toptan işten atmak için böyle bir uygulamaya gitti. Yine Çimse-İş in örgütlü olduğu Alemdar Seramik'te de patron önce işçileri 10 gün ücretli izne ayırmış, ardından bütün işçilerin çıkışını vermişti. Aslan Çimento'nun patronu Çimse-İş'in ağalarıyla el ele vererek eski oyunu yeniden sahnelemeye çalışmaktadır.

Ücretli izinden çok önceleri sendika ağaları el altından patronun 150 işçi çıkaracağını yaymaktaydılar. Yeni müdürün burada "600 işçinin yaptığı işi 300 işçi de yapabilir" demesinin ardından Çimse-İş'in ağaları "işverenin yasal hakkıdır, % 10 işçi çıkarabilir" diye propaganda yaparak işçileri korkutarak mücadeleden uzaklaştırmayı deniyorlar. İşçileri yıldırmak için sendika ağaları birbirini tutmayan haberler yaymaktadır. Bazen bütün işçileri çıkaracak, bazen sadece % 10 çıkaracak derken, başka zaman da "patron 2 aylık izin verecek" diye yaymaktadırlar.

Sendika ağaları imzaladıkları son toplusözleşme ile de işverene istediği zaman, istediği kadar işçi atma hakkı verdiler. 24. maddeye göre işveren önceden haber vererek "son giren ilk çıkar" kaydıyla istediği kadar işçiyi işten atabilir. Yine hükme bağlanmamış olmasına rağmen 73. maddeye göre işveren yakıt yokluğunda 1 haftalık ücretli iznin ardından üretime başlamazsa, işçileri toptan işten atabilir ya da ücretli izne ayırabilir.

Çimse-İş'in ağaları vargüçleriyle patronun yanında yer almakta, patronun oyununun baş aleti olarak faaliyet göstermektedirler. Buna karşılık DSM her zaman olduğu gibi işçileri patron ve sendika ağalarının oyunlarına karşı uyarmakta, sınıfın çıkarlarını savunma mücadelesine hız vermektedir.

İşçi sınıfımız ücretlerin dondurulmasına izin vermeyecek

Büyük patron Vehbi Koç, koşulları çok elverişli görmüş olmalı ki, yıllardır üstü kapalı olarak ileri sürdükleri bir talebi en açık bir biçimde dile getirdi. V. Koç'a göre, fiyat artışları ve enflasyonu önlemenin yolu, "ücretlerin ve fiyatların dondurulmasından geçiyor"muş. Beklendiği gibi başta Maliye Bakanı olmak üzere tüm faşistler, gericiler, halk ve işçi düşmanları bu "öneri"nin üstüne atladılar. Maliye Bakanı, V. Koç'a uzun bir methiye dizerek, "Koç'un önerisini çok yararlı" bulduğunu söyledi. TİSK Genel Sekreteri Rafet İbrahimoğlu ise: "bu çok açık ve cesaret işi öneriyi saygıyla karşıladıklarını" açıkladıktan sonra, kendilerinin zaten geçmişte benzer bir talep ileri sürdüklerini söyleyerek, "fiyatların dondurulması" sorununu da bir yana bırakarak Koç'un önerisini daha da netleştirerek şöyle dedi: "Bütün batılı ülkelerde olduğu gibi, birçok ülkenin enflasyonu önlemek için başvurduğu yol, ücret politikasıdır. Ülkelerin ödeme gücüne göre ücretlerin kontrol altına alınması gerekir."

V. Koç'un "önerisi"ni destekleyenler büyük patronlar ve hükümetten ibaret kalmadı. Her zaman sermayeye hizmet sunmakta kusur etmeyen Türk-İş ağaları da vakit geçirmeksizin V. Koç, R. İbrahimoğlu, İsmet Sezginlerin yanında saf tuttular. Ama Türk-İş ağaları patronların isteklerini canı gönülden desteklerken işçilerin tepkilerini de çekmemeye özen gösteriyorlar. Önce büyük bir çalımla "işçi ücretlerini dondurmaya kimsenin gücü yetmez" diyen İbrahim Denizcier, "eğer fiyatlar dondurulursa ücretlerin de dondurulmasından yana" olduklarını açıkça söylüyor. Dahası o: "fiyatlar dondurulursa biz zaten fazla ücret istemeyiz" diyerek, ücretlerin dondurulmasına şimdiden yeşil ışık yakıyor.

Kuşkusuz "ücretler ve fiyatlar dondurulsun" talebini destekleyenler bunlardan ibaret de kalmayacaktır.
tüm gerici güçleri birleştirmeye yönelik muhtıra doğrultusunda, reformcular, revizyonistler, faşistler, her soydan sendika ağası Koçların, Sezginlerin, safında yer alacaktır. Kimisi açıkça kimisi üstü kapalı bir biçimde işçi sınıfının karşısına dikileceklerdir. Bunu önümüzdeki günlerde hep birlikte göreceğiz.

Peki, büyük patronlar yıllardan beri ağızlarında geveledikleri ama bir türlü açıklayamadıkları bu talebi bugün "açıkça ve cesurca", hem de en büyük patronun ağzından nasıl ortaya atabiliyorlar? Bunun nedenlerini şöyle sıralayabiliriz: Birincisi, son günlerde gerici düzen partileri kendi aralarındaki çelişmeleri bir yana bırakarak komutanların muhtıraları doğrultusunda birleşmeye yönelmişler, yeni baskı yasalarını çıkarma, halk hareketini bastırma konusunda anlaşmışlardır. Bu durum patronlara güç vermektedir. İkincisi, astronomik bir hızla artan fiyatlar emekçi sınıfların büyük tepkisini çekmektedir. Burjuvazi işçi ücretlerini dondurmanın yanı sıra" fiyatların da dondurulacağı" demagojisini öne sürerek fiyat artışları karşısında yaşam koşulları iyice kötüleşen ara sınıfları kendi yanına çekmeyi, işçi sınıfını müttefiklerden tecrit etmeyi amaçlamakta ve bugün bunu yapabileceği koşulların var olduğunu düşünmektedir. Üçüncüsü ise büyük burjuvazi, enerji ve hammadde yokluğu gerekçesi arkasında büyük çapta yürüteceği (daha şimdiden birçok işçi işten atılmış ve atılmaktadır) tenkisatlarla, işyerlerinden önde işçilerin atılması, tenkisatla sonucu işçiler arasında yılgınlık yayarak, ücretlerin dondurulmasına karşı yükselecek işçi eylemlerinin yolunu kesebileceğini hesaplamaktadır.

Yukardaki gerçekler göz önüne alındığında açıkça görülür ki, burjuvazinin "ücretleri dondurma" girişimi kendi başına bir şey değildir. Tersine, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların yükselen eylemini bastırmak, buhranın yükünü emekçi sınıfların üstüne yıkma planının bir parçasıdır. Bu nedenledir ki, ücretlerin dondurulmasına karşı yürütülecek mücadele ancak, işten atılmalara, sömürünün artırılması yöntemlerine, emekçi sınıflar üstünde baskı ve terörün artırılmasına karşı yürütülecek mücadele ile birleştirildiği ölçüde başarılı olacaktır. Kuşkusuz bu mücadeleyi sadece işçi sınıfı da başarıya ulaştıramaz. Onun müttefikleri köylülük ve şehir küçük burjuvazisinin de bu mücadeleye çekilmesi, işçi sınıfı yanında yer alması bir zorunluluktur. Proleter devrimciler bu perspektifi gözden kaçırmadan çalışmalarını düzenlemeli, birleşmiş gericiliğin karşısına emekçi sınıfların birleşmiş güçlerini dikmek için tüm emekçi sınıf ve tabakalar içinde çalışmalarına hız vermelidirler. "Toplumsal Anlaşma"yı parçalayan egemen sınıfların buhranın yükünü işçi sınıfının üstüne yıkma manevralarını bugüne kadar boşa çıkaran mücadeleci işçi sınıfımız ve emekçi halkımız, "ücretler ve fiyatlar dondurulsun" girişimlerini de boşa çıkaracaktır. Yeter ki, ona doğru bir yol gösterebilelim, gericilik götürebilelim, revizyonizm ve reformizmin her soydan sendika ağasının mücadeleyi bastırma çabalarını boşa çıkaralım.

Boyner'de 60 işçi işten atıldı

İstanbul-Topkapı'da kurulu Boyner Tekstil Fabrikasında "yakıt ve hammadde yok"luğunu gerekçe gösteren patron 60 işçinin işine son verdi.

İşyerinde 600 işçi çalışmaktadır. İşyerinde yetkili sendika olan Türk-İş'e bağlı Teksif sendikası işçilerin atılmasına karşı hiçbir ses çıkarmamış, her zaman yaptığı gibi işçilerin karşısında yer almıştır. Ancak işçiler atılan 60 arkadaşlarına sahip çıkmışlar, sendikayı ve sendika ağalarını dıştalayarak mücadeleye atılmışlardır.

Boyner işçileri adına basına bir açıklama yapan Boyner'li devrimci işçiler: "Ülkede diğer işkollarında olduğu gibi, tekstil işkolunda da toplu işten çıkarmalar yürürlüğe konulmaktadır. İşyerimizde yetkili bulunan Teksif sendikası, işten çıkarmalara karşı sessiz kalmaktadır.

"İç ve dış pazarda aslan payını tekstil işverenleri kendi fabrikalarındaki işçilere oyun oynamak için domuzuna örgütlüdürler ve işçilerin örgütsüzlüğünden yararlanarak amaçlarına ulaşabilmektedirler" demekte ve 60 işçinin işten atılmasını protesto etmek için yemek boykotu, iş yavaşlatma biçiminde eyleme geçtiklerini açıkladıktan sonra, Boyner işçileri şöyle devam etmektedir: "Boyner'de yapılan direniş geniş işveren cephesinin yıllardır oynadığı oyunu Boyner'de bozmayı amaçlamaktadır. Üretimde var olan işçi sınıfının sosyal haklarını var etmek ve insanca yaşamasını sağlamak içindir. Yapılan bu kavga sadece Boyner işverenine karşı değil, parababalarının sömürü düzenine karşı, işçi sınıfının kavgasıdır."

'Zorunlu izin' toplu işten çıkarmaların ön adımıdır

Son haftalarda gün geçmiyor ki, şu ya da bu şehirde çok sayıda işçinin "zorunlu izne" çıkarıldığı haberi günlük basında yer almasın. İstanbul'da MESS'e bağlı işyerlerinde 20 bin işçi "ücretli izne" çıkarıldı. "Malatya Sümerbank Basma Fabrikasında 3000 işçi zorunlu izne çıkarıldı", "Bursa'da 27 fabrika kapandı. 6700 işçiye 'izin' verildi", "Adana ve Kayseri'de tekstil işkolundaki fabrikalardan yüzlerce işçiye zorunlu izin verildi". Bunlar son bir hafta içinde basına yansıyan haberler. Ama gelen haberler bunlardan ibaret değil. DSİ, YSE, Karayolları gibi kurumlarda geçici ve akitli işçilerin işine şubat ayından itibaren son verileceği işyerlerinde ilan edilmiş durumda.

Burjuvazi onbinlerce işçiyi "zorunlu izne" çıkarmasının gerekçesini mazot, fuel-oil ve hammadde yokluğu ile açıklıyor. Bunu öyle bir propaganda içinde işliyor ki, yaratılmasından kendileri sorumlu oldukları hammadde ve akaryakıt darboğazının sorumlusu işçilermiş gibi işçileri "zorunlu izne" çıkarıyorlar. Burjuva basını, sendika ağaları, işveren örgütleri, burjuva bilim adamları, TRT kopardıkları yaygara ile bu "zorunlu izin"leri haklı göstermeye, kamuoyunda yapılacak başka bir şey olmadığı imajını yaratmaya çalışıyorlar.

Hiç kuşkusuz emperyalizme bağımlı komprador-feodal ekonomi her zaman bir enerji ve hammadde darboğazındadır. Bu durum üretici güçlerin gelişmesinin önünde engeldir ve bugün bu darboğaz daha da büyümüştür. Ancak, bugün onbinlerce işçinin "zorunlu izne" çıkarılmasını böyle bir gerekçeyle açıklamak ve bu girişimden dolayı burjuvaziyi-haklı bulmak, burjuvazinin değirmenine su taşıyanların, sendika ağalarının, reformcuların, revizyonistlerin, faşistlerin, her soydan gericinin işi olabilir. Çünkü: "zorunlu izin" adı altında burjuvazinin dolaplarının çevrildiği eskimiş bir "yeni" oyundur. "Zorunlu izin"lerin hangi koşullarda uygulamaya sokulduğu göz önüne alınırsa, burjuvazinin eskiden beri başvurduğu bu "zorunlu izin" oyununun altındaki gerçek daha iyi anlaşılır.

Metal, tekstil, gıda işkollarında çalışan 300 bini aşkın işçinin toplusözleşme görüşmeleri yürümektedir ve bu sayıya bu yılın ortasından itibaren çeşitli işkollarında çalışan yarım milyondan fazla işçinin toplusözleşme görüşmelerinin başlayacağı eklenirse, açıkça görülür ki, 1980 yılı burjuvazi için zor bir yıl olacaktır. Üstelik artık işçiler, sendika ağalarının çemberini kırmaya başlamış, onların yaptığı toplusözlemeleri yetersiz bularak tanımamaya yönelmişlerdir. Coca-Cola işçilerinin kendi oylarına sunulmayan toplusözleşmeyi tanımamaları, Teksif Adana Karşıyaka Şubesi, Teksif İzmir Çamaltı Şubesi, ve Teksif İstanbul Yedikule şubelerine bağlı işçilerin yapılan toplusözleşmeleri tanımamaları bunun en açık kanıtıdır. İşçiler haklı olarak her yıl yüzde yüzü aşan fiyat artışları karşılayabilecek (İstanbul Ticaret Odasının hesaplarına göre son iki yılda fiyatlar yüzde 210 artmıştır) ücret ve sosyal haklar talep etmekte, buna karşılık patronlar kârlarından "fedakarlık" etmeye yanaşmamaktadır. Öte yandan IMF direktifleri diye bilinen "önlemler paketi"nin en önemli maddelerinden birisi de KİT'lerde çalışan işçilerin sayısını azaltmaktır. Ama bugüne kadar hükümetler, işçilerin direnişleri karşısında bu direktifi yerine getirememişlerdir.

İşçi sınıfı toplu işten çıkarmalara karşı sert tepki gösterir. Burjuvazi de bunun farkındadır. Bu nedenledir ki, patronlar, bu sert tepkiyi önlemek için yeni yöntemler geliştirmiştir. Bunlardan eskiden beri uygulanan ve oldukça sonuç alıcı yöntemlerden en başta geleni ise "zorunlu izinler"dir. Bu "izinlerin" çoğunlukla ücretli olması ilk bakışça işçilere çekici gelmekte, sınıfın geri kesimleri rahavete kapılıp ileri kesimden kopmakta, sık sık tekrarlanan "ücretli izinler" sınıf dayanışmasını zayıflatmaktadır. Buna bir de burjuva sendikacıların sınıf içinde yürüttükleri bozguncu faaliyet eklenince işçilerin direnci kırılabilmektedir. Bu yöntem eski bir yöntemdir ama burjuvazinin başının her sıkıştığında başvurduğu bir yöntemdir.

Öyleyse, burjuvazi bugün "petrol ve hammadde yok"luğu gerekçesiyle uygulamaya soktuğu "zorunlu izin" yöntemiyle neyi amaçlamaktadır?

Sorunun cevabı açıktır:

Birincisi: hükümet IMF'nin direktifleri doğrultusunda KİT'lerde çalışan işçilerin önemli bir bölümünü işten çıkarma hazırlığındadır. Özel sektör ise; eski ve işyerlerindeki ileri işçileri tasfiye etmeye, daha sonra bunların yerini yeni, asgari ücret düzeyinde çalışacak işçilerle doldurmaya hazırlanmaktadır. Daha şimdiden birçok işyerinde toplu işten çıkarmalara başlanmıştır. İkincisi; burjuvazi, bir bölüm işçiyi işsizler ordusuna katarken geri kalanları da direnmek ve mücadele etmekten caydırmayı, toplu işten çıkarmaların yarattığı ortamdan yararlanarak toplusözleşmeleri mümkün olduğunca ucuza kapatmayı amaçlamaktadır

Sonuç olarak şu söylenebilir ki: burjuvazinin "fuel-oil, mazot, hammadde yok" gerekçesi arkasında uygulamaya soktuğu "zorunlu izin"ler, toplu işten çıkarmaların bir ön adımıdır. Sık sık "zorunlu izinler" işçilerin birliklerini bozmaya, sınıf dayanışmasını zayıflatmaya, patronlar ve sendika ağalarının manevraları için alan yaratmaya, işten çıkarmalar karşısında tepkilerin bastırılması için kamuoyu oluşturmaya yönelik bir oyundur.

Burjuvazi, "Toplumsal Anlaşma", "üretimin artırılması", "ücretlerin dondurulması", "fiyatların serbest bırakılması" derken bugün toplu işten çıkarmaların ön adımı olan "zorunlu izne" kadar gelmiştir. Bütün bu önlemler tek ve aynı hedefe varmanın unsurlarıdır ve bu hedef; işçi sınıfının sömürüye, zulme karşı yürüttüğü mücadelenin ezilmesi, buhranın yükünün işçi sınıfı ve emekçi halkın üstüne yıkılmasıdır. Toplu işten çıkarmaların başarılması hiç kuşkusuz burjuvazi için elde edilmiş önemli bir mevzi, sınıf hareketinin ezilmesinde önemli bir adım olacaktır. Buna izin verilemez. Eğer doğru bir mücadele çizgisi izlenirse işçi sınıfı hareketinin boyutları burjuvazinin bu saldırısını da püskürtecek boyutlardadır. Yeter ki başta proleter devrimciler olmak üzere DSM'ler doğru bir mücadele çizgisi izlesin,burjuva sendikacılık akımları, sendika ağaları ve patronların oyunlarını zamanında deşifre edebilsin, sınıfı sınıf sendikacılığının mücadeleci çizgisinde sendikal eyleme çekebilsinler. Çünkü burjuvazinin saldırısı karşısında işçi sınıfının tek silahı birleşmiş sınıf gücüdür. Bu gücü de ancak proleter devrimciler birleştirip seferber edebilir.

Tekel direnişi başarıyla sürüyor

İstanbul-Maltepe, Cibali, Üsküdar'da kurulu Tekel işyerlerinde çalışan 20 bine yakın işçinin, can güvenliğinin sağlanması, 16 aydır sürüncemede bırakılan toplusözleşme görüşmelerinin bitirilmesi ve işyerindeki faşist katillerin işten atılması için başlattıkları direniş başarıyla sürüyor.

Her iki sendikaya üye işçilerin ayrım gözetmeksizin sınıf çıkarları etrafında birleşerek direnişe başlamasıyla birlikte TÜRK–İŞ'e bağlı Tek Gıda-İş ve DİSK'e bağlı Gıda-İş sendikaları da kendi aralarında birleşerek patronun yanında yer aldılar. Patron ve sendika ağaları direnişi kırmak için her yolu denediler. Direnişin ilerlemesiyle birlikte işe sıkıyönetim karıştı. İşçileri silah zoruyla makina başına götürmeye çalıştılar ama onu da başaramadılar. Tersine her geçen gün işçiler sendika ağalarının, hükümetin, patronun, sıkıyönetimin gerçek yüzünü daha da iyi kavrayarak birliklerini sağlamlaştırdılar, sağlamlaştırıyorlar.

Patron-sendika ağası-sıkıyönetim üçlüsü direnişi baskı ve terörle kıramayınca bu sefer de ileri işçilerin çıkışını vermeye başladılar. Ancak işçiler birliklerini daha da pekiştirerek, taleplerinin en başına atılan işçilerin geri alınması talebini yazdılar. Atılan işçiler işe yeniden alınıncaya kadar direnişin süreceğini, patronla hiçbir görüşmenin yapılmayacağını açıkladılar.

Ancak bazı küçük-burjuva akımların yanlış, işçilerden kopuk tavırları direnişin güçlenmesine ve gelişmesine zarar vermektedir. İşçilerden habersiz kurulan "direniş komitesi" sağa sola hot-zot uygulamaya, işçilerin düşüncelerini serbestçe söylemesini engellemeye çalışmaktadır. Bu gibi yanlış tavırları eleştiren proleter devrimciler, direnişin sağlam bir raya oturması için komitenin seçimle işbaşına getirilmesini, propaganda ve ajitasyon özgürlüğünün sağlanmasını savunmaktadır

Bu eksikliklere rağmen Tekel direnişi başladığı günden beri daha da sağlamlaşarak, patrona, her soydan sendika ağasına ve sıkıyönetime karşı bir eylem olarak sürüyor.

24 Aralık'ta ŞEHİR, ŞEHİR DİRENİŞ, BOYKOT, GREV VE PROTESTO GÖSTERİLERİ

DERSİM HALKI MARAŞ KATLİAMINI VE SIKIYÖNETİMİ PROTESTO ETTİ

Devrimci komünist hareketimizin çağrısı üzerine 24 Aralık'ta ülkenin diğer yerlerinde düzenlenen protesto eylemlerinin yanı sıra Dersim'de de bir dizi eylemle Maraş katliamı ve sıkıyönetim protesto edildi.

Dersim 24 Aralık 1979

PROTESTO GÖSTERİLERİ

Dersim merkezinde 4 ayrı yerde protesto gösterileri yapıldı. 24 Aralık günü sabahtan itibaren köylüler arabalarla şehir merkezine indiler. Bu durum sıkıyönetim paşalarının yüreğine korku saldı. Çarşı merkezinde kitle biriktikçe sıkıyönetim birliklerinin telaşı da giderek arttı. Belediye hoparlöründen ve polis arabalarından sıkıyönetim paşaları "dağılın" anonsu yaptılar.

Şehir merkezine kariyerler yerleştirildi. Tüm sokak başları tutuldu. Sıkıyönetim birlikleri kitleyi dağıtmak ve devrimcileri gözaltına almak üzere harekete geçtiler. Sıkıyönetim birliklerinin saldırıya geçmesi üzerine protesto eylemleri kararlaştırılan saatten önce başlatıldı.

Yeni Mahalle'de toplanan 700 civarındaki devrimci ve emekçi sloganlar atarak yürüyüşe geçti. Sıkıyönetim birlikleri zırhlı araçlar desteğinde saldırıya geçtiler. Proleter devrimciler, barikatlar oluşturarak, sıkıyönetim birliklerini durdurdular. Sıkıyönetim kuvvetleri "Türk ordusunun kahramanlığı"na toz kondurmamak için, gösterinin bitiminde tekrar silahlı saldırıya geçti. Proleter devrimciler, silahlı saldırıya silahla cevap verdiler. Sıkıyönetim birlikleri kaçmak zorunda kaldılar. Yeni Mahalle'deki gösteri sona erdikten sonra tepelerde ateş yakılarak sloganlar atıldı.

Proleter devrimciler önderliğinde bir diğer gösteri de Dağ Mahallesinde gerçekleştirildi. 200'ün üzerindeki devrimci ve emekçi "Yaşasın TDKP", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları ile harekete geçti. Saldırıya geçen polis ve jandarma birlikleri, devrimcilerin oluşturduğu barikatlarda durdurularak bozguna uğratıldı. Polis ve jandarma barikatları aşamayınca geri çekilmek zorunda kaldı. Göstericiler yarım saat süre ile faşist saldırıları ve sıkıyönetimi lanetleyerek sloganlar attılar.

Yeni Mahalle'deki gösteri sürerken Esentepe Mahallesi'nde deçoğunluğunu emekçi kadınların oluşturduğu 300 civarındaki devrimci ve emekçi, barikatlar kurarak 3 saat süren bir gösteri düzenledi. Maraş katliamını gerçekleştiren faşist cinayet çeteleri ve sıkıyönetim terörü teşhir edildi.

Yine aynı anda Hastane Mahallesinde 300 civarında devrimci ve emekçinin katıldığı bir protesto gösterisi gerçekleştirildi. 1 saat süren ve mahalleli emekçi kadınların da aktif olarak katıldığı gösterinin bitiminden sonra, sıkıyönetim birlikleri mahalleye saldırıya geçtiler. Devrimciler saldırıya kararlılıkla direndiler ve sıkıyönetim birliklerinin aldığı iki devrimciden birini jandarmanın elinden aldılar.

Dersim'in Mazgirt ilçesinde de 1000'e yakın devrimcinin ve emekçinin katıldığı bir protesto gösterisi düzenlendi. Proleter devrimciler önderliğinde gerçekleştirilen gösteriye D.Yol, KSD ve DHB taraftarları da katıldı.

"Yaşasın TDKP" pankartı altında yürüyen göstericiler, sokakları ve Mazgirt merkezindeki alanı tutan jandarma barikatlarını aşarak alanı doldurdular. Bir proleter devrimci, Maraş katliamını ve sıkıyönetim terörünü teşhir eden bir konuşma yaparak, kitleleri faşist diktatörlüğe ve milli zulme karşı mücadeleye çağırdı. Şaşkınlığa kapılan sıkıyönetim birlikleri yeniden saldırıya geçerek konuşmayı engellemeye çalıştılar. Devrimciler "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Sıkıyönetim de Sökmeyecek" sloganlarını atarak jandarma birlikleri ile göğüs göğüse bir boğuşmaya giriştiler. Sıkıyönetim birlikleri geri çekilmek zorunda kaldı. Kitle "Yaşasın TDKP" pankartı ile yürüyüşe geçti. Bu sırada jandarmanın 3 devrimciyi gözaltına aldığı haberi geldi. Bunun üzerine devrimciler ve emekçiler, gözaltına alınanların serbest bırakılması için jandarma birliklerinin üzerine yürüdüler. Kitlenin tepkisinin büyümesinden korkan sıkıyönetim birlikleri, gözaltına alınan devrimcileri serbest bırakmak zorunda kaldı. Daha sonra gösterinin bitimi ile kitle dağıldı.

Pertek ilçesinde de 200'ün üzerinde devrimcinin katıldığı bir protesto gösterisi yapıldı. Sıkıyönetim birlikleri silahlı saldırıya geçerek 30 kişiyi gözaltına aldılar.

İŞÇİ VE MEMUR DİRENİŞLERİ

24 Aralık günü Süt Fabrikası, YSE, Toprak-Su Başmühendisliği, DSİ, Adliye ve diğer yerlerde çalışan işçiler ve memurlar direnişe geçerek Maraş katliamını ve sıkıyönetimi lanetlediler. Bayındırlık Müdürlüğü, Zirai Mücadele ve Teknik Ziraat'ta çalışan memurlar ve işçilerin büyük çoğunluğu işe gitmedi.

Sağlık emekçileri direnişe geçtiler. Yurtsever Devrimci Tarımcılar direnişe geçerek katliamı protesto ettiler.

Ancak bu dairelerin bazılarında yöneticiler işçi ve memurları koruma adına imza defterlerinin imzalanmasını istediler. Bazı işçiler ve memurlar imza defterlerini imzaladılar.

ESNAF DİRENİŞİ

24 Aralık günü Dersim'de esnaflar dükkanlarını açmadılar. Şoförler kontak kapadılar. Tüm işyerleri kapalı kaldı.

ÖĞRETMEN VE ÖĞRENCİ BOYKOTU

Dersim'in tüm liselerinde ve ilkokullarında öğrenciler ve öğretmenler dersleri boykot ettiler. Dersim Lisesi, Kız Meslek Lisesi, Yapı Meslek Lisesi ve Öğretmen Lisesi'nde boykot ilan edildi. Ziraat Okulu öğrencileri boykot ilan etti. Ziraat Okulu'nda çalışan emekçiler işi bıraktı. Hiçbir okulda ders yapılmadı. Okullarda çalışan personel işbaşı yapmadı.

D.HALKIN YOLU'CULARIN MÜCADELEYİ SABOTE EDİCİ TAVIRLARI BOŞA ÇIKARILDI

Dersim'de emekçi kitlelerin faşist diktatörlüğe, diktatörlüğün Maraş'taki katliamını ve sıkıyöntim terörüne duyduğu kin ve öfkeyi D. Halkın Yolu adlı küçük grupçuğun provokatör şefleri tarafından aldatılmış olan DHY taraftarları, kendi küçük burjuva emellerine alet etmek istediler. Onlar, proleter devrimciler önderliğinde düzenlenecek olan protesto gösterilerini sabote etmek için 19 Aralık günü sözde "Bağımsız siyasi hareket" olduklarını ispatlamak için "eylem koyma"ya çalıştılar. Ancak emekçiler bu küçükburjuvaların oyununa gelmedi. Kitleler, 24 Aralık günü, proleter devrimciler önderliğinde olanca kiniyle protesto eylemlerine katıldılar.

Mazgirt'teki yasa dışı gösteriler.

24 Aralık eylemleri ve Kürt revizyonistleri

24 Aralık kitle protestoları TKP, TİP, TSİP, TİKP gibi sosyal-faşistlerin yanı sıra Özgürlük Yolu, Şıvan gibi Kürt modern revizyonistlerinin faşist-feodal diktatörlüğün savunucusu ve uşağı olduklarını bir kez daha ortaya koydu. 24 Aralık'ta Kürt revizyonistleri ve feodal-faşistleri TKP ve TİKP gibi halk düşmanı emperyalist uşakları ile aynı yerde, karşı-devrim cephesindeki yerlerindeydiler. Bütün sahte çığlıklarına karşın, Özgürlük Yolu, Şıvan gibi Rus uşağı sosyal-faşistler, Apocu ve MİT denetimli feodal-faşistler ve diğer Kürt revizyonistleri, diktatörlüğün ne denli azılı savunucuları olduklarını dün 14 Ekim seçimlerinde, bugün 24 Aralık Maraş katliamını ve sıkıyönetimi protesto gösterilerinde gösterdiler.

24 Aralık'ta sözü geçen Kürt revizyonistlerinin etkiledikleri hiçbir alanda bir kıpırdanışın olmayışı, onların sözde "anti-sömürgecilik"lerinin ne denli sahte olduğunun açık bir kanıtıdır. Kürt emekçilerini ve yoksul köylülerini aldatmak için, diktatörlüğün Kürtistan'da giriştiği katliam ve terörün bol bol sözünü eden, ama sınıf konumları gereği, karşı-devrimci halk düşmanları olmaları dolayısıyla, hiçbir zaman bu katliam ve teröre karşı gerçek anlamda mücadele etmeyen bu ihanet akımlarının komprador burjuvazi ve toprak ağalarının mayası ile yoğrulduğu her somut eylemde bir kez daha kanıtlanıyor.

24 Aralık'ta Devrimci Komünistler emekçi kitleleri, diktatörlüğün baskı ve saldırılarına karşı ayağa kalkmaya çağırdılar. Türkiye işçi sınıfını ve emekçi halkını, kanlı Maraş katliamını ve emekçi kitlelere karşı bir zulüm uygulamasından başka bir şey olmadığı bizzat hayatın kendisi tarafından kanıtlanmış olan sıkıyönetime karşı protesto gösterileri düzenlemeye çağırdılar. Devrimcilerin çağrısı, emekçiler arasında hayat buldu. Proleter devrimciler, çağrılarına uyup, diktatörlüğe karşı mücadeleyi yükselten kitlelerin bu mücadelesinin en önünde ve merkezinde yer aldılar. Devrimci anti-faşist akımlar kitlesel protesto çağrısına katıldılar ve eylemlerde yer aldılar. Proleter devrimcilerin önderliğinde Türkiye'nin dört bir yanında protesto eylemleri düzenlendi. Kitleler, faşist diktatörlüğe kinlerini haykırdılar. Diğer yerlerin yanı sıra Dersim'de, Malatya'da, Maraş'ta, Kars'ta, Halfeti'de, Elazığ'da proleter devrimcilerin önderliğinde kitlesel protestolar düzenlendi. Kürt halkı üzerindeki azgın milli zulüm lanetlendi, sıkıyönetim terörüne son verilmesi istendi.

Peki bütün bu protesto gösterileri sırasında Kürt modern revizyonistleri ve feodal-faşistleri ne yaptı?

Onlar her zamanki gibi kitle mücadelesinin karşısında yer aldılar. Özgürlük Yolu, Apocu gibi halk düşmanları Kığı'da olduğu gibi Maraş katliamını protesto eden devrimcileri polise ihbar ettiler. Apocular, Elazığ'da olduğu gibi propagandaya çıkan ve kitleleri anti-faşist mücadeleye çekmeye çalışan proleter devrimcilerin yolunu kestiler. Devrimcilere her gün ağız dolusu küfür yağdıran, devrimcileri kurşunlayan faşist ve sosyal-faşist Kürt akımları "sömürgeci" dediklerinin yanında olduklarını 24 Aralık'ta da saldırılarla, ihbarlarla kanıtladılar.

Onlar, sıkıyönetime, faşist diktatörlüğe, komprador-feodal düzene karşı olan, düzeni hedefleyen eylemlerin içinde olmadılar ve olamazlar. Çünkü bütün bu eylemler onların sınıf temellerine yönelmekteydi. Kürt komprador ve toprak ağalarının çıkarlarına yönelmekteydi. Anti-faşist kitle protestoları, revizyonistlerin ve faşistlerin hayatiyetine yönelmektedir. Onların ayaklarının altındaki toprağı kaydırmayı, onların temel dayanaklarını alaşağı etmeyi hedeflemektedir. Ve onlar elbette kendi hayatiyetlerine yönelen eylemlerin içinde yer alamazlar.

Özgürlük Yolu, Şıvan, Apocu gibi modern revizyonist, faşist Kürt hareketleri, demokrasi mücadelesinden yana olamazlar. Onlar, faşist diktatörlüğün uşaklarıdır. Özgürlük Yolu, Şıvan gibilerinin tüm amaçları Rus sosyal emperyalizminin denetimi altında ve Kürt toprak ağalarının yönetimindeki kukla bir Kürdistan'ın olmasıdır. Nitekim onlar, tüm sahte çığlıklarına karşın, "sömürgeci" dedikleri diktatörlüğün Kürt emekçilerine yönelik saldırılarını desteklemektedirler. Seçimlerde kitleleri oy kullanmaya çağırdılar. TKP, TSİP gibi Rus uşağı Kürt halkına düşman akımlarla işbirliği yaptılar. 24 Aralık'ta bunu bir kez daha kanıtladılar. TKP ile birlikte efendileri Rus sosyal-emperyalistlerinin Afganistan işgalini alkışlayan Kürt revizyonistleri, Kürt halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden yana olamazlar.

Kürt revizyonistleri zaman zaman kitle mücadelesinden söz ederler. Kendilerinin karşı olmalarına rağmen, bütün gerici barikatların aşılarak gerçekleştirilen kitle eylemlerini sahtekarca "anti-sömürgeci" vb. laflarla süsleyerek kendilerine mal etmeye çalışırlar. Ama, onlar bunu yaparken de sahtekar ve yalancıdırlar. Onların, kitle mücadelelerine önderlik edenlere saldırması, "burası Kürdistan'dır, burada eylem koyamazsınız" diyerek mücadelenin karşısında diktatörlüğün güçleriyle birlikte barikat oluşturmaları bunun açık kanıtıdır. Onların mücadeleden söz etmeleri, demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinden yana olduklarından değildir. Onlar "sömürgeci" dedikleri faşist diktatörlüğe karşı mücadele ettiklerini söylerken, yalan söylemektedirler. 24 Aralık'ta bunu yaptılar. Kitlelere susmayı ve teslimiyeti önerdiler. Proleter devrimcilere saldırdılar, ihbar ettiler, TİKP ile yan yana olduklarını gösterdiler. Onların birlikte hareket ettikleri, birlikte Rus uşaklığına soyundukları, birlikler oluşturdukları TKP, 24 Aralık eylemlerine "maceracıların işi" derken yalnız değildi. TİP, kitleleri eyleme katılmamaya çağırırken, yalnız değildi. Onlar bütün bunları Kürt modern revizyonistleri ile birlikte yaptılar.

Kürt emekçileri, yoksul Kürt köylüleri bu sınıf düşmanlarını, diktatörlüğü hedefleyen her eylemleri sırasında, diktatörlüğün saflarında görerek tanımaktadır. Kürt halkı, onları Kürt toprak ağalarının ve kompradorların uşağı olarak tanımaktadır. Ve elbette Kürt emekçileri, devrimci komünistler önderliğinde, Türk ulusundan ve diğer milliyetlerden işçi sınıfı ve kitlelerle birlikte tüm gericilikle birlikte bu sınıf düşmanlarını da alaşağı edecektir. Onların teşhiri ve tecriti, emekçi kitlelerin içinde hiçbir şekilde barınamaz hale getirilmesi ise bugün için önemli bir görevdir.

Almanya'da Maraş katliamını protesto mitingi

Almanya'nın Köln kentinde 15 Aralık günü Türkiyeli proleter devrimcilerin ve KPD/ML'nin birlikte düzenledikleri miting ve yürüyüşle Maraş katliamı ve sıkıyönetim protesto edildi.

Miting öncesi Almanya'nın çeşitli kentlerinde "Maraş katliamı ve faşizm" konulu toplantılar tertiplendi. Evlerde ve işçi yurtlarında propaganda yapıldı. Bir yüzü Türkçe, bir yüzü Almanca olan toplam 70 bin bildiri dağıtıldı. 15 binin üzerinde afiş yapıştırıldı. Ayrıca TDKP–İÖ ve KPD/ML ortak bir bildiri yayınladılar.

15 Aralık günü saat 12.00'de Köln – Ebertplasts'da toplanan 2 bini aşkın kitle yürüyüşe geçti. En önde KPD/ML'nin bayrağı ile "Yaşasın TDKP" pankartı yer alıyordu. Onların arkasında ise "Yaşasın TGKB", Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı pankartları bulunuyordu. Yürüyüş boyunca "Halkımız Maraş Katliamının Hesabını Soracaktır", "Almanya'daki Tüm Faşist Örgütler Kapatılmalıdır", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" vb. sloganlar Almanca ve Türkçe olarak atıldı.

Halkın Kurtuluşu sempatizanları ve KPD/ML adına yapılan konuşmalarda, Maraş katliamı ve sıkıyönetim teşhir edildi, Türkiyeli faşistlerin Almanya'daki saldırılarının yoğunlaştırıldığı anlatılarak, Alman ve Türkiyeli işçilerin omuz omuza mücadele etmeleri gerektiği vurgulandı.

Proleter enternasyonalizminin güzel bir örneği olan miting öncesi ve sonrasında Maocu revizyonistlerin, sosyal-faşistlerin ve Apocu faşistlerin mitingi ve yürüyüşü engellemek için giriştikleri karşı-devrimci çabalar boşa çıkarıldı.

15 Aralık'ta Almanya'da TDKP–İÖ ve KPD/ML'nin birlikte düzenledikleri miting ve yürüyüş

Diğer yerler

MALATYA: Maraş katliamını ve sıkıyönetimi protesto için çeşitli gösteriler düzenlendi. 18 Aralık günü Çavuşoğlu'da yapılan gösteriye 250, 20 Aralık'ta Ören Kasabasında düzenlenen gösteriye 500, 22 Aralık günü Cemal Gürsel alanında düzenlenen gösteriye de 250 kişi katıldı. Göstericiler "Maraş Katliamının hesabı sorulacak", "Yaşasın TDKP'miz" sloganlarını attılar.

Yeşiltepe, Gazi, T.Emeksiz, Yeşilyurt, Doğanşehir ve Akçadağ Öğretmen Liselerinde öğrenciler ve öğretmenler dersleri boykot ettiler.

Kürecik'te de 600 kişinin katıldığı bir yasa dışı gösteri oldu. Göstericilerin dağıtılmasından sonra saldırıya geçen askeri birlikler 17 emekçiyi gözaltına aldılar.

Başkınık Köyü'nde de 50-60 kişinin katıldığı protesto gösterisi yapıldı.

BURSA: İvazpaşa ve Teleferik mahallelerinde yüzlerce kişinin katıldığı yasa dışı gösteriler yapıldı. Polis saldırısına karşı yollarda ateşler yakıldı barikatlar kuruldu.

Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol, Kurtuluş ve Devrimci Sol taraftarlarının eylem ve güç birliği yaptığı birçok okulda forum ve boykotlar yapıldı. Boykot vb. şekillerde katliamı protesto eden okullar şunlar: Akşam Ticaret, Yeniyol Meslek, Bursa Erkek, Bursa Akşam, Atatürk, Çınar, Gemlik, M.Kemal Paşa, Ticaret liseleri, Osmangazi ortaokulu, Makina, Ziraat, Elektrik, İSB Fakülteleri.

Ayrıca Bursa Kapalı Cezaevi'nde 300'e yakın tutuklu ve hükümlünün katıldığı bir protesto toplantısı yapıldı. Cezaevinin dışına "Maraş Katliamının Hesabı Sorulacak" sloganı yazan bir pankart asıldı.

UŞAK: Dikilitaş mahallesinde proleter devrimcilerin önderliğinde, D.Yol taraftarlarının da katıldığı yasa dışı bir gösteri düzenlendi. İzmir-Ankara yolu trafiğe kapatıldı.

Uşak'taki öğretmen ve memurların büyük çoğunluğu bir gün iş bıraktılar. Merkez'de görev yapan 325 ilkokul öğretmeninden 248'i boykota katıldı. Belediye'de çalışan 133 emekçiden 126'sı, Maliye ve Orman dairesinde çalışan memurların tümü katliamı protesto ederek işi durdurdular. Devlet Hastanesinde başhekim ve 2 doktor dışında 286 sağlık emekçisi bir gün iş bıraktılar ve yemek boykotu yaptılar.

Proleter Devrimcilerin ve Dev-Yol taraftarlarının çağrısı üzerin esnafın çoğu kepenklerini indirerek protesto eylemine katıldı.

Sivaslı ilçesinde de öğretmenler, memurlar ve esnaflar direnişe katıldı.

MANİSA: Selendi İlçesi'ndeki öğretmenlerin %50'si boykota katıldı. Lise işgal edildi. Turgutlu'da liselerde boykot yapıldı.

ORDU: Ticaret, Ordu, Fatih ve Perşembe liselerinde forumlar yapıldı.

SAMSUN: Havza lisesi, ortaokul ve Kız Sanat Lisesi'nde forum ve boykot yapıldı. Havza'da 100'ü aşkın öğretmen boykota katıldı. Ayrıca 100 kişinin katıldığı yasa dışı bir gösteri yapıldı.

Ladik'te Akpınar Öğretmen Lisesi'nde forum düzenlendi Vezirköprü'de 150 kişinin katıldığı yasa dışı bir gösteri düzenlendi. Sanat Lisesi'nde boykot yapıldı.

TEK 13.Bölge Müdürlüğü'nde çalışan işçiler bir toplantı yaparak katliamı protesto ettiler. Samsun 19 Mayıs, Endüstri Meslek ve Veteriner teknisyenleri Lisesi öğrencileri forum ve boykot yaptılar.

Balıkesir, 29 Aralık Zamlara, Faşist saldırılara Hayır mitingi.

BALIKESİR: Balıkesir DMMA, İşletmecilik okulu ve Balıkesir Lisesi öğrencileri boykot ilan ettiler. Polis ile öğrenciler arasında çıkan çatışmalarda birçok kişi yaralandı. 20 kişi gözaltına alındı. Kozpınar ve Akyar köylerinde yürüyüş ve gösteriler yapıldı. D.Yol ve Halkın Kurtuluşu taraftarlarının ortak düzenledikleri eylemlere 600'ün üstünde kitle katıldı.

TRABZON: Merkezde 26, Yomra'da 14, Tomra'da 9, Akçaabat'ta 45 öğretmen bir günlük boykota katıldı. Liselerde katliam teşhir edildi. Tonya Lisesi'nde boykot ilan edildi.

RİZE: Pazar ilçesinde TÖB-DER üyelerinin %70'i bir günlük boykota katıldı. Rize'de Ticaret, Yapı Sanat, Endüstri Meslek Liselerinde boykot ve işgal eylemleri düzenlendi.

MARAŞ: Elbistan'ın Gücük Bucağı'nda 450 kişinin katıldığı yasa dışı toplantı yapıldı. Narlı'da iki köyde, katliam protesto edildi. Pazarcık Lisesi öğrencileri 1 günlük boykot ilan ettiler.

AMASYA: Y.D.Öğretmenler, Atatürk Lisesi ve Taşova Lisesi öğrencileri forum ve bir günlük boykotlarla Maraş katliamını lanetlediler.

KAYSERİ: 23 Aralık'ta Batalaltı Mahallesi'nde düzenlenen yasa dışı gösteriye polis müdahale edemedi. 24 Aralık'ta Ticaret ve Fevzi Çakmak liselerinde boykot ilan edildi. Kayseri Lisesi'nde polis ile öğrenciler arasında 45 dakika süren çatışma çıktı.

Karaözü Köyü Lisesi ve Pazarören bucağı öğretmen liselerinde öğrenci ve öğretmenlerin tamamı boykota katıldı. Kayseri Sağlık Koleji öğrencileri 1 haftalık boykot ilan ettiler.

TARSUS: 23 ve 24 Aralık günü şehrin çeşitli yerlerinde yasa dışı gösteriler düzenlendi. Gösterilere 200'ü aşkın kişi katıldı. Paktaş işçileri 8 saat şalterleri indirdiler ve katliamı protesto ettiler. Deniz Gezmiş, Ticaret, Cumhuriyet, Sanat ve Cengiz Topel liselerinde boykotlar yapıldı.

ÇORUM: Çorum Ticaret Lisesi'ndę Mecitözü Lisesi'nde Sungurlu liselerinde boykot ve yürüyüşler düzenlendi. Alaca'da İmat, Alacahöyük, Karkın, Mazıbaşı, İsahacı köylerinde protesto toplantıları düzenlendi.

CEYHAN: Ceyhan Ticaret Tufan Liceli, Endüstri Meslek Liselerinde forumlar yapıldı, sloganlar atıldı. Tufan Liceli Lisesi'ne yapılan polis saldırısı püskürtüldü.

25 Aralık günü proleter devrimcilerin önderliğinde, yaklaşık yarım saat süren yasa dışı bir yürüyüş yapıldı. Emekçi kadınların da katıldığı yürüyüşte "Maraş Katliamının Hesabı Sorulacak", "Sıkıyönetim de Sökmeyecek", "Genel Grev İçin İleri" slognaları çoşkulu bir şekilde atıldı. Daha sonra mahalle aralarında gösteriler devam etti.

Ceyhan'ın Doruk kasabasında da ortaokul ve lisenin çıkışında yasa dışı bir yürüyüş başlatıldı. Yaklaşık yarım saat süren yürüyüş, devrim andının içilmesiyle son buldu.

KULU: Kulu Lisesi'nde ilk kez Maraş katliamını protesto etmek için forum düzenlendi ve boykot ilan edildi. Okul çıkışında kısa bir yürüyüş yapıldı.

BİRECİK: 24 Aralık'ta 250-300 civarında kişinin katılımıyla pazar yerinde yürüyüş ve miting yapıldı. D.Yol ve Halkın Kurtuluşu taraftarları eylem birliği yaptılar.

ZONGULDAK: Zonguldak Cezaevinde D.Yol ile eylem birliği yapılarak 23 Aralık'ta bir toplantı yapıldı. Toplantıya 100'ün üzerinde mahkum katıldı.

DİCLE: DDKD'li okul müdürünün engellemesine karşın yurt sever devrimci gençler lisenin önünde bir forum düzenlediler, çeşitli sloganlar atarak Maraş katliamını lanetlediler.

KOCAELİ: Kocaeli DMMA'da, Derince ve Mimar Sinan Liselerinde katliam teşhir edildi ve boykot yapıldı. İzmit Sanat Okulunda da yasa dışı gösteri düzenlendi.

İSTANBUL: Selimiye Cezaevinde Maraş katliamı DHY ve İGD'nin dışındaki grupların katımıyla lanetlendi. Cezaevi dışına pankart asıldı. Görüşe çıkılmadı, mahkeme ve duruşmalara gidilmedi.

Kdz. EREĞLİ: 24 Aralık'ta Yüksek Fırın işçileri bir günlük direnişe geçtiler. Meslek ve Ticaret liselerinde boykot yapıldı. Köylerde öğretmenlerin %60'ı boykota katıldı.

Urfa – Halfeti'deki protesto gösterisi.

Ceyhan'da yapılan yasa dışı gösteri

AÇIKLAMA:

24 ARALIK EYLEMLERİ İLE İLGİLİ HABERLERİ GEÇEN SAYILARIMIZDA YER DARLIĞINDAN DOLAYI VEREMEDİĞİMİZDEN BU SAYIMIZDA YAYINLAMAYA DEVAM EDİYORUZ. AYRICA 190. SAYIMIZ ÇOK AZ SAYIDA DAĞITILABİLDİĞİNDEN 190. SAYIDAKİ BU KONUYLA İLGİLİ HABERLERİMİZİ DE ÖZETLEYEREK YENİDEN YAYINLIYORUZ.

DENİZLİ

Denizlili devrimciler önce biraraya gelerek, 21 Aralık'ta Stalin için anma toplantıları ve 24 Aralık'ta Maraş katliamının yıldönümünü için protesto eylemleri düzenlemeyi kararlaştırdılar. Fakat daha sonra KSD ve DHY gibi gruplar alınan bu kararları ihlal ettiler. Devrimci Yol ise 23 Aralık'ta yasal bir kitle eylemi düzenlenmesinde israr etti.

Bunun üzerine 23 Aralık'ta Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarının katılması ile bir kitle gösterisi düzenlendi. Kitle gösterisine 2.000'in üzerinde emekçi ve genç katıldı. Miting günü polis bazı devrimcileri karakola çekerek işkence yaptı. Aynı zamanda sivil faşistler, polisin de desteğini alarak Emniyet Müdürlüğü çevresinde gelip geçenlere saldırdılar.

Maraş katliamını ve faşist saldırıları protesto eylemleri 24 Aralık'ta da devam etti. 24 Aralık'ta Denizli Lisesi, Sanat Liseleri, Cumhuriyet Lisesi, Ticaret Lisesi ve Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi öğrencileri boykota geçti.

GİRESUN: Giresun liselerinde ilan edilen boykottan sonra 1000 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü düzenlendi. Yürüyüşe Fiskobirlik işçileri de katıldılar. Polis saldırısı sonucu birçok kişi gözaltına alındı. Eynesil ve Bulancak ilçelerinde de öğretmen ve öğrencilerin katıldığı çeşitli eylemler yapıldı.

BOLU: Semtlerde kahve toplantıları yapıldı. Gerede'de Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş taraftarları 250 kişinin katıldığı yasa dışı bir gösteri yaptılar.

ELAZIĞ: 24 Aralık günü, D.Yol taraftarlarının da katılımı ile F.Çakmak Mahallesinde yasa dışı gösteri yapıldı. Gösteriye 500 civarında devrimci ve emekçi katıldı. Atatürk Lisesi, Kığı Lisesi, Bilekka Ortaokulu öğrencileri, forumlar düzenlediler, boykot ilan ettiler.

URFA: Maraş katliamı ve sıkıyönetim terörü 24 Aralık günü Halfeti'de düzenlenen yasa dışı bir gösteri ile protesto edildi.

150 civarında devrimcinin ve emekçinin katıldığı gösteride "Sıkıyönetim de Sökmeyecek" "Maraş Katliamının Hesabı Sorulacaktır", "Yaşasın TDKP" sloganları atıldı.

Devrimcilerin gerçekleştirdiği gösteri üzerine Urfa'dan Halfeti'ye sıkıyönetim yeni takviye kuvvetleri aktardı. Akşama doğru köylere gitmek için bekleyen 40 kadar öğretmen gözaltına alındı. Ancak daha sonra 2'si hariç, gözaltına alınan öğretmenleri serbest bırakmak zorunda kaldılar.

Demokrasi ve sosyalizm

Baş.ta.sa.1'de

lar. Bunun için tehditle tüm gericileri biraraya getirip halk kitlelerine yönelen azgın bir faşist saldırı tezgahlamaya çalışıyorlar. Yeni faşist yasaların yürürlüğe konulmasını istiyorlar.

Artan sömürü ve baskı karşısında direnen ve giderek mücadelesini yükselten işçiler, memurlar, öğretmenler, öğrenciler, esnaf ve tüm halkın karşısına gerici egemen sınıflar yeni faşist saldırı biçimlerini ortaya sürüyorlar.

"DEMOKRASİCİLİK" OYUNU

Faşist ve reformist partiler ve revizyonistler birbiri ardı sıra ordu komutanlarının Türkiye'nin çok önemli ve hayati meselelerine parmak bastıklarını ilan ediyorlar. Bir yandan da devrimci gelişmeyi bastıramama "suçunu" birbirlerinin üstüne atmaya çalışıyorlar. Böylece komutanların kendilerini tehdit etmediğini de söylemiş oluyorlar.

Faşist partilere göre kitlelerin sermayenin ve faşizmin her türlü saldırısına rağmen mücadelelerini yükseltmeye devam etmesinin nedeni, reformist CHP ve revizyonistlerdir. CHP reformizmine ve revizyonistlere göre ise, bu işin sorumlusu faşist partiler ve sivil faşist milislerdir. Son zamanlarda sözde faşizme karşı oluşturulan "demokrasiyi savunma grupları" ne kadar "anti-faşist" olduklarını göstermek için mevcut faşist yasaların "istikrarı sağlamak için" yeterli olduğunu, yeni faşist yasalara ihtiyaç olmadığını beyan ediyorlar.

Demokrasi havarisi DİSK'in reformist sendika ağaları ise militaristlerin girişimlerini yerinde bulduklarını belirtiyor. Ordu komutanlarının istekleri doğrultusunda CHP ve AP arasında kurulacak hükümetin "Türkiye için yararlı olacağını" ve sorunları "çözebileceğini" ileri sürüyorlar.

12 Mart muhtarısına karşı tavır alarak "demokrasi kahramanı" pozlarına bürünen reformist Ecevit, 12 Mart muhtarası benzeri yeni muhtıra karşısında yelkenleri suya indirip, militaristlerin haklı olduklarını ileri sürmekten geri durmadı. Reformist Ecevit bugünkü düzenin istikrarını sağlamak için çok önceden beri ordu komutanlarının açıklamalarında olduğu gibi kendisinin AP ve Demirel'e birlik çağrıları yaptığını hatırlatarak, faşist Demirel'in uzlaşmaz tavrını eleştirdi. Hakim sınıfların tehdidinden de hareket ederek yeniden Demirel'i halka ve devrimci mücadeleye karşı gerici bir birliğe çağırdı. Reformist Eçevit bu girişimine "demokrasiyi savunma" adı vermekten de geri durmadı. Hem de var olan demokrasinin kırıntılarını dahi yok etmek için yeni faşist yasaların çıkarılması için Demirel'le biraraya gelmeyi amaçladığı halde...

Bir süre önce Ecevit, hükümeti döneminde savunduğu ve yürürlüğe koymaya çalıştığı faşist yasalara karşı çıkma görünümüne girmişti. Amacı ise, kitlelerin gelişen demokrasi mücadelesinin hedefini çarpıtmak ve eskiden olduğu gibi demokrasi mücadelesini reformizme doğru çekmekti. Ama ne var ki ordu komutanları Ecevit'e böylesine bir demagojik manevra imkanı da tanımadı. Bu kez reformist Eçevit tekrar yüz seksen derece dönerek, faşist yasaları Demirel'le birlikte parlamentodan geçirmeye çalışıyor.

Nitekim son verilen mektubun tehdit ve baskısıyla Demirel ve Ecevit çok geçmeden biraraya geldiler. Ve bu görüşmeyle egemen sınıflar, CHP'nin faşist Demirel hükümetine karşı yürütebileceği düşünülen göstermelik muhalefetin önüne de set çekmiş oldular. Bu girişimlerin arkasını CHP parlamento grubunun yeni baskı tedbirlerini destekleme kararı takip etti. CHP, egemen sınıfların ve resmi güçlerin her istediğini yerine getiriyor. Olaylar, Ecevit gibi reformistlerin faşizmi güçlendirmekten başka bir işe yaramadığını bir kere daha göstermeye devam ediyor.

Hakim sınıfların ve özellikle resmi güç şeflerinin isteği doğrultusunda hareket eden CHP, faşizmi güçlendiren girişimlerini bunlarla sınırlı tutmadı. CHP reformistleri son dönemde faşist Demirel hükümeti eliyle yoğunlaşan ve halka, devrimcilere yönelen azgın faşist saldıları var güçleriyle destekliyorlar. Özellikle giderek büyük boyutlara ulaşan, işçilerin, öğretmenlerin işten atılması, işçilere, öğretmenlere, öğrencilere yönelen azgın faşist baskılar, CHP tarafından itirazsız onaylanmaktadır. Onbinlerce işçinin, binlerce öğretmenin işten atılarak, açlığa mahkum edilmesi, gece-gündüz denilmeden emekçilerin evlerinin basılması, emekçilerin ve devrimcilerin her türlü eziyete maruz kalmaları, 12 Mart dönemini çoktan geride bırakan işkencelerin yoğunlaşması, birbiri ardı sıra devrimcilerin ve sıradan insanların işkencehanelerde katledilmesi, CHP reformistleri tarafından desteklenmekte ve bundan sonra destekleneceğine dair söz verilmektedir.

Son verilen muhtıranın ortaya sürdüğü gerçek amaç budu. Bu amaca uygun olarak emekçi kitleler, azgın faşist saldırılarla ve yeni faşist yasaları yürürlüğe koyarak sindirilmeye çalışılıyor. Faşist saldırıların yaratacağı düşünülen sessiz ve karanlık ortamdan yararlanarak Türkiye, ABD emperyalizminin başını çektiği batı emperyalizmine ekonomik, askeri ve siyasi her alanda daha da bağımlı hale getiriliyor ve emperyalist savaşın girdabına doğru çekiliyor. Ve yine faşizmin yaratacağı karanlık ortamda emperyalistlerin IMF eliyle dayattığı zamlar, paranın devalüe edilmesi, işçi ücretlerinin dondurulması, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulması sağlanmaya çalışılıyor.

MUHTIRA'NIN DİĞER BİR AMACI

Sıkıyönetim uygulamalarına rağmen kitlelerin mücadelesi sindirilemedi. Şimdi yeni saldırı biçimleri gündeme getirerek emekçi kitleler tehdit edilmeye çalışılıyor. Çünkü Türkiye'de hemen hemen ilk kez kitleler sıkıyönetime karşı böylesine bir mücadele yürütüyor. Bu durum egemen sınıfları oldukça tedirgin etmektedir.

Egemen güçler tedirginliklerini giderebilmenin bir yolunu da hükümeti, parlamentoyu, "Anayasa kuruluşlarını suçlamakta buluyorlar. Bunlara göre sıkıyönetime rağmen kitlelerin mücadelesinin gelişmesinin nedeni, hükümet, parlamento ve "Anayasal kuruluşlardır" Diğer yandan kitlelerin mücadelesinin yeni boyutlar kazanmasına faşist ve reformist partiler arasındaki çatışmanın yol açtığını ileri sürmekten de geri durmuyorlar. Bunun için her türden gerici partiyi birliğe çağırıyorlar. Tabiiki sürgü zoruyla

Oysa olaylar, her gün, her saat kitle mücadelesi karşısında tüm gericilerin birleştiğini gösteriyor. Buna rağmen, başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm emekçi sınıfı ve tabakalar, sermayenin ve faşizmin saldırılarına karşı eyleme giriyor, her gün gelişen bir şekilde mücadelelerini genişletmeye devam ediyorlar. Sıkıyönetimin terörüne rağmen bu devrimci gelişme, yükselmesine devam ediyor. Ama ne var ki egemen sınıflar faşistlerle reformistler arasında muhalefetin buna yol açtığını ileri sürebiliyorlar. Oysa faşistler reformistler arasındaki çatışmayı derinleştiren ve hızlandıran da kitlelerin devrimci mücadelesidir. Gericiler, devrimci mücadeleyi durduramadıkları için birbirine giriyorlar. Hakim sınıfların tehditleri bu durumu ortadan kaldırmaz, kaldıramayacaktır. Hatta ilerdeki günlerde, şimdi bir de "bütün" olarak hareket ediyor görünen bu güçler, birbirlerine gireceklerdir, bu kaçınılmazdır.

Sıkıyönetim uygulamalarına ve şimdi de gericiler arası sağlanmaya çalışılan tam birliğe rağmen emekçi kitlelerin mücadelesi gelişmektedir. Buna rağmen revizyonistler ve reformistler durmadan panik yaratmaya çalışıyorlar; kitleleri, faşizme karşı teslimiyete, boyun eğmeye çağırıyorlar. Bu yolla kitlelerin mücadelesini durdurup, faşizme büyük hizmetler yapma peşinde koşuyorlar. Her renkten revizyonist "demokrasiyi" koruma adı altında kitleleri yeni faşist yasalara ve generallerin önerilerine karşı çıkmamaya çağırıyor.

MÜCADELE DURDURULAMAYACAKTIR

Faşist diktatörlüğe ve gerici egemen sınıflara, revizyonistlerin ve reformistlerin sundukları tüm yardıma rağmen kitlelerin mücadelesi şimdiye kadar durmadı. Bundan sonra da durmayacaktır. Kitleler, CHP reformizminin engellerini bertaraf ederek, düzene karşı doğrudan mücadeleye atıldılar. Reformist demagojinin yerini almaya çalışan faşist saldırılar bu gelişmeyi durdurmayı hedeflemektedir. Ama ne var ki, olaylar bu girişimlerin de boşa çıktığını gösteriyor. Bunun için hakim sınıfların yeni saldırı biçimlerini gündeme getiriyorlar. Oysa kurmay paşalarının istediği gibi, AP–CHP hükümeti, ne de göstermelik demokrasi ve parlamentoya son vermeyi amaçlayan girişimler kitlelerin devrimci mücadelesini durduramayacaktır.

Dünyadaki bugünkü durum, halkımızın ve dünya halklarının, ülkemiz devrimi ve dünya devriminin lehinedir. Bütün dünya halklarının mücadelesi bu söylediklerimizin somut göstergesidir. Bunun için hangi biçime bürünürse bürünsün hiçbir faşist saldırı, tehdit şantaj halkımızın devrimci mücadelesini durduramayacak, sömürü ve baskının ortadan kalkmasını önleyemeyecektir.

En büyük

Baş.ta.sa.1'de

park eden bir mühendis, sıkıyönetim jandarması tarafından kurşuna dizilmişti. Yine Adana'da, Erzincan'da, Ankara'da sıkıyönetim birlikleri "dur ihtarına uymadığı" gerekçesi ile onlarca kez sıradan emekçileri kurşunladılar. Dersim'de bir proleter devrimci, faşist bir teğmen komutasındaki sıkıyönetim birlikleri tarafından kurşunlanarak sakat bırakıldı. İlk elde hatırladığımız bu örnekler daha çoğaltılabilir.

Çocuk, yaşlı demeden sıradan emekçilerin katledilmesi, "dur ihtarına uymadı" bahanesiyle kurşunlanması, sıkıyönetim generallerinin çıkardıkları vur emrinin hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir. Sıkıyönetim birlikleri birer infaz birliği gibi hareket etmekte, bizzat resmi güçlerin denetiminde okuma-yazma bilmeyen yaşlı insanları, 13-14 yaşındaki çocukları kurşuna dizmektedir. olağanüstü durum şefleri askere alınan halk çocuklarının kafasını halk düşmanı fikirlerle doldurarak ve emekçi kitlelere karşı kışkırtarak, halk çocuklarını kurşunlatmaktadırlar.

Sürekli olarak "terör" üzerine demagojik propaganda yürüten generaller polis şefleri, hükümet yetkilileri ve bizzat komprador tekelcilerin kendileri, faşist terörün en büyük sorumlularıdır. Devlet en büyük teröristtir. Her gün emekçileri kurşuna dizen faşist diktatörlük ve onun resmi güçleri bu saldırıları ile kitle mücadelesini durdurabileceklerini hesaplıyorlar.

Ama ne var ki onlar yanılıyorlar. Onların sonu faşist İran Şahının ve onun generallerinin sonu gibi olacaktır. Kurşunlamalar, işkenceler ve tutuklamalar kitlelerin yükselen anti-faşist mücadelesini durduramayacaktır. Kitle mücadelesinin seli tüm gericiliği silip süpürecek, dünyalarını başlarına yıkacaktır. Yapılan zulmün, işkencenin, baskının hesabı mutlaka sorulacaktır.

Afganistan'ın

Baş.ta.sa.1'de

halka işgalin nedenlerini açıklamışlardır.

14 Ocak günü ise İstanbul'un en merkezi yerlerinden biri olan Çemberlitaş'ta yasadışı bir gösteri düzenlenmiş ve işgal kınanmıştır. 1000 kişinin katıldığı yasadışı gösteri sırasında "Rusya Afganistan'dan Defol", "Yaşasın TDKP", "Ne ABD Ne Rusya, Ne NATO, Ne Varşova", "Kahrolsun Emperyalizm, sosyal-emperyalizm" vb. sloganlar atılmıştır. Jandarmanın yürüyüşe müdahale etmesi üzerine çatışma çıkmış ve üç devrimci ve bir de jandarma yaralanmıştır. Gösteri sırasında yapılan konuşmalardan sonra çevre duvarlara Afganistan işgalini kınayan pankartlar asılmıştır.

İzmir'de 13 Ocak Pazar günü yapılan miting ve yürüyüşle de Rusya'nın Afganistan'ı işgali kınandı. 2500 kişinin katıldığı mitingde konuşma yapan bir proleter devrimci Sovyetler Birliği'nin müdahaleci siyasetini, Afganistan işgalini ve Türkiye'deki işbirlikçilerinin tutumunu teşhir etti. Daha sonra YDGF Yürütme Kurulu üyesi bir devrimcinin yaptığı konuşmada devrimci gençliğin bu işgal olayı karşısında sessiz kalmaması gerektiği belirtildi.

Ankara'da da devrimciler Sovyet Havayolu Şirketi önünde 15 Ocak günü düzenledikleri bir gösteriyle Afganistan işgalini kınadılar. Gösteri sırasında Aerolot şirketinin olduğu binanın bütün camları kırıldı.

ORTAYOLCULARIN

Baş.ta.sa.1'de

liğe karşıdır, ne de sosyal-emperyalist işgale karşı çıkan ve ABD ve Çin emperyalistleri tarafından desteklenen dinci - gericilerin mücadelesi bağımsızlık ve demokrasi mücadelesidir.

ABD'nin başını çektiği emperyalist-gerici blokun, Sovyet emperyalizminin Afgan işgaline karşı çıkması, Sovyetlerin Afganistan işgalinin niteliğinde en küçük bir değişiklik yaratmaz. Savaşın her zaman sınıf niteliğine bakmak gerekir. Bunun dışında haklı ve haksız savaş ayrımı yapılamaz.

TEK KANIT MÜDAHALECİLİK DEĞİL

Sovyetlerin sosyal-emperyalist bir ülke olduğunun kanıtı yalnızca onun işgalciliği değildir. Sovyetlerde tekelci devlet kapitalizminin bütün yasaları yürürlüktedir. Sovyet ekonomisinin krizi her geçen gün derinleşmekte, işsizlik her geçen gün daha da büyümektedir. Brejnev'in kendisi sovyet ekonomisinin içinde bulunduğu bunalımı ifade etmek zorunda kalmakta, ekonomik zorluklardan, petrol bunalımından söz etmektedir. Rusya çarlık dönemindeki gibi milletler hapishanesine dönüşmüştür. Maddi teşvik ve serbest pazar sonucu burjuvazi her geçen gün büyümektedir. Bürokrat burjuvazi yükünü almış ve palazlanmıştır.

Sovyet emperyalistleri, Sovyet tekilci kapitalizmi azami kâr peşinde koşmakta, sermaye ihraç ederek halkları sömürmekte, batılı emperyalistlerle hegemonya kavgası yürütmektedirler.

Peki bütün bunlar sosyalist bir ülkede mümkün olabilir mi? Siz hiç Lenin ve Stalin döneminde bu tür şeylerin olduğunu duydunuz mu? Bugün dünyanın tek sosyalist ülkesi olan Arnavutluk'ta işsizlik, açlık ve sömürünün kökü kazınmıştır. Sosyalist bir ülkede olması gereken budur. Sosyalist bir ülkede işsizlikten söz edilemez. Arnavutluk'ta tüketim maddelerinin fiyatlarında sürekli azalma olurken, Rusya'da temel tüketim maddelerinin fiyatları artmaktadır. Arnavutluk'ta en yüksek ücretle en düşük ücret arasındaki oran 2.5'tir ve bu oran giderek azalmaktadır. Sovyetler'de kapitalizmin restorasyonu sonucu uygulanan oran ise 14'ün üzerindedir. Yani bir bürokrat burjuva devlet yönetiminde olması dolayısı ile sömürüden pay almasının yanı sıra, bir işçinin 14 katı ücret almaktadır.

Bütün bunlar sosyalizm adına savunulamaz. Ortayolculukta ısrar edilerek sosyal-emperyalistler aklanamaz.

SUSMAK EMPERYALİZME BOYUN EĞMEKTİR

Susmak, emperyalist hegemonyacılığa evet demektir. Sovyet emperyalizmine karşı mücadeleyi, Amerikan emperyalizmi ve diğer emperyalistlere karşı mücadeleyle birleştirmek gerçek Marksist-Leninistleri "şablonculuk"la suçlamak komünizmin uluslararası özelliğini inkar etmektir. Proleter devrimcilere "Tiran'ı izliyorsunuz" diyerek uluslararası komünist harekete kara çalmaya çabalamak, komünizmi dar, milliyetçi bir ideoloji olarak görmek demektir. Proletaryanın ideolojisi Marksizm-Leninizm uluslararasıdır. Proletarya enternasyonalisttir. Ya proletaryanın enternasyonalist çizgisi savunulur, ya da burjuvazinin ideolojisi. Başka bir yol yoktur. Orta yerde durmaya çabalamak ise burjuvaziye hizmet etmekten başka bir şey değildir. "Şablonculuk" yaygaraları, proletaryanın uluslararası enternasyonalist çizgisine, Marksizm-Leninizme saldırmaktan başka bir şey değildir.

Bugün Dev-Yol, Kurtuluş, Dev-Sol gibi ortayolcu akımlar ve "Demokrat" adlı gazete Sovyetlerin Afganistan'ı işgal etmesini kitlelere nasıl anlatacağının hesabını yapmaktadır. "Demokrat" adlı gazete haberlerinde ve yorum yazılarında Afganistan işgalini haklı gösterme çabası içindedir. Sovyet emperyalistlerinin işgali haberlerinin "emperyalist haber kaynaklarının imali" olduğunu söyleyecek kadar körlük içindedir.

Ortayolcu akımlara göre ortada hiç bir şey yoktur. "Tozu dumana katmanın" hiçbir anlamı yoktur. Ortayolculardan bazılarına göre sorun "anti-sovyetik sloganların atılmamasıdır" Sovyet işgali ise önemli bir şey değildir. Ve onlar, sanki böyle birşey yokmuş gibi derin bir uyku içindedirler.

BU YOL TERKEDİLMELİDİR

Emperyalizme karşı mücadelenin başarısı, birine karşı mücadele edilirken diğerine dayanarak mümkün olamaz. Sovyetler Birliği sosyal-emperyalist bir ülkedir. Proletaryanın ve halkların düşmanıdır. Devrim ve sosyalizm mücadelesini kana boğmak için diğer emperyalistlerle işbirliği içindedir. Dünya hegemonyası için mücadele etmektedir. Angola'ya, Yemen'e, Eritre'ye bunun için müdahale etti. Afganistan'ı bunun için işgal etti. Devrim isteyenleri revizyonizmin peşinde yürütmekten vazgeçin. Devrim istediği ve devrime inandığı için sizin yanınızda yer almış unsurları suskunluğunuza ortak etmeyin. Onları Rus sosyal-emperyalistlerine teslimiyet temelinde eğitmekten vaz geçin.

24 ARALIK'TA

Baş.ta.sa.7'de

nistler özellikle öğretmenlerin örgütlülüğüne yönelik tahribatlarıyla ve şimdiye kadarki tüm saldırılar karşısındaki bilinçli suskunluklarıyla, öğretmenlerin TÖB-DER'e olan güvenlerini yok ettiler. Öğretmenler artık TÖB-DER'in, boykot kırıcısı revizyonistlerin de içinde yer aldığı, genel merkezine güven duymuyorlar. Nerede ve ne zaman satılacaklarını, nasıl arkadan hançerleneceklerini bilmiyorlar. İşte genel merkezin ve tüm revizyonistlerin öğretmenlerde yarattıkları bu güvensizlik 24 Aralık eyleminin öğretmenler açısından yeterince güçlü olmayışının önemli sebeplerinden birisidir.

GENEL MERKEZ YİNE EYLEM KIRICISIYDI

Genel Merkez yönetiminde olan DM. ve ÖG. revizyonistleri kendilerinden olan bölge temsilcileri, şube yönetimleri aracılığıyla öğretmenleri bu eyleme katılmamaya çağırdılar.

DÖ. ve DBB. grupları ise ürkek ve tereddütlü tavırlarıyla eyleme açıktan sahip çıkmaktan çekinerek ve şubelere bu konuda açık direktifler göndermeyerek baştan teslimiyeti savundular. Ayrıca okullara gidilmemesini, hatta ortalıkta görünmemeyi öğütleyerek yılgınlığı yaydılar. Faşist diktatörlüğün her türden sözcüsü, sıkıyönetim paşaları tehditler yağdırır, uşak ruhlu basın aracılığıyla karşı devrimci propagandayı yaygınlaştırırken bunlar sustular. İçlerindeki ürkekliği ve tereddütü kitlelere malettiler. Bu saldırılar karşısında devrimci propagandayı geliştiremediler. Açık çalışmaya girmediler. Öğretmenlerle kaynaşıp onlara güç ve destek vermediler. Öğretmenleri karşı devrimci propagandaya açık bıraktılar.

Tüm revizyonistler, reformistler ve onlarla uzlaşan ortayolcular eylem sonrasında yılgınlık ve teslimiyeti yaymaya, eylem kırıcılıklarına devam ettiler. "Eylemi yaptık. Bu boykotun ne için olduğunu herkes biliyor. Boykota katıldık. Artık gericilere koz vermemek gerekir. "Diyerek çeşitli yerlerde öğretmenleri defter imzalamaya, boykota sahip çıkmayan ve çeşitli masum(!) gerekçeler gösteren ifadeler vermeye zorladılar. Onlar böylece öğretmenlerde yılgınlık ve paniği geliştirmek, öğretmenlerin mücadele ruhunu köreltmek, yeni direnmeler, yeni mücadeleler örgütlenmesinin şartlarını yok etmek istediler.

YDÖ. MÜCADELENİN EN ÖNÜNDE

Her türden revizyonist ve reformist açıkça boykota karşı çıkıp engellemeye çalışırken; ortayolcu gruplar ürkek ve eylemi zayıflatıcı tavırlarını sürdürür, okullara gidilmemesini vazederken, YDÖ bu boykotun en önünde yer aldı. Boykot haberini duyar duymaz hemen her ilde bildiriler dağıttı. Okulları dolaşarak öğretmenlere Maraş katliamını ve mücadelenin gerekliliğini anlattı. Yazılamalar, afişlemeler yaptı. Boykotu örgütlemeye çalıştı. Boykot komiteleri oluşturdu. Halk güçlerine öneriler götürerek mücadeleyi ve güçleri birleştirmeyi önerdi. Birçok yerde bu birlik hayata geçti. YDÖ'nün örgütlülüğünün ve halk güçlerinin birliğinin sağlandığı yerlerde katılım yüksek, mücadele gelişkin oldu.

YDÖ geliştirilmek istenen yılgınlığa da karşı koydu. Özellikle ortayolcuların okullara gidilmemesi tavrına karşı mücadele etti. Direnişin işyerlerinde gerçekleştirilmesi gerektiğini; boykot gününü, okullarına gidilip, forum, toplantı, vb.'nin düzenlendiği, öğretmenlerle çeşitli sorunların tartışıldığı ve faşist diktatörlüğün tüm saldırılarına karşı mücadele etmenin gereğinin kavratıldığı bir mücadele gününe dönüştürülmesini savundu ve bunu hayata geçirmeye çalıştı.

YDÖ 24 Aralık sonrası da teslimiyeti değil mücadeleyi savundu. O defterlerin imzalanmasına, masum(!) gerekçeler gösteren savunmaların verilmesine karşı çıktı. Bu tavrın faşist diktatörlüğü yüreklendireceğini ve öğretmenlerde yılgınlığı geliştireceğini belirtti.

24 Aralık boykotu YDÖ'nün öğretmen mücadelesinin ve taleplerinin tek uzlaşmaz ve kararlı savunucusu olduğunu, öğretmenlerin tek kitle örgütü olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

YILGINLIĞA YER YOK GÜNDEMDE OLAN MÜCADELEDİR !

Hakim sınıflar, zamlara, baskı tedbirlerine rağmen, bir türlü istikrarı sağlayamıyorlar. Derinleşen bunalım buna olanak da tanımıyor. Enflasyon, paranın değerinin düşürülmesi, çok düşük kapasiteyle çalışan, kapanan fabrikalar günlük olaylardan

Halkın düzene olan muhalefeti ve tepkisi gelişiyor. Her geçen gün yeni yeni kesimler daha geniş kitleler mücadeleye atılıyor. Proletaryanın devrimci Komünist Partisi günün ve kitlelerin durumuna uygun taktiklerle mücadelyeyi ilerletiyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkla bağlarını geliştiriyor ve pekiştiriyor.

Tüm bu gelişmeler emperyalistleri ve onların ülkemizdeki uzantıları hakim sınıfları çılgına çeviriyor. 24 Aralık'ta öğretmenlerin genel boykot ihtimali dahi gericiliği kızgın saça basmış ayı gibi hoplatmaya yetti. 24 Aralık'ta direnen halkın mücadelesinde yaklaşan sonlarını gördüler. Acz ve telaşla orta saldırdılar.

Revizyonistlerin, reformistlerin, her türden kararsız, kaypak unsurun yaymaya çalıştığı yılgınlığın tersine, bugün mücadelemiz açısından şartlar düne göre daha da elverişlidir. Yeter ki biz güçlerimizi birleştirelim. Örgütlülüğümüzü pekiştirelim ve kararlı bir biçimde mücadelemizi ilerletelim.

Türkiye

Baş.ta.sa.1'de

Başta iki süper devlet olmak üzere Çin sosyal-emperyalizminin de dahil olduğu tüm emperyalistler, egemenlikleri altındaki bölgelerde egemenliklerini pekiştirmek, yeni nüfuz alanları kazanmak ve karşılıklı olarak birbirlerini yıpratmak amacıyla çeşitli dalavereler çeviriyor, silahlanıyor ve çatışıyorlar. Zaman zaman, gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri karşısında el ele vermeleri bu gerçeği ortadan kaldırmıyor. Savaş bulutları [illegible] ve yaygınlaşıyor.

Bu koşullarda Sovyet sosyal-emperyalistlerinin son olarak Afganistan'ı alık işgali ve batının petrol yolunun çıkış noktası olan Umma Körfezinin kapılarına dayanması, Amerikan emperyalizmi ve batılı müttefiklerini telaşlandırdı. Onları acele karşı tedbirler almaya sevketti. Bu tedbirlerden biri de bölgedeki ABD yanlısı gerici-faşist yönetimlerin "güçlendirilmesi" ve Amerikan emperyalizmine daha sıkı bağlanmasıdır. İşte SİA bu koşullarda imzalanıyor.

1974'de Türkiye'nin Kıbrıs işgali sonrasında uygulanmaya başlayan silah ambargosu karşısında, o zamanki hükümet "Amerikan üslerini kapattığını" açıklamıştı. Elbette bu danışıklı dövüşten başka bir şey değildi. Böylece ABD "İki NATO'lu müttefiki" arasındaki çatışmada bir "denge" kurmaya çalışırken, faşist MC hükümeti de halkın Amerikan emperyalizminin baskı ve sömürüsüne karşı yönelen anti-emperyalist duygularını ve mücadelesini saptırmaya, yozlaştırmaya ve yatıştırmaya çalışıyor, onu şovenizm kanallarına akıtmaya uğraşıyordu. Faşist, reformist, revizyonist tüm gerici partilerin elbirliğiyle yürüttükleri bu doğrultudaki çabaların, o zaman sonuç vermediği söylenemez.

Amerikan emperyalizmi ve onun tescilli uşağı faşist Demirel hükümeti arasındaki bu danışıklı dövüş elbette el altından gerek Amerikan emperyalistlerinin faşist diktatörlüğü askeri, siyasi, ekonomik bütün araçlarla desteklemelerini, gerekse de faşist ve reformist hükümetlerin Amerikan üslerini çalıştırmalarını engellemedi. Daha sonra reformist CHP hükümeti Amerikan emperyalistleriyle bu konuda bir "geçici anlaşma" imzaladı ve en büyük dört Amerikan üssü resmen de çalışmaya başladı. CHP reformistleri daha sonra, uzun vadeli bir anlaşma üzerine görüşmelere başladılar ve bu anlaşmanın esas noktalarını tespit ettiler; ancak imzalayamadan hükümetten düştüler.

Afganistan'ın Sovyet sosyal-emperyalistleri tarafından işgali üzerine ABD emperyalizmi ve batılı emperyalist müttefiklerinin, Ortadoğu, Basra Körfezi ve Hint Okyanusu'ndaki mevzilerini güçlendirmek üzere başlattıkları kampanya, faşist hükümetin birkaç kuruş daha fazla sadaka için sızlanmaya ve meseleyi sürüncemede bırakmaya son verip, efendilerinin talimatları uyarınca imzayı atmasına yol açtı.

Anlaşma, Türkiye'deki 26 ABD–NATO üssünün resmen tam faaliyete geçmesini ve bu üslerin orta menzilli nükleer silahlar da dahil olmak üzere takviye edilmesini içeriyor. Bunun yanı sıra, Amerikan emperyalizmi ve NATO'lu ortaklarının Türkiye ve Ortadoğu'da girişecekleri askeri operasyon ve müdahalelere "yasal" bir çerçeve sağlıyor. Türkiye'yi ve halkımızı Amerikan emperyalizmi hesabına emperyalistler arası çatışmanın içine daha fazla çekiyor. Ona yeni tuzaklar kuruyor.

Emperyalistler, Türkiye halkına karşı kurdukları bu komployu, bir "yardım" gibi göstermeye çalışıyorlar. Alman emperyalizminin şeflerinden Dışişleri Bakanı Genscher, son Afganistan ve İran olayları üzerine "Türkiye şimdi, yardımımıza her zamankinden daha çok ihtiyaç duymaktadır" diyordu. Yine, İngiliz emperyalizmi ve NATO hesabına Türkiye, Suudi Arabistan, Pakistan gibi ülkelere bir gezi düzenleyen ve geçenlerde Türkiye'ye gelen İngiltere Dışişleri Bakanı Lord Carrington, şunları söylüyordu: "Türkiye'nin de bulunduğu bu bölgede son iki ayın gelişmeleri karşısında NATO'nun Amerika dışındaki üyelerinin Türk savunmasını güçlendirecek faaliyetlerini artıracağı ümidindeyim Türkiye ve Portekiz'e askeri yardım amacıyla NATO içinde kurulmuş olan özel komisyonun, bu gelişmelerden etkileneceğine ve çalışmalarına buna göre yön vereceğine kuşkum yoktur."

Faşist Demirel hükümeti, emperyalistlerin Türkiye'deki NATO üslerine ve onun bölgedeki desteğine duydukları bu ihtiyacı göz önüne alarak anlaşmayı imzalamadan önce kısa vadede de olsa ekonomiye bir soluk aldıracak ve militarist generallerin silah taleplerini karşılayacak bir parti askeri ve ekonomik "yardım" elde etmeyi umuyordu. Başka bir deyişle ülkeyi emperyalistlere satarken, biraz daha yüklü bir komisyon talep ediyordu. Gerek ekonomik, gerekse askeri "yardım" (sermaye ihracı ve silah satışı) zaten emperyalistlerin Türkiye gibi geri ülkeleri sömürmek, yağmalamak, ve kendilerine bağlamak için her zaman kullandıkları yöntemlerdir. Ancak, şu sıralar ABD ve diğer batılı emperyalistler büyük bir ekonomik kriz içinde bulunduklarından ve Türkiye'ye silah sevketmek için kendileri açısından uygun bir zamanı kolladıklarından, Demirel'in bu talebi de gerçekleşmedi. Amerikan askeri "yardım"ı, "Savunma ve İşbirliği" anlaşması kongrede onaylandıktan sonra başlayacak. IMF, OECD, AET gibi emperyalist örgütlerin temsilcileri de hükümetin istediği "yardım"ı görüşmek üzere, her zaman olduğu gibi ziyaretlerine devam ediyorlar. Ancak henüz ortada somut bir gelişme yok. Gelişmeler Demirel'e "anti-emperyalizm" atfedenlerin ve egemen sınıfların bağımsızlık demagojisinin foyalarını bir kere daha meydana çıkardı. Emperyalizmin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları, sınıfsal karakterlerinin gereğini yerine getirdiler.

Faşist hükümet, şimdi en son olarak üslerin Türk yetkililerinin denetiminde olacağı demagojisini yapıyor. Bu doğru bile olsa ne değiştirir:

Amerikan emperyalistleri de eskiden üsleri Amerikan toprağı olarak kabul eder, içine Türk generallerini bile sokmazlardı. Şimdi ise, görünüşte üsleri kiralıyorlar ve Türk generalleri arasından göstermelik üs komutanları tayin ediyorlar; ama yine özünde değişen bir şey yok. Her şey onların denetiminde. Çünkü ekonomik, siyasi ve askeri olarak güçlü olanlar yeni paşalar da emperyalizmin uşakları.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve halkına bu mücadelede devrimci komünist hareket, onun şiarları ve programı yol gösteriyor. Bu mücadele salt Amerikan emperyalizmine, ya da onun batılı müttefiklerine değil, aynı zamanda Sovyet sosyal-emperyalizmi, onun Doğu Avrupa'da müttefikleri ve Çin Sosyal-emperyalizmine; bunların uzantıları komprador-feodal sınıfları, faşist diktatörlüğe ve yardakçısı tüm gericilere karşı yönelmiştir. Bu mücadele er geç zafere ulaşacak ve Devrimci proletaryanın mücadele platformunda yazılı olan halkımızın şu talebi de diğerleri gibi bir gün gerçek olacaktır:

"Ekonomik, askeri, diplomatik, siyasi hangi alanda olursa olsun emperyalistlerle ve sosyal-emperyalistlerle imzalanmış olan kölelik anlaşmaları ve onlara verilmiş bütün imtiyazlar kaldırılacak, ülkemiz toprakları üzerinde tek bir askeri birlik ve üs bırakılmayacaktır"

NATO'DAN ÇIKILMALI, BÜTÜN ÜSLER KAPATILMALIDIR!

Revizyonizm

Baş.ta.sa.1'de

Fehmi Işıklar, DİSK'in "demokrasi savaşçısı"(!) Genel Sekreteri ilk tepki olarak "AP ve CHP'ye yapılan işbirliği çağrısının, demokrasiyi genişletmeyi hedef aldığı takdirde olumlu karşılanabileceğini" belirterek, sözde şartlı olarak generaller çetesinin süngü şakırtılarının eşliğinde "demokrasi" şarkıları söylemeye başlamıştır. Bu müziğe bu şarkı pek de uygun düşmüştür!

Benzer bir şarkıyı şu yeni oluşturduğu anlaşılan "Demokrasiyi Savunanlar Grubu" da söylüyor: "Terörü durdurabilmek için yasal bir eksiklik yoktur". Bunlar sözde yeni baskı yasalarının yasalaşmasına karşı çıkıyorlar, sözde anti-faşist tutum aldıklarını göstermeye çalışıyorlar. Yaptıkları nedir? Faşist diktatörlük altında, var olmayan demokrasiyi, yani faşizmi ya da kendilerinin söyledikleri gibi açıkça var olan gerici baskı yasalarını savunuyorlar. "Demokrasi"ye öylesine düşkündürler ki, onun adına faşizme alet olmaktan bile kaçınmıyorlar! Kutlamak gerekir "demokrasi savunucularını"!

Gericilik, kompradorlar ve toprak ağaları, onların eli kanlı generalleri neyi amaçlayor? Önce yükselen halk hareketinden duydukları korkuyu açıkça dile getiriyorlar, sonra onu "anarşi", "terör" vb. ile nitelendiriyorlar ve sonuçta tüm gericiliğin uşaklarını halka karşı sıkıca birleşmeye ve halkın mücadelesini bastırıp ezmede işbirliğine çağırıyorlar. Generaller, "demokrasiyi koruyup kollamak"tan söz etmeyi de unutmuyorlar. İşte F. Işıklar ve onun temsil ettiği sendika ağalarıyla sözde demokrasiyi savunanlar grubunun sahip çıktığı bu Generallerden "demokrasi "(!)dir. Aynı "demokrasi"yi, "bu girişimlerin şiddet olaylarını önleyici hiçbir niteliği yoktur" gerekçesiyle yeni baskı yasalarına karşı çıkan Maden-İş'in TKP'li Genel Sekreteri Mehmet Karaca da açıkça savunmaktadır. Generallerin sendika ağalarına kadar gericiliğin tüm uşakları "anarşi" vb. edebiyatıyla halk hareketinin bastırılmasında ve gerici yasaların savunulmasında sözde "demokrasiyi koruma" adına birlik halindedirler. 10 Ocak muhtırasıyla kurmay paşalar, bu birliğin assolisti görevini yüklenirken revizyonistler, sendika ağaları ve sözde demokratlar yardımcı aktör rolünü gönüllü ya da yarı-gönüllü olarak oynamaktadırlar.

Önerdikleri faşizme teslimiyettir. "Demokrasinin korunması" ya da "genişletilmesi" bahanesiyle generallerin gösterdiği yoldan yürünmesi, onlara boyun eğilmesi ve faşizmin işinin kolaylaştırılması gerektiğini fetva veriyorlar. İlericiliğe en yatkın olanları, duydukları korkuyla aman dilenmesini istiyor. Eski baskı yasaları halk hareketini bastırmada yeterliymiş!

12 Mart muhtırası da revizyonistler, sözde demokratlar ve sendika ağalarınca böyle karşılanmıştı. 12 Mart'çılar "demokrasinin genişletilmesi" ve "reformlar" için talep listeleri yine bunlar tarafından sunulmuş sonra azgın baskı yıllarında yine bunlar "demokrasi" adına sus-pus olmuşlardı. Şimdi yine aynı yoldan yürüyorlar.

Oysa generallerin muhtırası am da halkın mücadelesinin tüm baskı ve engellere, zorbalık ve tehditlere rağmen yükseldiği koşullarda ve bu koşulları gericilik lehine yok etmek için açıklanmıştır. Sıkıyönetimin de sökmez olmasıyla süngülü "demokrasi" iyice perçinlenmek, bu tür "demokrasi"nin tüm unsurlarının sıkı birliğinin sağlanması amaçlanmıştır.

Halkın kitlevi hareketine pek güven duymayan ve bu yüzden faşizmin attığı adımlardan korku duymaya yatkın, aynı zamanda revizyonizmin ve reformculuğun etkisine açık çeşitli ortayolcu akımlar, gerici koronun bu "güçlü" şarkısının etkisinde kalmamalıdırlar. Ürkütücü gösterilen teslimiyet yoluna girmemelidirler. Bu ihanetin yoludur.

12 Mart günlerinde yaşamıyoruz. Kitle mücadelesi yavaşlamıyor. Onun yükseltilmesine katkıda bulunmak ve onu örgütlemek başta gelen görevdir.

Parlamentonun

Baş.ta.sa.1'de

Bu açıklık son sıkıyönetim komutanlarının muhtırasıyla daha da somutlaşmıştır. Parlamento gerici egemen sınıfların ve sıkıyönetim komutanlarının emirlerini yerine getirmek için işbaşındadır, ve ona göre işlev görüyor.

Bunun yanı sıra, son olaylarla, revizyonistlerin parlamento ve seçimlere dayanarak iktidarın ele geçirilebileceği görüşlerinin yalan olduğunu bir kere daha kanıtlamaktadır. Belirttiğimiz gibi burjuva devletinin esas kurumu parlamento değil, askeri ve bürokratik kurumlardır. Bu kurumlar, zorla parçalanıp dağıtılmadıkça emekçilerin iktidarlarını kurmaları imkansızdır.

İşkenceci

Baş.ta.sa.1'de

valisi ve İskenderun kaymakamı polislere hiçbir müdahalede bulunmamışlardır. İşkence edilen sendika yöneticileri daha sonra savcıya dahi çıkarılmadan serbest bırakılmışlardır.

Faşist diktatörlük ve onun eli kanlı işkenceci katilleri bugüne kadar onlarce devrimciyi ve emekçiyi işkencelerde katlettiler. Son birkaç ay içinde işkencede katledilen Süleyman Ayten, Hüseyin Şen ve Necdet Bozkurt bunlardan sadece üçüdür. Elazığ, Ankara, Erzincan, İstanbul, Adana ve daha birçok yerdeki işkence merkezlerinde ağır işkenceler sonucu sakat bırakılanların sayısı ise yüzleri bulmaktadır.

Emperyalist

Baş.ta.sa.1'de

Bölgemizde gelişen son olaylar, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'ı işgali ve Türkiye ile ABD arasında imzalanan yeni kölelik anlaşması karşısında tutumları, bunların gerçek yüzlerini bir kere daha ortaya çıkardı.

CHP'nin merkez yönetici kliği, bu anlaşma için daha önce kendisi Amerikan emperyalistleriyle masaya oturup, bugün imzalanan anlaşmayı aynen kabul ettiği için, ülkemize ve halkımıza ihanette faşist Demirel hükümetinin suçortağıdır. Bu yüzden onlar tıpkı "yeni baskı yasa tasarıları" meselesinde olduğu gibi suçüstü yakalanmışlardır ve faşist Demirel hükümetinin her yaptığını onaylamaktan başka bir şey yapmıyorlar. Yurtseverlik ve demokratlık gösterileriyle sahte muhalefet numaralarına giriştiklerinde ise Demirel, onların daha önce hazırladıkları anlaşma ve yasa taslaklarını burunlarına dayıyor ve "bunları siz hazırlamadınız mı? Eserinizi inkar mı ediyorsunuz?" diye soruyor. Bunlar kuyruğu faşistlere öylesine kaptırmışlardır ki, Erbakan bile onları muhalefet yapmamakla suçlayabiliyor.

CHP reformizminin emperyalistler karşısındaki uzlaşmacılığı ve yaltakçılığı yalnızca Amerikan emperyalistleriyle sınırlı değildir. Onlar, Rus sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'ı işgali karşısında da seslerini çıkaramadılar. Böylece de, ülkemizin başına hangi emperyalist çöreklenirse çöreklensin, hepsine hizmet sunabileceklerini ve onların uzantısı komprador-feodal, faşist kliklerle işbirliği yapabileceklerini bir kez daha kanıtladılar. Bu, bizimki gibi ülkelerde ulusal-liberal burjuvazinin genel politikasıdır. Ve halkımız, özellikle emekçi köylülük, bunlardan kendine bir hayır gelmeyeceğini her geçen gün daha iyi anlıyor. Devrimci proletaryaya ve devrimci-demokrat akımlara yöneliyor, onların ardında toplanıyor.

CHP merkez yönetici kliğinin gerçekleştiremediği sahte muhalefet işini, CHP içindeki muhalefet grupları üstlenmeye ve parti yönetimini yıpratarak onların yerine kendileri geçmeye çalışıyorlar. Bunların bir kısmı kendilerini "sol kanat" vs. diye adlandırsa da, bugünkü yöneticilerden hiçbir farkları yoktur. Bu durum, 51 CHP'li "muhalif" parlamenterin son "savunma ve işbirliği" anlaşmasına, sözde muhalefet ederek, bu anlaşmayı imzalayan başbakan Demirel hakkında soruşturma açılması için verdikleri önergede de yansıdı. Bunları ülkemiz üzerindeki emperyalist sömürünün yok edilmesi ve buna sıkı sıkıya bağlı olan faşist diktatörlüğün yıkılması değil, yalnızca emekçilerin sahte hayallerle avutulması, reformizmin çöküşünün önlenmesi ve CHP yönetimini ele geçirmek ilgilendiriyor. Bunun için de son kölelik anlaşmasına "meclisten geçmediği", böylece "hukuki dayanağının olmadığı" noktasından karşı çıkıyorlar. Kendisini "sol kanat" olarak adlandıran grubun bir diğer özelliği de Rus sosyal-emperyalistleriyle ve TKP'li sosyal-faşistlerle flört etmesidir. TKP'li revizyonistlerle bunlar, karşılıklı olarak birbirlerini kullanarak güç toplamaya çalışıyorlar. Bu yüzden önergelerine, bu tür anlaşmaların "komşularımızla iyi geçinmemizi" engellediği gerekçesini de eklemişler. Yani bunların, sözkonusu anlaşmaya muhalefetinin bir başka gerekçesi de bu anlaşmanın Rus sosyal-emperyalistlerini kızdırmasından ileri geliyor.

TKP, TİP, TSİP gibi Rus uşağı sosyal-faşist, revizyonist partiler görünüşte ABD emperyalizmiyle faşist hükümet arasında imzalanan anlaşmaya ateş püskürüyorlar. Amerikan emperyalistleriyle Rus sosyal-emperyalistleri arasındaki çelişmeden kaynaklanan muhalefet unsurunu bir kenara bırakırsak, onların karşı çıkmaları da bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Amerikan emperyalistleriyle, faşist hükümet arasında imzalanan anlaşma, emperyalistlerin yarı-sömürge ülkeleri kendilerine bağlamak ve imtiyazlar sağlamak için kullandıkları yöntemlerin bir örneğidir. Tüm emperyalistler, kendilerine bağlı kliklerle bu tür anlaşmalar imzalar, bu ülkelerde üsler edinir ve bunları gerek o ülkenin, gerekse başka ülkelerin halklarına karşı bir saldırı üssü ve diğer emperyalistlerle çatışmalarında bir mevzi olarak kullanırlar. Rus sosyal-emperyalistleri de bunu yapıyor ve Afganistan örneği bunun en son ve tipik bir örneğidir. TKP'li vb. sosyal-faşistler ise aynı şeyi Amerikan emperyalizmi yaptığında küplere biniyor; efendileri Rus sosyal-emperyalistleri yaptığında ise alkışlıyor, sevinçlerinden takla atıyor ve ülkemiz için de davetiye çıkarıyorlar. Amerikan emperyalizmi bir ülkeyle sömürge tipi bir anlaşma imzaladığı zaman bu ihanet oluyor; aynı işi sosyal-emperyalistler yaptığında ise (örneğin Rusya ile faşist MC hükümetleri arasında çeşitli sömürü ve imtiyaz anlaşmaları imzalandığı zaman) ülkenin gelişmesine ve devrimin ilerlemesine bir katkı! Amerikan emperyalizmi bir ülkeye müdahalede bulunduğu zaman, bu işgal oluyor; aynı şeyi Rusya yaptığında ise "devrim"! Aynı mantığı Amerikancı faşistler ve TİKP'li sosyal-faşistler tersinden uyguluyor. Bugün Demirel'i ABD ile anlaşması, yeni imtiyazlar tanıması ve ilerde ülkemize müdahale etmesi için yeni gerekçeler yaratması nedeniyle alkışlıyorlar; Rusya aynı tip bir anlaşmayı gerekçe göstererek Çekoslovakya'ya, ya da Afganistan'ı işgal ettiğinde, "komünist emperyalizm"(!) diye ayağa fırlıyorlar. Halkımız bunları da tanıyor ve her birine notunu veriyor.

Bugün bir kısım devrimci-demokrat akımlar, emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin revizyonizme ve reformizme karşı mücadeleyle birleştirilmediği sürece bir aldatmacadan başka bir şey olmayacağı gerçeğini yeterince kavramıyor ve onlarla uzlaşıyor. Bunda Brejnev revizyonist kliğinin Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist bir ülke haline getirdiğini ve bunlara uşaklık eden revizyonist kliklerin sosyal-faşistlere dönüştüklerini, faşizmin bir kolunu teşkil ettiklerini görememenin de bir rolü var. Ama görememekle, görmek istememek arasındaki sınırın nerede başlayıp, nerede bittiği her zaman belli olmuyor. Onlar, eğer gerçekten bağımsızlığı ve demokrasiyi, halkın menfaatlerini, savunuyorlarsa, reformistlerin ve revizyonistlerin bu davayla bir ilişkileri olmadığını artık görmeleri ve bu ihanet akımlarından ellerini çekmeleri gerekir. Bunu bugün onlar yapamazsa, yarın kendilerini izleyen devrimciler yapacaktır. Çünkü halkımız bağımsızlık istiyor, demokrasi istiyor, devrim istiyor.

Demokrasi

Baş.ta.sa.1'de

ye ve durdurmaya yetmemiştir. Tersine bu mücadele içinde kitleler ve işçi sınıfımız belirli birtakım haklarını faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında korumuş ve yer yer faşist saldırganları geriletmiştir. Onların korktukları da budur. Kurmay paşalar açıkladıkları mektupla bu korkuyu dile getirmektedir. Onlar 24 Aralık'tan korktuklarını isim vererek beyan etmektedirler. Aslında yükselen anti-faşist kitle eylemleri karşısında bütün egemen sınıf sözcülerinin ve Kurmay paşaların korkması boşuna değildir. Çünkü egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarını boşa çıkaracak, faşizmi bütün ekonomik ve toplumsal temelleri ile birlikte mezarına gömecek olan yükselen kitle hareketleridir, yükselen devrim dalgasıdır. Üstelik bugün anti-faşist demokrasi mücadelesi ülkenin birçok alanına yayılmakta, birçok yerde gericilik darbe yemekte, mücadele yasal sınırları zorlamakta ve hepsinden önemlisi de her türden gericilik kitleler arasında sürekli olarak güç ve itibar yitirmektedir.

İşte onları korkutan da budur. Ve bunun için yeni tedbirlere başvurmak ihtiyacını hissetmektedirler.

Bugüne kadar olduğu gibi bugün de hangi biçime bürünürse bürünsün hiçbir faşist saldırı, hiçbir tehdit ve şantaj hiçbir muhtıra işçilerin ve emekçilerin yükselen mücadelesini durduramayacak, faşizmin bütün dayanakları ile birlikte yok olup gitmesini önleyemeyecektir.

Yeter ki, proleter devrimcilerin, devrimci komünistlerin, çelikten birliğini sağlamlaştıralım, burjuvazinin karşısına güçlü ve bütün devrimcileri saflarına toplamış bir örgütlü öncü müfreze çıkaralım.

Yeter ki, kitleleri her türden saldırı karşısında dayanacak örgütlerde toplamaya devam edelim. Egemen sınıfların ilk saldırı hedefleri arasında bugün kitle örgütleri de yer almaktadır. Ve reformistler ve revizyonistler kitleleri örgütsüz bırakmak için her türlü yola ve yönteme başvurmaktadırlar. Faşist diktatörlük, sıkıyönetim ve valiler eliyle hemen hemen bütün kitle örgütlerini kapatmıştır ve revizyonistler ve reformistler kitlelere örgütsüzlüğü telkin etmektedirler. Onlar aynı zamanda, topluca mücadele içinde devrimci komünistlerin önderliğinde doğan mücadeleci kitle örgütlerine azgınca saldırmakta, başta DSM'ler olmak üzere her türlü koşullar altında faaliyet gösterebilecek kitle örgütlerini karalamakta, onları yok etmeye çalışmaktadırlar. Faşist diktatörlüğün saldırılarının arttığı bugünkü koşullarda yapılması gereken, emekçi halk kitlelerini üretim ve çalışma birimleri temelinde DSM gibi, YDÖ gibi, YDMM gibi, gençlik örgütleri gibi, Köylü Birlikleri gibi kitle örgütlerinde toplamak, bu örgütlerin dayandığı kitle tabanını genişletmek, bunları tam anlamı ile birer mücadele örgütü durumuna getirmek ve buralarda devrimci komünistlerin önderliğini sağlamlaştırmaktır.

Yeter ki, bütün halk güçlerinin güç ve eylem birliğini bütün ülke çapında gerçekleştirelim ve bunu sürekli kılalım. Bu da ancak ortayolcu hareketlerin revizyonizm ile aralarına kesin bir sınır çekmeleri ile, halkın ve işçi sınıfının sesine kulak vererek her alanda proleter devrimcilerle ilkeli ittifaklara girmeleri ile ve gelecekte daha temelli ittifaklar için üzerlerine düşen görevleri yapmaları ile mümkündür.

Gericiliğin topyekun saldırısını alt etmenin, devrimi ilerletmenin yolu buradan geçer. Yapılması gereken de, reformizmin ve revizyonizmin uyuşturucu zehirini etkisiz duruma getirerek ve her türden gericiliği kitleler arasından tecrit ederek, başta işçi sınıfı olmak üzere kitlelerin mücadelesini ve örgütlü gücünü her alanda faşist diktatörlüğün karşısına dikmektir.

Faşizmin saldırılarını geri püskürtecek, onu mezarına doğru itekleyecek ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarına son verecek güç işte budur.

24 Aralık'ta binlerce öğretmen Maraş katliamını protesto etti

24 Aralık günü, Maraş Katliamının 1. yılının tamamlandığı günde öğretmenler bu vahşi katliamı ve düzenleyicisi MHP, ÜGD, MİT, Kontr-gerilla'yı lanetleyerek 1 günlük direnişe geçti. Binlerce öğretmen faşist diktatörlüğün, onun sıkıyönetiminin ve sivil güçlerinin, revizyonist, reformist ihanetin saldırılarına göğüs gerdi.

24 Aralık işçilerin, gençliğin, öğretmenlerin, memurların kısacası tüm emekçi halkın faşist diktatörlüğe, gericiliğe önemli darbeler vurduğu bir gün oldu. Ankara, İstanbul, Adana, Kars, Tunceli'de, gericilik açısından hayat felce uğradı. Yine başta bu iller olmak üzere pek çok yerde direnişler, işgaller, grevler, yasa dışı kitle gösterileri gerçekleşti. Gericilik, faşist AP hükümeti, sıkıyönetim generalleri ne yapacaklarını şaşırdılar. Paniğe ve telaşa kapıldılar. Kitlelerin direnişini bastırabilmek için şehirleri işgal ettiler. Tanklarla, panzerlerle, uçaksavarlarla halka saldırdılar. Ama özellikle proleter devrimci hareketin, YDÖ'nün örgütlü ve güçlü olduğu yerlerde devrimci demokrat gruplarla birliğin gerçekleştiği; güçlerin ve mücadelenin birleştirildiği yerlerde bu direnişler daha etkili, kitlesel ve yaygın oldu; mücadele daha da gelişti, ileri boyutlar kazandı. Ancak YDÖ'nün örgütlülüğündün henüz yeterince güçlü olmadığı ya da halk güçlerinin birliğinin sağlanamadığı yerlerde boykota katılım geniş olmadı. Bu durumdan, mücadeleyi ezmek için ağız ve el birliği eden her türden gericiyle, şimdiye kadar sürekli ürkek, titrek ve kaypak bir çizgi izleyen revizyonizmle bağlarını bir türlü koparamayan ortayolcular sorumludur.

TÜM GERİCİLİK ÖĞRETMENLERE SALDIRIDA BİRLEŞTİ

Faşist AP hükümeti ve sıkıyönetim paşaları, öğretmenlerin bu boykotuna alabildiğine saldırıp tehditler yağdırdı. Faşist Demirel hükümeti daha şimdiden binlerce öğretmeni açığa aldı. Reformist CHP ve Ecevit, "Olayları tasvip etmediğini" ilan ederek, "aldatılmış öğrencilerden" söz ederek saldırılara yeşil ışık yaktı. Yine TİP, TSİP, TİKP gibi karşı-devrimciler ve bunların öğretmenler içindeki uzantıları açık tavır alarak, öğretmen ve halk düşmanı yüzlerini bir kez daha gösterdiler. Bunlar basın toplantıları düzenleyerek, bildiriler dağıtarak ve okulları dolaşıp öğretmeneri bu boykota katılmamaya çağırdılar. TKP'li sosyal-faşistler ise daha ince yöntemlere başvurdular. Sözümona eylemci kesilip yayın organlarında boykota katılacaklarını ilan ettiler. Ama Balıkesir, Bolu, İzmir vb. yerlerde boykot kararını genel merkezde iki grubun aldığını, bu kararın genel merkezin kararı olmadığını yayarak, eylem kırıcılığını sürdürdüler.

Revizyonistlerin ihaneti ve eylem kırıcılıkları salt bu olayla ve bu olaydaki davranışlarıyla sınırlı değildir. Revizyo-

Devamı sayfa 6'da

Stalin Yılı kutlamaları

Türkiye'de

Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi Türkiye'de de Stalin yoldaş, doğumunun 100. doğum yıldönümünde anıldı. Birçok il, ilçe ve köyde çeşitli anma toplantıları düzenlendi. Yapılan toplantılara binlerce emekçi ve devrimci katıldı. Toplantılarda Stalin yoldaşın yaşamı ve mücadelesi anlatıldı, Marksizme yaptığı katkılar üzerinde duruldu.

Birçok lise ve yüksekokulda komünist gençlerin önderliğinde Stalin'i anma toplantıları düzenlendi, bu toplantılarda Stalin yoldaşın gençlik mücadelesine yol gösterici düşünceleri üzerinde duruldu. Ayrıca çeşitli il ve ilçelerde YDGD lokallerinde 21 Aralık günü toplantılar ve forumlar yapıldı. Bolu, Bilecik, Samsun, Avanos, Trabzon, Bursa, Tarsus YDGD'nin düzenlediği toplantılarda Stalin yılının anlamı üzerine konuşmalar yapıldı.

Ayrıca birçok işyeri ve fabrikada da işçilerin düzenlediği toplantılarla proletaryanın bu büyük önderinin işçi sınıfı içindeki mücadelesi anlatıldı. Adana'da Paktaş Fabrikasında, İstanbul'da Levent ve Yıldız'da, Ereğli ve İskenderun'da yapılan anma toplantılarına yüzlerce işçi katıldı.

Balıkesirli devrimciler 100. doğum yılında Stalin'i andılar.

Tunceli'de yapılan anma toplantısı

Stalin yoldaş Zonguldak Cezaevi'nde de anıldı.

Dünya'da

Stalin 21 Aralık günü bütün dünyada gerçek Marksist-Leninistlerin önderliğinde yapılan gösterilerle anıldı.

Arnavutluk'ta bütün şehir, kasaba ve köylerde 21 Aralık günü toplantılar, bilimsel oturumlar, konser ve film gösterileri yapıldı. Aynı gün Arnavutluk gazeteleri Stalin'in büyük boy resimlerini yayınladılar ve yaşamını ve mücadelesini anlatan belge ve yazılar bastılar.

20 Aralık günü Tiran bölgesi parti komitesi tarafından düzenlenen toplantıya başta Enver Hoca, Mehmet Şehu, Hacı Leşhi ve Ramiz Alia yoldaşlar olmak üzere çok sayıda parti ve devlet önderi katıldı.

Stalin, 21 Aralık günü doğum yeri olan Gürcistan'da da yasadışı gösteri ve toplantılarla anıldı. Ayrıca Gürcistan'da illegal bir takvim çıkarıldı.

Danimarka, Portekiz, İspanya ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde de Marksist-Leninist Partiler önderliğinde düzenlenen toplantı ve gösterilerle Stalin yoldaş anıldı..

21 ARALIK'TA ESSEN'DE YAPILAN ÇOŞKULU TOPLANTI

AKP(M-L) tarafından Essen'de düzenlenen anma toplantısı birçok bakımdan Stalin'in ve eserlerinin yaşadığının somut bir göstergesi oldu.

Toplantının başlama saati geldiğinde 1000'in üzerinde devrimci Stalin'i anmak için toplanmış bunuyordu. Almanca ve Türkçe olarak toplantının önemi üzerine yapılan kısa konuşmalardan sonra AKP(M–L)li yoldaşların hazırladığı koro, devrimci marşlar söyledi. Daha sonra Ernst Aust yoldaş konuştu. Ernst Aust, toplantıya katılan Türkiyeli yoldaşların disiplinli ve militan tavırlarından örnek alınması gerektiğini belirtti. "Yoldaşların gerek Alman emperyalizmine, gerek Türkiye'de faşist diktatörlüğe karşı sürdürdükleri militan mücadele, onların Marksizm-Leninizme bağlılıklarının somut bir göstergesidir" dedi.

Ernst Aust yoldaş bir buçuk saat süren konuşmasında Stalin'in eserlerinden ve düşüncelerinden örnekler vererek bu örnekleri Almanya'da sürdürülen komünist mücadele ile bağdaştırdı.

Daha sonra Alman yoldaşlar halk türküleri söylediler. Rote Garde'li gençler ise kısa bir oyunla sınıf mücadelesine nasıl katıldıklarını anlattılar. Kısa oyun, Rote Garde'li bir gencin Ernst Aust yoldaşa verdiği üzerinde Stalin'in resmi işlenmiş bir kızıl bayrakla sona erdi.

Toplantının son bölümünde ise Türkiye Devrimci Komünist Partisi–İnşa Örgütü'nün toplantıya gönderdiği mesaj Almanca ve Türkçe olarak okundu. Mesaj sık sık "Yaşasın Türkiye Devrimci Komünist Partisi" ve "AKP ML ile ileri" sloganları ile kesildi. Mesaj sonunda mesajı okuyan yoldaşa Ernst Aust yoldaş bir çiçek buketi verdi. Türkiyeli yoldaşlar ise Ernst Aust'a Stalin'in biyografisinin Türkçesini hediye ettiler.

Daha sonra Türkiyeli devrimcilerin hazırladıkları koro işçi marşları söyledi. Bu sırada salonda bulunan Türkiyeli ve Alman devrimciler hep birlikte "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" diye haykırıyorlardı.

Toplantı bütün katılanların bir ağızdan söylediği Enternasyonal marşı ile son buldu.

ENVER HOCA'NIN YENİ KİTABI YAYINLANDI

STALİN'LE BİRLİKTE

Stalin'in 100. doğum yıldönümü dolayısıyla Enver Hoca'nın Stalin üzerine yeni bir kitabı Arnavutluk'ta basılmış ve satışa çıkarılmıştır. "Stalin'le Birlikte" adını taşıyan kitap iki bölümden oluşmaktadır. Birinci bölüm "Josef Stalin'in Doğumunun Yüzüncü Yıldönümü Üzerine" başlığını taşıyan Enver Hoca'nın uzun makalesini içermektedir. İkinci bölüm ise Enver Hoca yoldaşın Stalin'le ilgili kişisel anılarına ayrılmıştır. Bu anılar, Enver Hoca'nın ilk kez Stalin'le tanıştığı 16 Temmuz 1947 yılında başlamakta ve daha sonraki dönemlerde Stalin'le Enver Hoca'nın biraraya geldikleri dört ayrı buluşmayı anlatmaktadır. Anıların sonuncusu Ekim 1952'de SBKP'nin 19. Kongresi dolayısıyla Enver Hoca'nın Sovyetler Birliği gezisine ve son kez Stalin'le geçirdiği günlere ayrılmıştır.

Enver Hoca kitaba yazdığı önsözde şunları söylemektedir: "Bu anıları, Stalin'in bizim gibi küçük bir partiye ve halka nasıl davrandığını göstermek için yayınlanmasını istedim. Komünistlerimize, işçi sınıfımıza ve gençliğimize bu büyük ve ölümsüz kişiliğin niteliklerini anlatmak arzusuyla yola çıktım."

Enver Hoca'nın yeni yapıtının kısa bir süre içinde diğer dillerde de yayınlanacağı açıklanmıştır.

* BASKI, KIYIM VE AÇIĞA ALINMALARA KARŞI, ÖĞRETMENLERİN MÜCADELESİ BÜTÜN HALKIN ANTİ-FAŞİST DEMOKRASİ MÜCADELESİ İLE BİRLEŞTİRİLMELİDİR. ÖĞRETMENLERİN SORUNLARI, İŞÇİLERE, ÖĞRENCİLERE VE VELİLERE GÖTÜRÜLMELİDİR, ONLARIN DESTEĞİ SAĞLANMALIDIR.

* ÖĞRETMEN MÜCADELESİNİN İLERLETİLMESİ İÇİN YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN, DEVRİMCİ ÖĞRETMEN VE DEVRİMCİ DEMOKRATİK BİRLİK GRUPLARI BİRLİKTE VE ORTAK TAVIR ALMALIDIR. BUNUN İÇİN DEVRİMCİ ÖĞRETMEN VE DEVRİMCİ DEMOKRATİK BİRLİK GRUPLARININ REVİZYONİSTLERİ VE REFORMİSTLERİ TECRİT ETMELERİ GEREKİR.

Yurtsever Devrimci Öğretmen hareketi gelişiyor, güçleniyor.

Öğretmenlerin örgütlenmesi ve mücadelesi engellenemez

TÖB-DER'in açılması için, Sürgün, kıyım ve açığa almalara karşı, Mücadele bayraklarını yükseltelim

Faşist diktatörlük, TÖB-DER'i kapatma girişimlerini nihayet 24 Aralık Maraş katliamını protesto eylemlerini bahane ederek sonucuna ulaştırdı. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı yayınladığı bir bildiriyle TÖB-DER Genel Merkezini kapattığını ilan etti. Diğer Sıkıyönetim komutanlıkları da, bununla yetinmeyerek aynı yolda bildiriler yayınladılar ve kapatma kararını perçinlemeye çalıştılar.

Faşist diktatörlük ve sıkıyönetim, tüm gericilerle birlikte bir yandan öğretmenleri ve onların kitlevi örgütü TÖB-DER'i karaladılar, öte yandan 24 Aralık'ta işçiler, öğrenciler, esnaflar, memurlar, öğretmenler tarafından bütün bir emekçi halk tarafından gerçekleştirilen direnişin sorumluluğunun öğretmenlerde olduğunu, bu direnişe TÖB-DER'in önderlik ettiğini ileri sürerek hırslarını TÖB-DER'den almaya yöneldiler.

Onlar çoktandır bu öğretmen örgütünü kapatmaya, revizyonistler ve reformistler tarafından zaten örgütsüzlüğe itilen öğretmenleri yasal olarak örgütlenme hakkından mahrum etmeye çalışıyorlardı. Emekçi kitleleri siyasi hayatın dışına atmaya çabalayan, bunu zulüm ve terörle gerçekleştirmeye çalışan faşizm, öğretmelerin şahsında 24 Aralık eylemlerinin sonucu olarak böyle bir fırsat yakaladığını sandı, öyle hesapladı ve adımını atarak TÖB-DER'i kapattı. Binlerce öğretmen görevlerinden uzaklaştırıldı, binlercesi hakkında soruşturma devam ediyor, yüzlerce öğretmen ise sıkıyönetim zindanlarına dolduruldu.

Devrimci, anti-faşist gençlik derneklerini daha ilan edilir edilmez kapatan sıkıyönetim, öğretmenlerin zaten kısıtlı olan yasal örgütlenme hakkını da ortadan kaldırarak, öğretmenleri örgütsüzlüğe mahkum etmek istediği gibi, diğer emekçi halk kesimlerine, öncelikle işçilere gözdağı vermeyi de kuruyor. Ama hakim sınıflar onların faşist diktatörlüğü ve sıkıyönetimi derneklerini kapatarak gençliğin devrimci mücadelesini engelleyemediği gibi, öğretmenlerinkini de engelleyemeyecek, engelleyememelidir. Bu tüm öğretmenlerin mesleki demokratik hakları için bağımsızlık ve demokrasi için mücadelede birleşmelerine, teslimiyeti reddederek mücadeleyi yükseltmelerine ve buna uygun olarak örgütlenmelerine bağlıdır.

Faşist diktatörlük bir yandan tutuklamalar ve terörle, azgınca saldırarak öğretmenlerin mücadelelerini ezmeye çalışırken, diğer yandan da demagojiyle öğretmenlerin birliğini bölmeye çabalıyor. "Sorumluluğunun bilincinde olan Türk öğretmeni görev başındadır", "eyleme katılanlar bir avuç millet düşmanıdır" demagojileriyle GTSSH için, zamların geri alınması ve ücretlerin yükseltilmesi için Maraş'taki faşist katliamı protesto için bir günlük boykot yapan öğretmenleri lekelemeye, onları geri kalan öğrğtmen kitlesinden koparmaya çalışıyor.

Öğretmenlerin yasal kitle örgütü TÖB-DER'le birlikte, Ülkü-Bir, MEF-DER Milliyetçi Öğretmenler Konfededasyonu gibi gerici, öğretmen düşmanı örgütlerin de kapatılması yine bayağı bir demagojiden başka bir şey değildir. Böylelikle sözde tarafsız görünmeye çalışan sıkıyönetim generalleri, aynı zamanda, bu faşist cinayet yuvalarını öğretmen örgütleri olarak lanse ederek onların yüzlerini gizlemeye yelteniyorlar.

TÖB-DER'in kapatılmasının suç ortağı her türden revizyonist öğretmen düşmanlarıdır. Onlar öteden beri diğer kitle örgütlerini olduğu gibi öğretmenlerin kitle örgütünü de bölmeye, demokrasi mücadelesinden saptırmaya yönelik bir çizgi izleyerek güçten düşürdüler. 24 Aralık'taki öğretmen boykotuna da karşı çıkan, öğretmenlerin güçlü mücadele isteğine sahip oldukları yerlerde ise sözde destekleyici göründükleri eylemleri sabote eden, öğretmenleri bölen TKP, TİKP, TİP, TSİP gibi revizyonist akımlar boykotun gücünü kırdılar. Nispeten güçsüz kalan öğretmen boykotu faşist diktatörlüğe öğretmenlere ve örgütleri TÖB-DER'e saldırı cesareti verdi. Bunda ortayolcu akımların da payı vardır. Onlar da yer yer gericilikle uzlaşarak, revizyonistlerle birleşerek, öğretmenleri kararsızlığa iterek okullarına gitmemeye vb. çağırarak boykotun zayıflamasına katkıda bulundular.

Şimdi faşist diktatörlük, sıkıyönetim sorgulamaları sürdürüyor. Öğretmenler içinde kararsızlık ve teslimiyet havası hakim kılmaya, onlara nedamet belgeleri imzalatmaya çalışıyor.

Ama bu saldırı ve tehditler, bu tutuklama, sürgün ve kıyımlar yeni değildir, mücadeleyi durduramaz, öğretmenleri yıldıramaz. 12 Mart'ta balyozcubaşı Nihat Erim 3500 öğretmeni tutuklattırdığında öğretmen mücadelesini engelleyebildi mi? Mücadele bugün de engellenemeyecektir. Ve bugün şartlar öğretmenler için daha da elverişlidir.

Öğretmenler, tutuklanan, işten el çektirilen, kıyıma uğrayan arkadaşlarımıza sahip çıkalım. Onlarla dayanışalım. Dayanışma ve grev fonları oluşturalım. Eylemimizi işçilerin, öğrencilerin, memurların, tüm halkın eylemiyle birleştirelim. Protestomuzu ifade edelim.

Baskı, kıyım, sürgün, açığa alınma ve işten el çektirmelere karşı

TÖB-DER'in açılması için,

GTSSH için

Zamların geri alınması ve ücretlerin artırılması için

Sıkıyönetimin kaldırılması ve MHP-ÜGD, MİT ve Kontr-gerilla'nın dağıtılması için

Demokrasi ve bağımsızlık için faşist diktatörlüğün zulmüne karşı ileri atılalım.

TÖB-DER'in açılması için mücadele edelim. Ancak TÖB-DER'in kapalı tutulması öğretmenlerin mücadelesini engelleyememelidir. Öğretmenlerin mücadelesi yasal sınırlar içine sıkışıp kalamaz; böyle bir mücadele ve yasal örgütlenmelerle yetinmek baştan başarısızlığı kabullenmek demektir. Yasalar hakim sınıfların egemenliğinin şartlarını düzenliyor. Bu yasalara tabi olmak bugün herşeyden önce örgütsüzlüğe boyun eğmek, tüm mesleki ve demokratik hakların gaspedilmesine sessiz kalmak demektir. Öğretmenlere gerekli olan, yasalar tarafından engellenemeyen, her şart altında mücadeleyi sürdürmede yetenekle örgütlenmelerde birleşmek ve yılmadan mücadele etmektir.

24 Aralık Maraş katliamını protesto ve demokrasi mücadelesinin yükseltilmesi için boykot eyleminin ardından TÖB–DER'i kapatan faşist diktatörlük, öğretmenlere azgınca saldırdı, saldırıyor. Tutuklanan, işten el çektirilen, soruşturmaya uğrayan öğretmenlerin sayısı binleri geçti. Yurtsever devrimci, anti-faşist öğretmen hareketini tamamen ezebilmek, öğretmenleri açlığa, soyguna, örgütsüzlüğe, oradan sürülmeye ve düzenin uysal köleleri olmaya mahkum edebilmek amacıyla yürütülen azgın saldırı sürdürülüyor. Öğretmenlere yönelik bu saldırıda bütün gericiler, faşistler, reformistler ve revizyonistler işbirliği halindedirler. Terör ve demagoji, teslimiyet çağrıları ve tehditler iç içe öğretmenleri ve onların en temel haklarını bugünlerini ve geleceklerini karartmayı hedefliyor.

24 Aralık'ta ileri atılan öğretmenler en temel hakları için faşist katliamı protesto için mücadeleyi yükselttiler. Faşist terörün artırılmaya, öğretmen haklarının ayaklar altına alınmaya çalışıldığı, reformist-revizyonist sahtekarlığın öğretmenleri ve mücadeleyi bölmeye uğraştığı, uzlaşmacılığın, kararsızlığın, reformist ve revizyonistlerin yanı sıra onlardan etkilenen devrimci demokrat hareketlerce de yaygınlaştırıldığı şartlarda gerçekleşti 24 Aralık boykotu. Faşist diktatörlük, bu eylemi zorbalıkla ezmeye çalıştı. Reformist ve revizyonistler boykot kırıcılığı yaptılar, eylemleri sabote ettiler. "Devrimci Öğretmen" daha 29-30 Kasım'da TÖB–DER yöneticilerinin tutuklanmasını protesto gerekçesiyle öğretmen kitlesinden kopuk ve habersiz olarak gerçekleştirmeye çalıştığı eylemler sırasında başlattığı defterleri imzalama, boykot yapmadığını beyan etme vb. tutumunu "Devrimci Demokratik Birlik" grubunun da katılmasıyla yer yer sürdürdü. Ayrıca YDÖ dışında tüm gruplar okullara gidilmemesi yolunda propaganda yaptılar.

Bu şartlarda öğretmen mücadelesinin yükseltilmesi ve tüm sonuçları göğüslenerek bu mücadeleye sahip çıkılması gerekiyordu. Kararsızlık ve uzlaşmacılık reddedilmeli, öğretmenlerin birliği gerçekleştirilerek, işyerlerinde güçlü eylemler düzenlenmeliydi. Bu eylemler tüm çalışanların genel grevinin hazırlanmasına ve demokrasi mücadelesinin gelişmesine katkıda bulunmalıydı. Devrimci komünistlerin, yurtsever devrimci öğretmenlerin çabasıyla öğretmenlerin birliğinin devrimci bir temelde sağlandığı yerlerde eylemler güçlü oldu. Reformist, revizyonist yozlaşmanın ve bölücülüğün, ortayolcuların onlarla birlik eğilimlerinin etkisinin kırılamadığı yerlerde eylemler nispeten güçsüz kaldı.

24 Aralık eylemleri bellibaşlı iki gerçeği açıkça ortaya koydu: Birincisi, yasal örgütlenmeler hakim sınıfların iznine bağlı örgütlenme ve mücadeleler yetersizdir. Mücadelede hiçbir engel tanımayan örgütlerde toplanmak gereklidir. Hak taleplerini gerçekleştirebilmenin, örgütlü olabilmenin başta gelen şartlarından biri budur. İkincisi, revizyonistlerle birlik, öğretmenlerin ve öğretmen örgütlenmesinin yararına değildir. Böyle bir birlik yıkıcılığı, bölücülüğü ve eylem kaçkınlığıyla grev kırıcılığını meşrulaştırmaktır. Böyle birlikler öğretmen mücadelesini güçten düşürmüş, onu baltalamış, yasal sınırlar içine hapsolarak, düzeni hedeflemesini engellemiştir.

24 Aralık'tan hemen sonra ortaya çıkan bir sorun ise tutuklama ve soruşturmalar ve bunlara karşı alınması gereken tavırla ilgiliydi.

Baştan boykot kırıcılığı yapan reformist ve revizyonistler bu noktada da uzlaşmacılığı ve böyun eğmeyi savundular. Devrimci demokrat hareketler yalpaladılar. Oysa kararsızlığın üstesinden gelinerek mesleki, demokratik taleplere ve mücadeleye sahip çıkılması gerekiyordu. YDÖ böyle davrandı. Öğretmenler kendi kendilerini, taleplerini ve eylemlerini inkar etmemeliydiler. Doğru tutum buydu. Bu mücadeleyi geliştirecek olan tutumdu ve daha şimdiden böyle olmakta ve bu tutum geniş öğretmen kitlesi içinde destek bulmakta, olumlu karşılanmaktadır. Bu tutum, kararsızlığın, uzlaşmacılığın yere çalınmasına hizmet etmiştir. Bu, geriye değil, ileriye, yükselen mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik tutumdur.

Şimdi ne yapılmalıdır. Gericilik, diktatörlük ve sıkıyönetim işten el çektirmelere ve kıyımlara başvuruyor. Yüzlerce öğretmen gözaltında. Faşist, revizyonist, reformist gericilik öğretmenlere yenilgiyi kabullenmeye ve teslimiyete zorluyorlar. Revizyonistler sahtekarca öğretmenlerin hoşnutsuzluğunu ve mücadele isteğini istismara çalışmaktan da geri kalmıyorlar. Açığa alınan, tutuklanan öğretmenlere sahip çıkıyor görünmeye çalışıyor, yasallığı, pasifliği, durumun meşrulaştırılmasını kabul ettirmeye çalışıyorlar.

Faşist diktatörlüğün öğretmenlere saldırısına boyun eğilmemeli, yaratılmaya çalışılan durum kabullenilmemelidir. Öğretmenler huzursuzdur; mücadele isteği ve dayanışma ruhu hem öğretmenler içinde hem de genel olarak halk kitleleri içinde yükselmektedir. Bu istek ve ruh teşvik edilmeli, geliştirilmelidir. Sorunlara ve öğretmen mücadelesine uzun dönemli bakılmalı, mücadele sürekli kılınmalı ve öğretmenlerin hoşnutsuzluğu ve muhalefeti geliştirilmeli, genelleşmesi uygun yöntemler ve mücadele biçimleriyle kolaylaştırılmalıdır. Küçük yerel protesto eylemleri, ilçe ve illerdeki muhalefet küçümsenmemeli, tüm eylemler genel öğretmen mücadelesinin gelişmesine hizmet etmelidir.

Mücadelenin örgütlenmesinde engel tanınmamalı, yasallığın sınırlarına hopsolunmamalıdır. Öğretmen kitlesi içinde propaganda ve ajitasyonun yaygınlaştırılması, faşizmin ve saldıdıların teşhiri başta gelen görevlerden biridir. Bu propaganda ve ajitasyonda önem verilmesi gereken dayanışma ruhunun ve öğretmenlerin birliğinin geliştirilmesidir. Ama propaganda, eylem ve destek ve dayanışma için ajitasyon yalnızca öğretmenler içinde geliştirilmekle kalınmamalı, işçilere öğrencilere ve velilere götürülmeli, onların desteği sağlanmalı, halkın parçası olan öğretmenler mücadelelerini tüm halkın mücadelesiyle birleştirmelidirler.

Açığa alınan, kıyılan, tutuklanan öğretmenlerle dayanışma mutlaka somut olarak örgütlendirilmeli, mücadelenin gelişmesinde bir hareket noktası haline getirilmelidir. Açığa alan, kıyan tutuklayan halk ve öğretmen düşmanı diktatörlük yaptıklarına pişman edilmeli, ezmeye çalıştığı mücadelenin ilerlemesiyle geriletilmelidir.

Açığa alınan, kıyılıp, tutuklanan öğretmenlerle dayanışma ve grev fonları oluşturulmalıdır. Her birim, il ve ilçede, tüm öğretmenler tarafından seçilerek komisyonların denetiminde TÖB–DER'in dayanışma ve grev fonları oluşturması sağlanmalıdır. Öğretmen haklarının savunucusu pozları takınmaya çalışan revizyonistler, kuşkusuz böyle fonların oluşturulup kullanılmasını engellemeye çalışacaklar, keyfi para toplamalara ve dayanışma ve grev fonlarını arpalık halinde yozlaştırmaya uğraşacaklardır. Bu fonlar mutlaka tüm öğretmenlerin seçtiği komisyonların denetiminde oluşturulmalı, paranın toplanması ve harcanması sıkıca denetlenmelidir.

Özellikle Devrimci Öğretmen ve Devrimci Demokratik Birlik, öğretmen mücadelesinin yükseltilmesi, bunun için gerekli engel tanımayan örgütlenme ve fon oluşturulmasında devrimci sorumluluğun yerine getirilmesi için, revizyonist ve reformistlerden ellerini çekmelidirler. Öğretmenler birleşmeli, en başta YDÖ DÖ, DDB etrafında toplanan öğretmenler birlikte davranmalıdırlar.

Öğretmen örgütlenmesi ve mücadelesi engellenemez. Ne baskı ve kıyımlar, ne de tutuklamalarla. Birlik, dayanışma, mücadele ve mücadelede engel tanımayan bir örgütlenme. Gereken bunlardır. Ve öğretmen mücadelesinin tüm halkın mücadelesiyde birliğidir.

Faşist diktatörlüğün şantajlarına, baskı ve demagojilerine pabuç bırakılmamalı, revizyonist, reformist ihanete kapılınmamalıdır.

Dayanışma ve destek için öğretmen mücadelesini yükseltmek için ileri !

* * *

AÇIĞA ALINAN, KIYILAN VE TUTUKLANAN ÖĞRETMENLER İÇİN DAYANIŞMA VE GREV FONLARI OLUŞTURALIM. HER BİRİM, İL VE İLÇEDE, TÜM ÖĞRETMENLER TARAFINDAN SEÇİLECEK KOMİSYONLARIN DENETİMİNDE TÖB–DER'İN DAYANIŞMA VE GREV FONLARI OLUŞTURMASI SAĞLANMALIDIR.

Baskı ve kıyımlar öğretmen mücadelesini durduramayacaktır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Görol - Sorumlu Yazışleri Müdürü: Osman Taş -

Yönetim Yeri: 2 Beyler, 848. Sok. No 90/213 Konak /İZMİR

Yazışma Adresi: Teoman Görol P.K. 71 Konak / İZMİR

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL, Yurt dışı iki katıdır

Basıldığı yer S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. İZMİR

BASKI TARİHİ 19.Ocak.1980

"Tedbirler Paketi": Dikensiz gül bahçesi yaratmanın aracı

1979 yılı içinde, yükselen anti-faşist kitle mücadelesini kana boğmak ve sıkıyönetim süngüsü altında, egemen sınıflar için dikensiz gül bahçesi yaratmak amacıyla, komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının direktifleri üzerine gerici CHP hükümeti tarafından hazırlanarak meclislere sunulan, ancak kitlelerin anti-faşist mücadelesinin giderek yükselmesi ve reformizmin kitleler üzerindeki etkisinin kırılması, reformizmin halk düşmanı yüzünün açıkça görülmesi ve yine gericiliğin kendi iç çatışması nedeniyle meclislerden geçirilemeyen Yeni Baskı Yasa Tasarıları, faşist şef Demirel tarafından bazı kısmi eklemelerle, "Tedbirler Paketi" adı altında yeniden meclis gündemine getirildi.

Faşist Demirel hükümeti şimdi generaller muhtarısı eşliğinde "Önlem paketi", "tedbirler paketi" adıyla lanse edilen bu yasa tasarısını meclislerden geçirip, yasalaştırmaya çalışıyor ve bu konuda oldukça da hızlı davranıyor.

Tüm gericiliğin üzerinde anlaştığı bu "paket"le egemen sınıflar, faşist diktatörlüğü tahkim etmek, faşist diktatörlüğün çeperinde açılmış gedikleri onarıp kapatmak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin uzun mücadeleler sonucu, kanı ve canı pahasına koparıp aldığı hak ve özgürlükleri bir çırpıda gasbetmek, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmak istemektedirler.

CHP reformistleri, daha önce kendilerinin hazırladığı bu Baskı Yasa Tasarısı'nın faşist Demirel tarafından kısmi bir değişiklikle gündeme alınmasına sözde "karşı çıktıkları" izlenimini yaratmak için demagojik bir iki demeç verdikten sonra, generaller muhtırası ile birlikte bir an önce yasalaştırılması için bu faşist yasa tasarısına oy vereceklerini açıkladılar. Başta Ecevit olmak üzere CHP reformistlerinin karşı çıkışlarının sahte olduğu zaten belliydi ve bu açıkça ortaya çıktı. Her şeyden önce bu Yasa Tasarısını CHP gerici hükümeti hazırlamıştı. Ama onlar halkın muhalefeti karşısında "Önlem Paketi" adını verdikleri paketi açıp, yüzlerindeki "halkçı" maskesini bir anda fırlatıp atmayı göze alamadılar. Bunu çıkarlarına uygun bulmadılar. Şimdi ise Demirel hükümeti bu yasa tasarısını meclislerden geçirmeye çalışıyor. İşte CHP reformistlerinin tam da bekledikleri fırsat! "Devleti kuran parti biziz, kurtaran da biz olacağız" diyen reformistler, faşist devleti "kurtarmak" için açık bir biçimde kolları sıvadılar.

Uzun bir süredir egemen sınıfların, onların siyasi sözcülerinin ve tüm gericilerin dillerinden düşürmedikleri bu "paket"te neler var? Gericilik bu Baskı Yasa Tasarısı ile neyi hedefliyor?

İşte burada kısaca da olsa bunu ortaya koymaya çalışacağız.

Faşist Demirel, egemen sınıfların emriyle hükümet koltuğuna oturur oturmaz, emekçi halk kitlelerine karşı azgın bir saldırıya girişeceğini ilan etti ve bu konuda tüm gericiliği kendi etrafında birleşmeye çağırdı. Demirel, "asarız, keseriz, tozunu attırırız" türünden tehditler savurarak yeni faşist yasa tasarılarının hazırlıklarını artırdı. Demirel, DGM'lerin kurulması, İller İdaresi Yasası'nda değişiklik yapılarak vali ve kaymakamlara çok geniş yetkiler verilmesi, "Önlem Paketi" adı verilen Yeni Baskı Yasa Tasarısının yasalaştırılması için "herkesi" kendisini desteklemeye çağırdı. Demirel, kitle mücadelesini ezmek için attığı çığlıklar arasında başkı yasa tasarısını meclis gündemine getirdi ve CHP'den destek istedi.

Faşist Demirel hükümetinin generaller muhtarısı eşliğinde yasalaştırmaya çalıştığı Yeni Baskı Yasa Tasarısı polislere, vali ve kaymakamlara olağanüstü yetkiler tanımakta, gösteri ve toplantı yapma olanağını ortadan kaldırmakta, dernek faaliyetlerini yasaklamaktadır. Tasarıda bu konuda şunlar söyleniyor.

Yeni yasa ile kolluk kuvvetleri istedikleri anda ve istedikleri yerde, mahkeme kararı olmaksızın arama yapabilecekler.

TASARIYA GÖRE POLİS İSTEDİĞİ YERE GİREBİLECEK VE İSTERSE ADAM ÖLDÜREBİLECEK

"Polis, kamu düzenini ve Anayasal hak ve özgürlükleri korumaya yönelik olarak, gecikmede sakınca bulunması ve gerektiğinde il sınırları içinde valinin, ilçe sınırları içinde kaymakamın emriyle (...) kişilerin üstlerini, araçlarını ve eşyalarını arar, suç unsuru gördüklerine el koyar, evrakıyla birlikte adalete verir."

"Polis, il sınırları içinde valinin, ilçe sınırları içinde kaymakamın emriyle (...) gerçek ve tüzel kişilerin hangi maksatla olursa olsun kullandığı bütün yapılara girer, buralarda arama yapar ve bulduğu suç eşyalarına el koyar."

Tasarıdan yaptığımız alıntıdan da açıkça görülebileceği gibi, bu madde ile militarist güçlere olağanüstü yetkiler tanınmaktadır.

Polis, bu maddeye dayanarak istediği zaman, istediği şekilde kişilerin üzerini ve eşyalarını arayacak evraklarına elkoyabilebilecektir. Evlere saldırıda serbestliğe sahiptir. Polis, şeklini beğenmediği, yürüyüş biçiminden hoşlanmadığı kişileri hiçbir gerekçe göstermeden yolundan çevirebilecek, gözaltına alabilecektir.

Polis, istediği zaman, istediği yere, istediği eve baskın düzenleyebilir, arama yapabilir, beğenmediği ve "suç unsuru" olarak gördüğü eşyaya el koyabilir. Yerine göre bir yemek bıçağını, odun kesmek için bulundurulan bir baltayı, keser ya da testereyi "suç unsuru" sayarak elkoyan, yerine göre bomba ve silahları "suç unsuru" görmeyen polis bu uygulamada tam bir serbestiye sahip olacaktır.

Polis, faşist diktatörlüğün militarist güçlerinden biridir. Görevi egemen sömürücü sınıfların çıkarlarını korumak, sömürü ve zulüm düzenini ayakta tutmak, ezilen ve sömürülen emekçi halk kitlelerinin sömürü düzenine, egemen sınıflar diktatörlüğüne yönelen mücadelesini bastırmak ve ezmektir. Resmi Güçler Koç'ların Sabancı'ların çıkarlarının bekçisidir. Egemen sınıflar, çıkarlarına yönelen emekçi kitlelerin mücadelesine karşı, bu mücadeleyi bastırmak ve ezmek için polis ve orduyu kullanırlar. Polisin yetkilerinin artırılması ise, polisin işçi sınıfına, yoksul ve az topraklı köylülüğe, öğrenci ve öğretmenlere, memurlara, küçük esnafa, kısaca emekçi halk kitlelerine saldırısında hiçbir engelle karşılaşmaması demektir. Egemen sınıflar, artık göstermelik "engelleri" de kaldırıp atmanın hiçbir sakıncasını görmüyorlar.

Bugün resmi ve sivil faşist çetelerin iç içe çalıştığı bilinen bir gerçektir. Yeni Baskı Yasa Tasarısı polise tanıdığı yetkilerle, bu iç içe ve işbirliği içinde çalışmayı iyice meşrulaştırıyor. MHP, MİT ve Kontr-gerilla'nın birlikte düzenlediği saldırı ve katliamları bundan sonra daha rahat bir biçimde yürütülecektir. MHP'li faşistler, polisle birlikte işçi, emekçi ve devrimci avına çıkacak, evleri arayacak ve eşyalara elkoyacaktır. MHP'liler, polise tanınan yeni yetkilerden de yararlanarak polis adına devrimci ve emekçileri gözaltına alıp kaçırabilecek ve işkence edebilecektir. Ve zaten gericilik bunu sistemleştirmeye çalışıyor.

Evler, kahveler, fırınlar, dükkanlar, lokantalar vb. yerler polis baskınlarına daha fazla açık olacak, polis kendisine tanınan olağanüstü yetkilere dayanarak buralara saldıracak, beğenmediği maddelere elkoyabilecek, kitap, gazete, bant, plak gibi şeyler için adam tutuklayabilecektir. Polise haraç vermeyen işyerleri sudan gerekçelerle kapatılabilecektir.

Polis, keyfi bir biçimde, devrimci demokrat ve ilerici, anti-faşist insanları tutuklama serbestisine sahip olacak, bu insanları "karşı koydu" vb. gerekçelerle kurşunlayabilecektir.

Egemen sınıflar, polisi olağanüstü yetkilerle donatarak, sıkıyönetim generallerinin vur emrini yerine getiren infaz birliklerine yeni infaz birlikleri eklemeyi ve buna "yasallık" kazandırmayı hedeflemektedirler.

Polis istediği zaman dernek ve sendikaların faaliyetlerini engelleyebilecektir.

Ülkemizde zaten bu tür baskı ve saldırılar vardır. Faşist diktatörlük militarist güçleri aracılığı ile her gün ev basmakta, insanları tutuklamakta, işkence etmekte, zindanlara tıkmaktadır. İşçiler ve emekçiler sokak ortalarında göz göre göre kurşunlanmaktadır. Pratik uygulama zaten böyledir.

•Ancak göstermelik de olsa bugün evlerin ve işyerlerinin aranması için "yargıç kararı" gerekmektedir. Faşist Demirel hükümeti CHP reformistlerinin ve tüm faşist ve gericilerin desteğini de alarak bu göstermelik kuralı ortadan kaldırmaya, "yargıç kararı" gibi "gecikmede sakınca doğuran" bir engeli (böyle bir engel göstermekliktir ve polis pratikte istediği zaman ev basmakta, kimlik sormaktadır.) de yok etmeyi ve bu durumu yasallaştırmayı amaçlamaktadır.

Gösteri yürüyüşleri mülki amirlerce istendiği an dağıtılabilecek

HER TÜRLÜ DERNEK FAALİYETİ YOK EDİLİYOR

Yeni Baskı Yasa Tasarısı, polise olağanüstü yetkiler tanımasının yanı sıra derneklere ilişkin olarak getirdiği değişikliklerle, dernek kurma ve kurulan derneğin faaliyet göstermesi olanağını tamamen ortadan kaldırıyor. Tasarıda derneklere ilişkin olarak şunlar söylenmektedir:

"(...) Amacını güden, amacı tek ve belirli olmayan, herhangi bir siyasi faaliyette bulunmayı amaçlayan ... derneklerin kurulması yasaktır."

"Devlet memurları (...) sorumlulukları ile bağdaşmayan ... dernekler kuramazlar, bu yolda çalışan derneklere üye olamazlar, bu derneklerin çalışmalarını destekleyemezler, başkalarını üye ve destek olmaya zorlayamazlar veya özendiremezler.

Kurulmuş bu tür derneklerle bu yolda çalışan dernekler mahkeme kararı ile kapatılır."

"(...) Tüzüğünde saptanan çalışma konuları ve çalışma biçimleri amaca uygun bulunmayan derneklerin kurulması yasaktır."

"(Dernekler) tüzüklerinde gösterilen amaç ve amacı gerçekleştirmek üzere sürdürüleceği belirtilen çalışma konuları ve çalışma biçimleri dışında herhangi bir faaliyette bulunamazlar."

"Türkiye Cumhuriyeti ülkesi üzerinde milli veya dini kültür farklılıklarına yahut bölge, ırk, din, mezhep veya tarikat ayrılıklarına dayanan azınlıklar olduğunu ileri sürmek; Türk dilinden ve kültüründen başka dil ve kültürleri korumak veya geliştirmek, yahut yaymak." şeklinde sıralanan gerekçelerle derneklerin kurulamayacağı ve faaliyet gösteremeyecekleri, bu tür derneklerin yöneticilerinin cezalandırılacağı ve her durumda derneklerin kapatılacağı belirtildikten sonra, bir derneğin kapatılması için gerekçe olabilecek durumlar şöyle sıralanıyor:

1– Amacı belirli olmayan, herhangi bir siyasi faaliyette bulunmayı amaçlayan dernekler,

2– Kurulduktan sonra herhangi bir siyasi faaliyette bulunan dernekler,

3– Tüzüğünde saptanan çalışma konuları ve çalışma biçimleri amaca uygun olmayan dernekler,

4– Devlet memurlarının kurdukları ya da üye bulundukları (...) ve sorumluluk ile bağdaşmayan amaç güden, ya da bu yolda çalışma yapan dernekler,

5– Türkiye'de azınlıklar olduğunu ileri süren, ya da Türkiye'de azınlıklar yaratan dernekler,

6– Derneğin suç sayılan eylemlerin yapıldığı yer olduğunun belirlenmesi halinde.

Ve sözkonusu "suçları işleyen derneklerin her halde kapıtalacağı' belirtiliyor.

Bu tasarının yasallaşması ile "Kanarya Sevenler Derneği ' türünden dernekler hariç, tüm derneklerin kurulması ve faaliyet göstermesi yasaklanmaktadır. Gericilik tüm propaganda araçlarını kullanarak halk düşmanı düşüncelerini yayarak, emekçi kitleleri aldatma faaliyetini sürdürürken, faşist militarist güçler, işçi, emekçi ve devrimcilere yönelik saldırılarını azgın bir biçimde sürdürürken, egemen sınıfların sömürü ve zulmü dayanılmaz boyutlarda giderek azgınlaşırken, diktatörlük katliam ve saldırılarına yenilerini eklerken, işçilerin öğretmenlerin, öğrencilerin, memurların, ekonomik, demokratik ve siyasi hakları için mücadelenin bir aracı olarak derneklerde biraraya gelmesi dernek kurması, bu derneklere üye kazanması, bir memurun herhangi bir arkadaşına kurulu olan bir derneğe üye olması gerektiğini söylemesi yasaklanmakta ve bu tür şeyler yapıldığında dernek kapatılmaktadır.

Faşist diktatörlüğün katliamlarını, ekonomik ve siyasi saldırılarını protesto etmek amacıyla bildiri dağıtan dernek kapatılabilecektir. MHP'li faşist çetelerin MIT ve Kontr-gerilla ile birlikte gerçekleştirdiği katliamları lanetlemek, siyasi faaliyet gösterdiğine gerekçe gösterilerek bir dernek kapatılabilecektir.

Faşist diktatörlüğün militarist güçleri aracılığıyla Türkiye Kürdistanında estirdiği teröre, Kürt köylerine düzenlenen baskınlara, milli zulme, yoksul Kürt köylülerinin kurşuna dizilmesine karşı çıkan, daha doğrusu Kürt kelimesini kullanan bir derneğin kapısına kilit vurulması için gericiliğin elinde yeteri kadar "suç unsuru" var olacaktır! Egemen sınıflar tüm propaganda araçlarını kullanarak Kürtlerin olmadığı yaygarasını yayarken, Kürt ulusunun varlığından söz eden dernekler "bölücülük yaptığı" gerekçesiyle kapatılacaktır. Kürt dilinden, Kürt kültüründen söz etmek, azınlıkların haklarından söz etmek en büyük suçtur!

Dernekler Yasasında getirilen en gülünç değişiklik de "derneğin suç sayılan eylemlerin yapıldığı yer olduğunun belirlenmesi"dir.

Diktatörlük, bununla tam bir keyfi harekete olanak tanımaktadır. Derneğin suc eylemlerinin yapıldığı yer olduğuna karar verecek olanlar, polis, vali, kaymakam gibi diktatörlüğün hizmetindeki kişiler olacaktır. Polis istediği zaman, sudan bahanelerle dernekleri kapatabilecektir.

Faşist Demirel hükümeti tüm gericilerin desteğinde ve generaller muhtırası eşliğinde dayattığı bu yasa tasarısı ile, işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin yararına herhangi bir girişimde bulunan derneklerin kurulmasını daha başından olanaksız kılmaktadır. Yine polis, anti-faşist mücadelede yer alan dernekleri her an kapatabilme olanağına sahip olabilecektir. Bu tasarının yasallaşması ile demokratik kitle örgütlerinin, derneklerin kurulması ve faaliyet göstermesi olanağının tamamen ortadan kaldırılması hedeflenmektedir.

HER TÜRLÜ ANTİ–FAŞİST TOPLANTI VE GÖSTERİ YASAKLANIYOR

"Önlem Paketi"nin içinde bulunan bir diğer madde ise Toplantı ve Gösteri Yürüyüşlerine ait "sınırlamaları" daha doğrusu bu hakkın gasbedilmesinin gerekçelerini belirtiyor. Bu konuda şöyle deniyor:

"Toplantı, toplantının yapılmasından en az 72 saat önce ve çalışma saatleri içinde toplantının yapılacağı yerin bağlı bulunduğu yerin en büyük mülkiye amirliğine... bir bildirimin verilmesinden sonra yapılabilir."

"O yerin mülkiye amiri, toplantı ya da gösteri yürüyüşü sırasında şiddet eylemlerine girişileceği veya toplantı ya da yürüyüşün şiddet eylemlerine dönüşeceği veya toplantı ya da yürüyüşün bozulacağı veya yapılmasına veya devamına engel olunacağı yolunda ciddi bilgiler elde edildiği ya da (...)durumlarda toplantı ve gösteri yürüyüşünü 8 günü aşmamak üzere erteleyeceği gibi, toplantı yeri ile gösteri yürüyüşü yolunu ... değiştirebilir."

Tasarının toplantı ve gösteri yürüyüşü ile ilgili olarak vali, kaymakam vb. yerel yetkililere tanıdığı yetki ile toplantı ve gösteriler dağıtılabiliniyor, "yapılmasında sakınca vardır" denilerek engellenebiliyor, ertelemelerle güncel bir gösteri etkisiz hale getirilebiliniyor. Toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin "şiddet eylemlerine dönüşebileceği" şeklinde bir bilginin edinilmesi halinde toplantı ve gösterinin erteleneceği söylenerek keyfi bir biçimde vali ve kaymakamlara erteleme yetkisi verilmektedir. Yine toplantının yeri, gösteri yürüyüşünün yolu değiştirilerek etkisizleştirme, tenha yerlerden yürüyüş kolunu geçirerek, kitlelerin katılımını engelleme yetkisi tamamen yerel yöneticilerin elinde olacaktır

YENİ BASKI YASALARI NE GETİRİYOR ?

- POLİS BİR SENDİKA VE DERNEK BAŞKANINI, TEMSİLCİSİNİ VEYA ÜYESİNİ, HERHANGİ BİR GEREKÇE GÖSTEREREK İSTEDİĞİ ZAMAN GÖZALTINA ALABİLECEKTİR.
- SUÇ İŞLEYEN (ÖRNEĞİN BİR EMEKÇİYİ KATLEDEN) BİR POLİSİN CEZALANDIRILMASI VALİLERİN VE İÇİŞLERİ BAKANININ İZNİNE BAĞLI OLACAK
- POLİS HERHANGİ BİR ANDA, İSTEDİĞİ HERKESİN EVİNE RAHATÇA GİREBİLECEK, İSTEDİĞİ EŞYAYA ELKOYABİLECEKTİR
- DERNEK KURMA HAKKI FİİLİYATTA TAMAMEN ORTADAN KALDIRILMAKTADIR. ANCAK "KANARYA SEVENLER DERNEĞİ" VB TÜRÜNDEN DERNEKLER KURULABİLECEKTİR. VEYA KURULAN DERNEKLERİN HALKIN SORUNLARI İLE İLGİLENMESİ, BU KONUDA EN KÜÇÜK BİR FAALİYETTE BULUNMASI KESİNLİKLE YASAKLANMAKTADIR
- MEMURLAR HİÇBİR ŞEKİLDE DERNEK KURAMAYACAK, VEYA VAR OLAN DERNEKLERE ÜYE OLAMAYACAKLARDIR
- ÜYELERİ ARASINDA MEMUR BULUNAN DERNEKLER HEMEN KAPATILACAKTIR
- BİR MEMUR, BİR DERNEK VEYA SENDİKA İÇİN PROPAGANDA YAPAR VEYA DERNEK VE SENDİKADA KONFERANS VERİRSE, BU DURUM O DERNEK İÇİN KAPATMA NEDENİ OLACAKTIR
- DERNEKLER İÇİŞLERİ BAKANLIĞININ VEYA VALİNİN UYGUN GÖRMEDİĞİ HİÇBİR KONUDA FAALİYET GÖSTEREMEYECEKTİR
- VALİLER İSTEDİKLERİ ANDA DERNEKLERİN FAALİYETİNE SON VEREBİLECEKLERDİR
- VALİLER, SENDİKALARIN FAALİYETİNİ İSTEDİKLERİ ANDA ENGELLEYEBİLECEKLERDİR
- TÜRKİYE'DE TÜRKLERDEN BAŞKA ULUSLARIN VEYA MİLLİYETLERİN BULUNDUĞUNU SÖYLEYEN BÜTÜN DERNEKLER HEMEN KAPATILACAKTIR
- HERHANGİ BİR ÜYENİN BİR EYLEMİ VEYA FAALİYETİ GEREKÇE OLARAK GÖSTERİLEREK BİR DERNEK VEYA SENDİKA VALİ TARAFINDAN KAPATILABİLECEKTİR
- İŞBAŞINDA BULUNAN GERİCİ BİR HÜKÜMET "GEREKLİ GÖRDÜĞÜ" BİR DURUMDA "OLAĞANÜSTÜ HAL" İLAN EDEBİLECEKTİR. "OLAĞANÜSTÜ HAL" İLAN EDİLDİĞİ DURUMLARDA, HÜKÜMETLER ÜCRETLERİ DONDURABİLECEK VE İŞÇİLER VE EMEKÇİLER ALEYHİNE İSTEDİĞİ KARARLARI ALABİLECEKTİR. ÖRNEĞİN BÖYLE BİR DURUMDA ÇALIŞMA SÜRESİ UZATILABİLECEK VE BUNUN İÇİN ÜCRET ÖDENMEYECEKTİR
- HER TÜRLÜ TOPLANTI VE GÖSTERİ YÜRÜYÜŞÜNÜN DÜZENLENMESİ VALİLERİN İZNİNE BAĞLI OLACAKTIR
- POLİS İSTEDİĞİ AN BİR TOPLANTIYI VE GÖSTERİ YÜRÜYÜŞÜNÜ DAĞITABİLECEKTİR

Baskı yasalarına karşı çıkmak mevcut durumu savunmak mıdır?

Yeni Baskı Yasa Tasarısının Demirel hükümeti tarafından meclis gündemine getirilmesi üzerine başta TKP sosyal-faşistleri olmak üzere revizyonistler sahte "savaşım" çığlıkları atmaya başladılar. TKP, TİP, TSİP gibi revizyonistler, revizyonist sendika ağaları keskin "savaşımcı" pozlarda ortalıkta dolaşmakta, bol keseden atıp tutmaktadırlar. "Demokrasiyi korumak için biraraya geleceklerin", "demokrasiyi yok etmeye" çalışan Demirel'e meydanı boş bırakmayacaklarına dair bol bol demeç vermektedirler. TKP'nin sesi Politika gazetesi, Ecevit'e "iktidarı bıraktığı" için kızıp durmakta ve "demokrasiyi kurtarmak için CHP'nin de içinde yer aldığı" bir "savaşım cephesi"nin önemini anlatmaya çalışmaktadır.

TİKP adlı sosyal-faşist çete ise faşist Demirel'e "anarşiyi önleme konusundaki kararlılığından dolayı" alkış tutmaktadır. TİKP, anarşi adını verdiği anti-faşist kitle mücadelesinin kana bulanması için diktatörlüğün tahkim edilerek halk kitlelerine karşı saldırılarını sistemleştirmesi için, öteden beri gericiliğin birleştirilmesi gerektiğini kendilerinin savunduklarını hatırlatarak, Demirel ve Ecevit'e bu konuda geç davrandıkları için sitem etmektedir. Baş papaz Doğu Perinçek, generaller muhtarsının "halkın taleplerini dile getirdiği" şeklindeki fetvaları ile, Generallere yağ çekerken, diğer yandan da tüm gericileri, halk düşmanlarını yeni baskı yasalarının bir an önce çıkarılması için birlikte hareket etmeye çağırmaktadır.

Revizyonistler yeni baskı yasalarına sözde karşı çıkarken, mevcut düzenin tüm faşist yasalarını kendi "savaşımlarına" temel almaktadırlar. TKP başta olmak üzere Rus uşağı sosyal-faşistler, Demirel'in getirmeye çalıştığı yasa tasarılarınakarşı çıkma adı altında kitleleri mevcut Anayasayı savunmaya çağırıyorlar. Oysa Anayasa başta olmak üzere tüm yasalar egemen sınıfların emekçi halk kitleleri üzerindeki faşist-feodal diktatörlüğünün devamını sağlamak için bizzat egemen sınıflar tarafından oluşturulmuştur. Bugün emekçi halk kitlelerinin kullanageldiği kısmi hak ve özgürlükler, bu faşist Anayasa ve yasaların bize tanıdığı haklar değil, tersine milyonlarca emekçinin kanı ve canı pahasına koparıp aldığı ve tüm faşist yasalara karşın kullanabildiği haklardır. Anayasa'da yer alan bazı kısmi ve göstermelik haklar ise yine halkın mücadelesi sonucu burada yer almıştır. Ve yine halkın mücadelesi sonucu kullanılabilmektedir. Ancak bazı hakların yasalarda yer alması bu yasaların faşist niteliğini değiştirmez.

Faşist Demirel hükümeti eliyle getirilmek istenen yeni baskı yasaları mücadele sonucu diktatörlük çeperinde açılan bu gedikleri kapamak ve kullanılan hakların gasbedilmesini hedeflemektedir. Devrimciler, yeni baskı yasalarına karşı mücadele ederken, hiçbir zaman mevcut yasaları savunma durumuna düşemezler. Biz tüm faşist yasa ve kurumların yok edilmesi için mücadele ediyoruz. Yeni baskı yasalarına karşı çıkarken sahte "savaşım" çığlıkları ile herkesi mevcut "demokrasiyi" korumaya çağıran revizyonistler ise, halk kitlelerini mevcut faşist yasaları savunmaya çağırmaktadırlar. Onlar bütün sahte karşı çıkışlarına rağmen esas olarak mevcut durumu savunmaktadırlar.

Yeni baskı yasalarına karşı mücadele ederken hiçbir zaman mevcut durumun savunulması sözkonusu olamaz. Komprador-feodal düzeni, faşist diktatörlüğü tüm kurum ve yasaları ile alaşağı etmek için yürütülen mücadelenin bir parçası olarak yeni baskı yasalarının getirilmesine olanak tanımamak. İşte devrimci tavır budur. Gericiliğin topyekün saldırısını boşa çıkarmak, bugüne kadar mücadele ile elde edilen mevzileri koruyup geliştirirken, yeni mevzilerin elde edilmesi için mücadeleyi yükseltmek tek tutarlı tavırdır.

